MARY

#1 ÎN TOPUL NEW YORK TIMES

HIGGINS CLARK

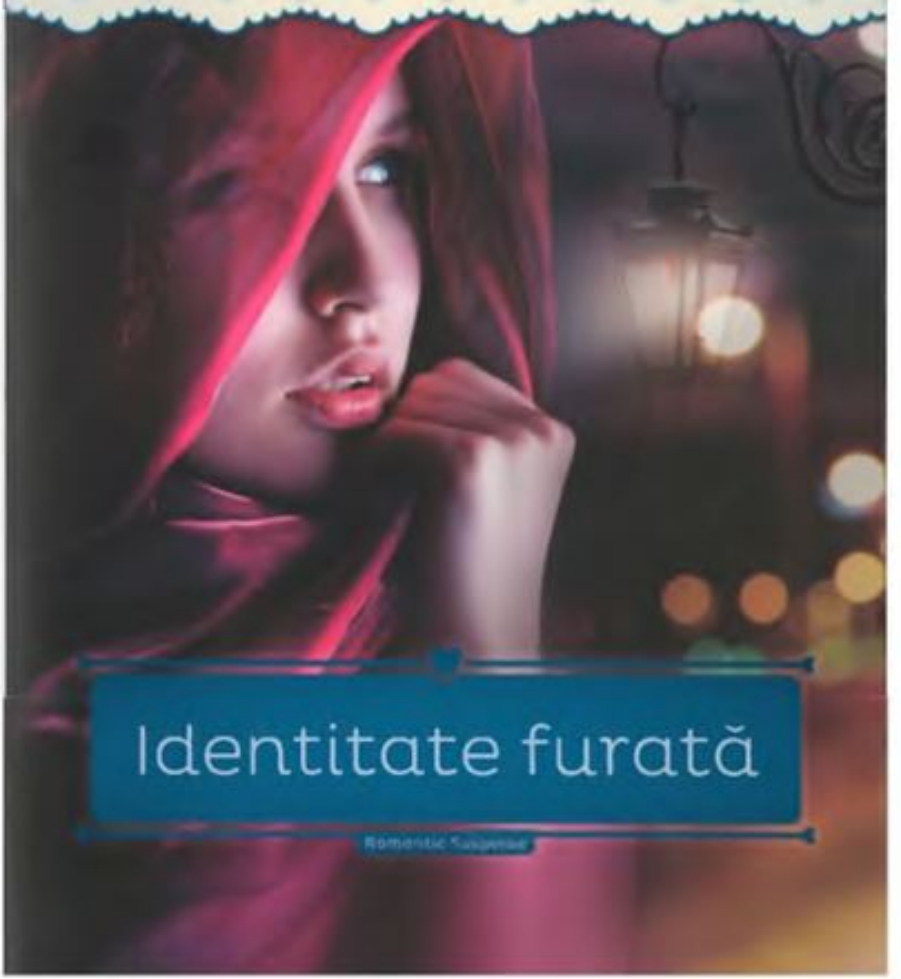

Identitate furată

Romantic Suspense

MARY HIGGINS CLARK

IDENTITATE FURATĂ

Traducere din limba engleză Dana Purgaru
Titlul original: *I'll Walk Alone,* 2011

Editura Litera, 2014

Versiune ebook: v1.0, decembrie 2020

În amintirea părintelui Joseph A. Kelly, S.J.
1931–2008

Întotdeauna era o sclipire în privirea acestui iezuit
Întotdeauna era un zâmbet pe fața lui frumoasă
Întotdeauna sufletul său deborda de credință și de compasiune
Era plămădit din aluatul sfinților,
Iar când raiul a avut nevoie de el
Creatorul l-a chemat acasă

CAPITOLUL 1

Părintele Aiden O'Brien asculta confesiunile în capela Sf. Francisc din Assisi de pe West Thirty-first Street din Manhattan. Călugărul franciscan, în vârstă de șaptezeci și opt de ani, era de acord cu modul alternativ în care se desfășurau confesiunile, acela ca penitentul să stea în Camera de Reconciliere împreună cu el, în loc să îngenuncheze pe podeaua tare a confesionalului, unde identitatea celor doi era ascunsă de grilajul despărțitor.

Singurul moment în care simțea că noua metodă nu funcționa era atunci când, stând față în față cu penitenții, sesiza că aceștia nu se simțeau în largul lor să spună tot ce aveau pe suflet, așa cum ar fi făcut-o pe întuneric.

Acest lucru se petrecea în acel moment, în acea după-amiază de martie, răcoroasă și vântoasă. În primele două ore pe care le petrecuse în încăpere apăruseră numai două femei, enoriașe fidele, ambele de optzeci și ceva de ani, ale căror păcate – dacă existaseră vreodată unele – apuseseră de mult. În acea zi una dintre ele mărturisise că, pe când avea opt ani, îi spusese o minciună mamei sale: mâncase două prăjituri și dăduse vina pe fratele ei pentru cea de-a doua.

În timp ce părintele Aiden își spunea rugăciunea Sfântului Rozariu până când venea momentul în care putea părăsi încăperea, ușa se deschise și intră o femeie zveltă, în jur de treizeci de ani. Cu o expresie nesigură, se îndreptă încet spre scaunul din fața lui și se așeză cu un gest ezitant. Părul castaniu roșcat era purtat desfăcut, pe umeri. Costumul cu guler de blană era, evident, unul scump, la fel și cizmele cu toc înalt. Singurele bijuterii pe care ea le purta erau cerceii de argint.

Părintele Aiden așteptă calm. Apoi, după ce observă că tânăra femeie nu avea de gând să vorbească, o întrebă încurajator:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Nu știu cum să încep.

Tonul femeii era jos și plăcut, netrădând niciun fel de accent.

— Nu puteți să-mi spuneți nimic din ce n-am mai auzit până

acum, zise părintele Aiden cu blândețe.

— Eu…, începu femeia și se opri după care cuvintele curseră grăbit. Am aflat despre o crimă pe care cineva plănuiește să o comită și nu o pot împiedica. Expresia de pe fața ei era îngrozită, își duse mâinile la gură și se ridică repede. Nu trebuia să vin aici, șopti. Apoi vocea îi tremură de emoție și continuă: Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit. Mărturisesc faptul că sunt complice la o fărădelege care e în desfășurare și la o crimă ce e pe cale să se petreacă foarte curând. Probabil că o să aflați despre ea la știri. Nu vreau să fiu părtașă, dar e prea târziu s-o împiedic.

Se întoarse și din cinci pași mâna ei ajunse pe clanța ușii.

— Așteptați, strigă părintele Aiden încercând să se ridice în picioare. Vorbiți cu mine. Vă pot ajuta.

Dar ea plecase.

„Era nebună?" se întrebă părintele Aiden. „Oare vorbise serios?" Și dacă da, ce putea face el în această privință? „Dacă a spus adevărul, nu pot să fac nimic", se gândi el și se așeză din nou pe scaun. „Nu știu cine este și nici unde locuiește. Nu pot decât să sper că e nebună și că întreg scenariul e un fel de fantezie. Dar dacă nu e nebună, știa că sunt legat de jurământul de tăcere al confesionalului."

E posibil ca la un moment dat să fi fost o catolică practicantă. Cuvintele pe care le folosise, „Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit" reprezentau modul în care un penitent își începe de obicei confesiunea.

Stătu singur câteva minute îndelungate. Când femeia ieșise, lumina verde de deasupra Camerei de Reconciliere se aprinsese automat, ceea ce însemna că oricine ar fi așteptat afară ar fi fost liber să intre. Se trezi rugându-se fervent ca tânăra femeie să se întoarcă, dar acest lucru nu se întâmplă.

Trebuia să părăsească încăperea la ora șase. Trecuseră douăzeci de minute după această oră când se hotărî să renunțe să mai spere că ea se va întoarce. Într-un final, gândindu-se la greutatea anilor lui și la povara spirituală pe care i-o conferea rolul de confesor, părintele Aiden își puse ambele mâini pe brațele scaunului și se ridică încet, schimonosindu-se la

junghiurile pe care le simțea în genunchii afectați de artrită. Scutură din cap și se îndreptă spre ușă, dar se opri un moment în fața scaunului pe care stătuse tânăra femeie.

„Nu era nebună", își spuse cu tristețe. „Nu pot decât să mă rog să aibă înțelepciunea să facă tot ceea ce îi dictează conștiința în cazul în care o crimă chiar e pe cale să fie comisă."

Deschise ușa și văzu două persoane care aprindeau lumânări în fața statuii Sf. Jude în atriumul bisericii. Un bărbat îngenunche pe *prie-dieu*[1], cu fața îngropată în palme. Părintele Aiden ezită și se gândi dacă ar trebui să îl întrebe pe vizitator dacă voia să meargă la confesional. Apoi își spuse că orele alocate ascultării confesiunilor se încheiaseră în urmă cu aproape jumătate de oră. Poate că acest oaspete doar se ruga pentru ceva sau mulțumea că i se împlinise o dorință. Altarul Sf. Antoniu era locul preferat de mulți vizitatori.

Părintele Aiden traversă atriumul spre ușa ce ducea la pasajul către mănăstire. Nu simți privirea intensă a bărbatului care nu se mai afla cufundat în rugăciune profundă, ci se întorsese, își ridicase ochelarii negri și îi studia cu atenție brâul de păr alb și mersul încet.

„Ea a stat înăuntru mai puțin de un minut", se gândi observatorul. „Cât de mult i-a spus bătrânului preot?" se întrebă el. „Îmi pot permite să risc să cred că nu a mărturisit nimic?"

Bărbatul auzi ușile exterioare deschizându-se și apoi sunetul unor pași care se apropiau. Își puse repede la loc ochelarii de soare și își ridică gulerul impermeabilului. Aflase deja numele părintelui Aiden de pe ușă. „Ce să mă fac eu cu tine, părinte O'Brien?" se întrebă nervos în timp ce trecu pe lângă cei peste zece vizitatori care intrau în biserică.

Deocamdată nu avea un răspuns.

Ce nu știa era că el, observatorul, era, la rândul lui, observat. Alvirah Meehan, în vârstă de șaizeci și șase de ani, femeie de serviciu devenită editorialist și autor de succes după ce câștigase patruzeci de milioane de dolari la Loteria din New York, era și ea acolo. Fusese la cumpărături în Piața Herald, și înainte de a se întoarce acasă, în partea de sud a Central Park, străbătuse câteva străduțe ca să aprindă o lumânare în fața altarului Sf.

Antoniu și să lase o donație pentru cei amărâți – tocmai primise un cec în urma drepturilor de autor pentru cartea ei de memorii, *De la compoturi la comploturi.*

Când îl văzu pe bărbatul care părea adâncit în rugăciune în fața altarului, se duse mai întâi la statuia Sfintei Fecioare de la Lourdes. Câteva minute mai târziu, îl observă pe părintele Aiden, bătrânul ei prieten, ieșind din Camera de Reconciliere și tocmai voia să se ducă la el ca să-l salute, dar, spre uimirea ei, bărbatul care părea atât de cufundat în rugăciune tresări dintr-odată și își ridică ochelarii întunecați. Nu era nicio urmă de îndoială că se uita după părintele Aiden cum se îndrepta spre ușa ce ducea spre mănăstire.

Alvirah alungă repede gândul că poate omul dorise să îl roage pe părintele Aiden să-i asculte confesiunea. „L-a privit cu atenție pe părinte", se gândi ea după ce îl urmări cum își lasă ochelarii înapoi pe ochi și își ridică gulerul hainei. Își scoase și ea ochelarii pentru că el era prea departe ca să-l vadă clar. Din depărtare i se păru că avea cam un metru optzeci înălțime. Fața era în umbră, dar își putu da seama că era genul slăbănog. Impresia ei, când trecuse pe lângă el în drum către statuie, fusese că nu avea niciun fir alb în părul brunet. Atunci el avea fața ascunsă în palme.

„Cine știe ce-o fi în capul unor oameni?" se întrebă Alvirah în timp ce-l privea pe străinul care se îndrepta grăbit spre cea mai apropiată ieșire. „Dar orice ar fi avut de zis Sf. Antoniu, a făcut-o foarte repede când părintele Aiden a ieșit din Camera de Reconciliere".

CAPITOLUL 2

„E 22 martie. Dacă ar mai fi trăit, Matthew al meu ar fi împlinit astăzi cinci ani”, se gândi Zan Moreland. Deschise ochii și rămase întinsă vreme îndelungată, ștergându-și lacrimile care îi udau deseori fața și perna în timpul nopții. Se uită la ceasul de pe bufet. Era ora șapte și un sfert dimineața. Dormise aproape opt ore. Motivul, desigur, era că atunci când se băga în pat lua câte un somnifer, un lux pe care nu și-l permitea de obicei. Dar apropierea aniversării lui o făcuse să nu mai poată închide ochii în ultima săptămână.

Revăzu fragmente din visul pe care tocmai îl avusese, în care îl căutase pe Matthew. De data asta fusese din nou în Central Park. Îl căutase, îl chemase, îl rugase să răspundă… Jocul lui preferat fusese „De-a v-ați ascunselea”. În vis ea își spunea că, de fapt, el nu lipsea. Că doar se ascundea.

Dar el chiar lipsea.

„Dacă mi-aș fi anulat întâlnirea din ziua aceea…”, se gândi Zan pentru a mia oară. Tiffany Shields, dădaca, recunoscuse că în timp ce Matthew dormea, îi poziționase căruciorul astfel încât să nu îi vină soarele în ochi, așezase o păturică pe iarbă și adormise. Când se trezise, își dăduse seama că el nu se mai afla în cărucior.

O martoră mai în vârstă sunase la poliție după ce citise știrea despre copilașul dat dispărut. Spusese că ea și soțul ei își plimbau câinele prin parc și că observaseră căruciorul gol cu aproape o jumătate de oră înainte ca dădaca să îl verifice. „La acea vreme nu am crezut că e un lucru important”, spusese martora cu un ton supărat și iritat. „Am crezut că cineva, poate mama, luase copilul la joacă. Nu mi-a trecut prin cap că tânăra aceea ar fi trebuit să aibă grijă de el, pentru că dormea buștean.”

De asemenea, Tiffany mai recunoscuse că din moment ce Matthew dormea când plecaseră din apartament, nu se mai obosise să îi lege hamul.

„Oare se dăduse singur jos sau cineva observase că e singur și îl luase de mânuță?” se întrebă Zan. Întrebarea suna deja retoric

după atâtea repetări. „Sunt răpitori care umblă pe străzi… Te rog, Doamne, fă în așa fel încât să nu se fi întâmplat una ca asta!" Poza lui Matthew fusese în ziarele din toată țara și pe internet. „M-am rugat să fi fost luat de o persoană singură căreia îi fusese frică să recunoască, dar care într-un final avea să mărturisească sau să îl lase într-un loc sigur unde să poată fi găsit", își spuse Zan. Dar după aproape doi ani nu exista nici măcar un singur indiciu despre locul unde ar putea fi. „Până acum probabil că m-a și uitat."

Se ridică încet și își îndreptă părul lung, arămiu, care îi cădea pe umeri. Deși făcea exerciții fizice regulate, corpul ei zvelt îi păru înțepenit și o durea. Încordarea era de vină, după părerea medicului. „Ești încordată non-stop", îi spusese el.

Își puse picioarele pe podea, se întinse și se ridică, apoi se duse la fereastră și o închise după ce absorbi priveliștea de dimineață în care apăreau Statuia Libertății și portul din New York. Această imagine o determinase să subînchirieze acel apartament la șase luni după ce Matthew dispăruse. Simțise nevoia de a se îndepărta de clădirea de pe East Eighty-sixth Street unde în camera goală pătuțul și jucăriile lui erau ca niște săgeți care îi pătrundeau în inimă în fiecare zi.

Atunci își dăduse seama că trebuia să aibă o fărâmă de normalitate în viața ei și își canalizase energia spre o mică afacere de design interior pe care o începuse când ea și Ted se despărțiseră. Fuseseră împreună o perioadă atât de scurtă încât ea nici măcar nu știa că era însărcinată când se despărțiseră.

Înainte de a se căsători cu Ted Carpenter ocupase postul de asistent-șef la faimoasa firmă de design Bartley Longe. Pe atunci era recunoscută drept una dintre cele mai strălucitoare speranțe din domeniu.

Un critic care știa că Bartley lăsase un proiect întreg pe mâinile ei în timp ce plecase într-o vacanță prelungită scrisese despre abilitatea ei uimitoare de a combina stofele, culorile și mobilierul ca să creeze o casă care reflectau gustul și stilul de viață ale proprietarului.

După ce Zan închise fereastra se grăbi spre baie. Îi plăcea să doarmă într-o cameră răcoroasă, dar tricoul ei lung nu îi oferea

niciun fel de protecție împotriva curentului. Făcuse în așa fel încât să aibă un program încărcat în acea zi. Se întinse spre vechiul halat pe care Ted nu-l putuse suferi, despre care ea îi spusese în glumă că era păturica ei de bebeluș. Devenise un simbol. După ce se dădea jos din pat în camera înghețată se simțea încălzită și confortabil imediat ce își punea halatul. De la rece la cald; de la golită la preaplină; Matthew dispărut; Matthew găsit; Matthew în brațele ei, acasă cu ea. Lui Matthew îi plăcuse să se cuibărească în halat împreună cu ea.

„Dar se terminase cu ascunsul", își spuse reținându-și lacrimile în timp ce înnoda cordonul halatului și își vârî picioarele în papuci. Dacă Matthew s-a dat singur jos din cărucior oare asta încercase, să se joace? Dar un copil nesupravegheat ar fi trebuit să fie văzut de mulți oameni. Cât durase oare până când cineva l-a luat de mână și a dispărut cu el? Fusese o zi neobișnuit de caldă pentru luna iunie, iar parcul era plin de copii. „Nu îți aduce aminte de asta", se avertiză Zan în timp ce străbătea holul ce ducea spre bucătărie și se îndreptă direct spre filtrul de cafea. Era programat să pornească la ora șapte, iar recipientul era deja plin. Își turnă o cană și se întinse spre frigider după laptele degresat și recipientul cu fructe mixte pe care îl cumpărase de la magazin. Dar se răzgândi și renunță la fructe. „Doar cafea", își spuse. „E tot ce îmi doresc acum. Știu că ar trebui să mănânc mai mult, dar nu am de gând să încep azi."

În timp ce își sorbea cafeaua, recapitulă în gând programul zilei. După ce avea să treacă pe la birou, trebuia să se întâlnească cu arhitectul unui uimitor bloc-turn de locuințe de lângă râul Hudson ca să discute despre decorarea a trei apartamente-model pentru el, ceea ce urma să fie un mare succes dacă reușea să obțină contractul.

Principala concurență va veni din partea vechiului ei angajator, Bartley, despre care știa că regreta amarnic faptul că ea își deschisese propria afacere în loc să se întoarcă să lucreze pentru el. „Poate că m-ai învățat multe, dar, Doamne, nu aș vrea să mai am de-a face cu temperamentul tău îngrozitor", își spuse Zan. „Ca să nu mai pomenesc de felul în care te-ai dat la mine."

Își reprimă amintirea acelei zile jenante când avusese o cădere nervoasă în biroul lui Bartley. Duse cana de cafea în baie, o lăsă pe masa de machiaj și se îndreptă spre cabina de duș. Apa fierbinte îndepărtă o parte din încordarea din mușchi, și după ce își turnă șampon pe păr, își masă scalpul cu putere cu buricele degetelor. „O altă tehnică pentru reducerea stresului", își spuse ironic. „De fapt, există un singur mod în care pot reduce stresul".

„Nu te duce acolo", se avertiză din nou.

După ce se zvântă cu prosopul grăbi ritmul – își uscă repede părul apoi, din nou în halat, își dădu cu rimel și luciu de buze, singurul ei machiaj. „Matthew are ochii lui Ted, acea superbă nuanță de căprui-închis", se gândi. „Obișnuiam să-i cânt melodia aceea, *Frumoșii ochi căprui.* Părul lui era foarte deschis la culoare, dar cred că începea să capete tonuri de roșcat. Mă întreb dacă va avea părul roșcat strălucitor așa cum l-am avut eu când eram copil. Nu-l puteam suporta. Îi spusesem mamei că arătam ca personajul din *Anne of Green Gables*[2] slăbănoagă și cu acea podoabă capilară îngrozitoare, de culoarea morcovului. Dar în cazul lui ar arăta adorabil."

Mama lui Anne îi explicase că, atunci când va crește, corpul i se va împlini, iar părul se va închide puțin la culoare și va căpăta o nuanță arămie. „Mama obișnuia să-mi spună în glumă Green Gables Annie", se gândi Zan. Un lucru în plus de care nu voia să-și amintească.

Ted insistase să ia masa împreună în acea seară, doar ei doi. „Melissa cu siguranță va înțelege", spusese el când îi telefonase. „Vreau să îmi aduc aminte de băiețelul nostru cu singura persoană care înțelege ce simt azi, de ziua lui. Te rog, Zan."

Urmau să se întâlnească la Four Seasons la ora șapte și jumătate seara. Singura neplăcere a faptului că locuia în Battery Park City erau blocajele din trafic spre și dinspre centru, se gândi Zan. „Nu vreau să mai vin aici ca să mă schimb și nu vreau nici să car cu mine la birou încă o ținută. O să mă îmbrac în costumul negru cu guler de blană. Este destul de arătos pentru diseară." Cincisprezece minute mai târziu ieșea în stradă – o tânără în vârstă de treizeci și doi de ani, înaltă, zveltă,

îmbrăcată într-un costum negru, cu guler de blană, cu cizme cu toc înalt, cu ochelari de soare cu lentile întunecate, cu geanta de firmă ce se purta de obicei pe umăr, dar pe care ea o ținea în mână și cu părul arămiu desfăcut fluturând pe umeri în ritmul pașilor când coborî de pe trotuar ca să oprească un taxi.

CAPITOLUL 3

În timpul cinei, Alvirah îi povestise lui Willy despre felul amuzant în care tipul acela se uitase la prietenul ei, părintele Aiden, când ieșea din Camera de Reconciliere, iar la micul dejun aduse din nou vorba despre asta.

— L-am visat pe tipul acela azi-noapte, Willy, zise ea, și ăsta nu e un semn bun. Când visez pe cineva, de obicei înseamnă că o să fie probleme.

Încă în halate, stăteau confortabil la masa rotundă din sufragerie în apartamentul din sudul Central Park. Afară, după cum îi spusese deja lui Willy, era o zi tipică de martie, rece și vijelioasă. Vântul zguduia mobilierul de pe balcon și puteau observa că parcul de vizavi era aproape gol.

Willy se uită cu afecțiune pe deasupra mesei la soția sa cu care era împreună de patruzeci și cinci de ani. De multe ori era comparat cu legendarul Speaker al Camerei Reprezentanților, Tip O'Neill[3], deoarece era un bărbat solid, cu părul alb și, așa cum Alvirah spunea, avea cei mai albaștri ochi din lume.

În ochii săi afectuoși, Alvirah era frumoasă. El nu observa că, oricât de mult se străduia, ea nu reușea să scape de cele circa șapte kilograme în plus. Nici că la numai o săptămână după ce își vopsise părul, rădăcinile gri deveniseră din nou vizibile în părul care, mulțumită lui Dale din Londra, era acum castaniu-roșcat.

În trecut, înainte să câștige la loterie, când își vopsea singură părul în chiuveta din baie din vechiul apartament din Queens, avusese o nuanță de roșu-portocaliu, asemănătoare flăcărilor.

— Iubito, din ce mi-ai spus, tipul acela probabil că încerca să-și facă puțin curaj să se ducă la confesiune. Și apoi, când l-a văzut pe părintele Aiden ieșind, încerca să se decidă dacă să se ducă după el.

Alvirah scutură din cap.

— E mai mult de atât, spuse ea în timp ce se întinse spre ceainic și își turnă a doua ceașcă, iar expresia i se schimbă. Știi că azi e ziua micuțului Matthew? Ar fi împlinit cinci ani.

— Împlinește cinci ani, o corectă Willy. Alvirah, și eu am intuiție. Sunt convins că micuțul este bine, pe undeva.

— Vorbim despre Matthew de parcă l-am cunoaște, oftă Alvirah și-și puse o pastilă de zaharină în ceașcă.

— Mă simt ca și cum chiar l-am cunoaște, zise Willy sobru.

Rămaseră tăcuți o vreme, în timp ce își amintiră cum în urmă cu aproape doi ani, după ce editorialul lui Alvirah despre copilul dispărut în *New York Globe* fusese postat pe internet, Alexandra Moreland o sunase.

— Doamnă Meehan, zise ea, nu vă pot spune cât de mult apreciem, eu și Ted, ceea ce ați scris. Dacă Matthew a fost luat de cineva care își dorea cu disperare un copil, ați inclus în acel articol cât de disperați suntem și noi să-l recuperăm. Sugestiile pe care le-ați făcut, despre cum poate făptașul să-l lase într-un loc sigur și să evite astfel să fie recunoscut de camerele de securitate, ar putea să conteze foarte mult.

Alvirah fusese foarte afectată de situația ei.

— Willy, sărmana fată este doar un copil, singură la părinți, și-a pierdut atât mama, cât și tatăl când mașina lor a suferit un accident când se duceau să o ia de la Aeroportul din Roma. Apoi s-a despărțit de soțul ei înainte să-și dea seama că e însărcinată, iar acum băiețelul ei a dispărut. Sunt sigură că este în punctul în care pur și simplu nu mai are pentru ce să se trezească dimineața. I-am zis că dacă o să vrea vreodată să stea de vorbă cu cineva, poate să mă sune, dar știu că nu o s-o facă.

Dar imediat după aceea Alvirah citise pe pagina șase din *Post* că Zan Moreland, femeia urmărită de ghinion, se întorsese la serviciu, cu normă întreagă, la firma ei de interior, Moreland Interiors, aflată pe East Fifty-eighth Street. Alvirah îl informase imediat pe Willy că apartamentul lor trebuia să fie renovat.

— Nu cred că arată așa de rău, spuse Willy.

— Nu e rău, Willy, dar l-am cumpărat deja mobilat în urmă cu șase ani și, sinceră să fiu, a fi înconjurată numai de lucruri albe – draperii, covoare, mobilă – mă face să mă simt uneori ca și cum aș trăi într-o bezea. E păcat să cheltuim banii, dar cred că în acest caz am proceda foarte corect.

Ca urmare, nu numai că își transformaseră apartamentul, ci

se împrieteniseră cu Alexandra „Zan" Moreland. Acum Zan își suna regulat familia-surogat și îi vizita frecvent.

— Ai întrebat-o pe Zan dacă vine la cină diseară? întrebă Willy. Cred că e o zi cumplită pentru ea.

— Am întrebat-o, răspunse Alvirah, și la început a fost de acord. Apoi a sunat și mi-a spus că nu mai poate pentru că fostul ei soț vrea să fie împreună și nu a putut să-l refuze. Se întâlnesc diseară la Four Seasons.

— Înțeleg, cei doi și-ar putea oferi sprijin reciproc acum, de ziua lui Matthew.

— Pe de altă parte, este un loc destul de populat, iar Zan e prea dură cu ea și nu o să își lase emoțiile la vedere. Când vorbește despre Matthew mi-aș dori să plângă din când în când, dar nu o face niciodată, nici măcar de față cu noi.

— Pun pariu că sunt multe nopți în care plânge până adoarme, zise Willy. Și sunt de acord că nu o să îi facă niciun bine să fie împreună cu fostul soț în seara asta. Ne-a spus că e sigură că niciodată Carpenter nu o să uite că ea l-a lăsat pe Matthew în grija unei dădace atât de tinere. Sper că nu o să aducă din nou subiectul în discuție de ziua lui Matthew.

— Este – sau a fost – tatăl lui Matthew, zise Alvirah și apoi adăugă mai mult pentru ea decât pentru Willy: Din tot ce am citit, într-o astfel de situație, chiar dacă nu este prezent, un părinte își asumă vina pentru întreaga situație, fie că a angajat o dădacă neglijentă, fie că nu a stat acasă, deși ar fi vrut să facă acest lucru în acea zi. Willy, întotdeauna apare sentimentul de vină, în special când un copil e dat dispărut, și mă rog la Dumnezeu ca Ted Carpenter să nu bea mai mult decât trebuie și să nu se ia de Zan diseară pe tema asta.

— Nu vorbi cu păcat, iubito, o atenționă Willy.

— Știu la ce te referi, zise Alvirah și se hotărî să se întindă totuși după a doua jumătate de chiflă. Dar, Willy, știi că e adevărat că atunci când simt că se apropie un necaz întotdeauna se întâmplă așa. Și știu, știu pur și simplu, oricât de imposibil pare, că Zan o va păți mai rău.

CAPITOLUL 4

Edward „Ted" Carpenter îl salută pe recepționer printr-o mișcare a capului, fără să-i vorbească, și își continuă drumul prin holul de primire a firmei sale situate la etajul treisprezece al unei clădiri de pe West Forty-sixth Street. Pereții încăperii erau plini cu poze ale celebrităților care îi erau sau îi fuseseră cliente în ultimii cincisprezece ani. Toate aveau autografe pentru el. De obicei făcea la stânga spre camera principală unde lucrau zece asistenți publicitari. Dar în acea dimineață se îndreptă direct spre biroul său.

Își avertizase secretara, Rita Moran, să nu cumva să pomenească ceva despre ziua de naștere a fiului lui și să nu aducă niciun ziar la muncă. Dar când se apropie de biroul ei, Rita era atât de absorbită de un articol de pe internet încât nici măcar nu îl văzu când se așeză în dreptul ei lângă computer. Avea o poză cu Matthew pe ecran. Când îl simți în sfârșit pe Ted, ridică privirea. Fața îi deveni stacojie când el se aplecă spre ea, îi luă mouse-ul și îi închise computerul. Cu mișcări rapide intră în birou și își scoase haina. Dar înainte să o agațe în cuier se duse la birou și se uită la poza înrămată a fiului lui. Fusese făcută la ziua lui Matthew. „Chiar și atunci semăna cu mine, se gândi Ted. Cu fruntea lui înaltă și ochii căprui-închis nu e nicio îndoială că e fiul meu. Când va crește probabil că o să arate ca mine." Supărat, întoarse rama cu fața în jos apoi se duse la dulap și își agăță haina. Deoarece urma să se vadă cu Zan la Four Seasons, alesese un costum albastru-închis în locul ținutei lui preferate, adică geacă sport și pantaloni comozi.

La cina din seara precedentă, cea mai importantă clientă a lui, vedeta rock Melissa Knight, fusese în mod evident supărată că el nu avea cum să o însoțească în acea zi la un eveniment.

— Ai întâlnire cu fosta, spusese ea pe un ton sugestiv și afectat.

Nu-și putea permite să o contrazică pe Melissa. Primele trei albume atinseseră vânzări de peste un milion de exemplare și, mulțumită ei, și alte celebrități semnaseră contracte cu firma lui

de relații publice. Din păcate, pe parcursul colaborării dintre ei, Melissa se îndrăgostise de el, sau cel puțin așa credea.

— Știi care sunt planurile mele, prințesă, îi spusese el, încercând să mențină un ton calm și apoi adăugă cu o amărăciune în glas pe care nu o putu ascunde: Și în mod sigur înțelegi de ce mă văd cu mama fiului meu când el împlinește cinci ani.

Melissa devenise plină de remușcări instantaneu.

— Îmi pare rău, Ted. Chiar îmi pare rău. Bineînțeles că știu de ce te întâlnești cu ea. Doar că…

Amintirea acelei discuții era iritantă. Suspiciunea Melissei, că el era încă îndrăgostit de Zan, plana mereu asupra lor, o gelozie constantă care o făcea să explodeze cu regularitate. Și devenea din ce în ce mai rău. „Eu și Zan ne-am despărțit pentru că ea a spus că mariajul nostru a fost doar o reacție emoțională la moartea subită a părinților ei", își spuse el. „Nici măcar nu știa că era însărcinată când ne-am separat. Asta a fost acum mai bine de cinci ani. Ce motiv ar avea Melissa să se supere? Nu îmi permit să o las să mă enerveze. Dacă va pleca se va alege praful de acest loc. Își va lua toți prietenii cu ea, adică cei mai profitabili clienți pe care îi avem. Dacă nu aș fi cumpărat nenorocita asta de clădire… Ce-o fi fost în capul meu?"

Spășită, Rita aduse poșta de dimineață.

— Contabilul Melissei este de vis, spuse ea încercând să zâmbească. Cecul lunar și toate cheltuielile au sosit în dimineața asta chiar la țanc. Nu-i așa că ar fi frumos ca toți clienții noștri să fie așa?

— Sigur că da, răspunse Ted cordial, știind că Rita era afectată din cauza lipsei lui de tact din acea dimineață.

— Iar contabilul ei a scris și un bilet în care îți spune să te aștepți la un telefon de la Jaime-boy. Tocmai și-a concediat firma de PR, iar Melissa te-a recomandat pe tine. Ar fi încă un client excelent pentru noi.

Ted simți o căldură sinceră, acum că privea fața preocupată a Ritei. Fusese alături de el în fiecare zi din ultimii cincisprezece ani, încă de când, tânăr și încrezător, își deschisese propria firmă de PR, la numai douăzeci și trei de ani. Ea fusese la botezul lui

Matthew și la primele lui trei aniversări ale zilei de naștere. Având aproape cincizeci de ani, fără copii și măritată cu un profesor liniștit, ea adora frenezia muncii cu clienții celebri și fusese fascinată când el îl adusese pe Matthew într-o zi la birou.

— Rita, zise Ted. Știu că îți amintești că e ziua lui Matthew azi și știu că te-ai rugat ca el să se întoarcă acasă. Acum roagă-te ca peste un an să sărbătorim următoarea aniversare împreună cu el.

— O, Ted, așa voi face, spuse Rita cu înflăcărare.

Când ea ieși, Ted rămase cu privirea ațintită câteva minute la ușă, apoi se întinse spre telefon oftând. Era sigur că menajera Melissei va răspunde și va prelua mesajul. Fuseseră împreună, pe covorul roșu, la o premieră cinematografică în seara precedentă, iar Melissa obișnuia să doarmă mai mult. Dar răspunse de la primul apel.

— Ted.

Faptul că numele lui și numărul de telefon apăruseră pe telefonul ei încă îl lua prin surprindere. „Nu am avut parte de astfel de lucruri când am crescut în Wisconsin", își spuse el, „dar probabil că nici în New York nu erau pe vremea aceea." Se strădui ca vocea lui să capete un ton vesel când o salută:

— Bună dimineața, Melissa, regina inimilor.

— Ted, am bănuit că o să fii prea ocupat cu planurile pentru întâlnirea de diseară și că nici măcar nu o să te gândești să mă suni azi.

Ca de obicei, tonul ei era îmbufnat.

Ted rezistă tentației de a-i închide telefonul. În schimb, cu vocea calmă pe care o folosea când cel mai valoros client al lui era atât imposibil, cât și insensibil, zise:

— Cina cu fosta mea soție nu o să dureze mai mult de două ore. Asta înseamnă că o să plec de la Four Seasons pe la nouă și jumătate. Poți să mă strecori și pe mine în agendă la zece fără un sfert?

Două minute mai târziu, după ce se asigurase că se afla din nou în grațiile Melissei, închise telefonul și își puse capul în palme. „O, Doamne, de ce trebuie să o suport?"

CAPITOLUL 5

Zan deschise ușa de la biroul micuț din Centrul de Design, cu revistele la subsuoară. Își promisese că va evita orice referire la Matthew care ar putea fi în mass-media. Dar când trecuse pe lângă chioșcul de ziare nu se putuse abține să nu cumpere două reviste săptămânale despre celebrități, în care erau cele mai multe șanse să existe continuări ale cazului. Cu un an în urmă, de ziua lui Matthew, ambele avuseseră articole mari despre răpirea lui.

Săptămâna anterioară cineva o fotografiase când mergea la un restaurant din apropierea casei din Battery Park City. Conștientiza cu tristețe că va fi probabil folosită în vreun articol de senzație care va repune pe tapet răpirea lui Matthew.

Dintr-un gest reflex, Zan aprinse lumina și privi decorul familiar din biroul ei – câteva baloturi de stofă rezemate de pereții albi, mostre de covoare împrăștiate pe jos și rafturi pline cu tomuri grele cu eșantioane de țesături.

Când se despărțise de Ted, pornise pe cont propriu în aventura ei ca designer de interior, în acel birou micuț și, în timp ce clienții mulțumiți îi trimiteau referințe, ea alesese să păstreze lucrurile la fel. Biroul vechi, cu trei scaune în stil eduardian care îl înconjurau, era îndeajuns de mare ca ea să schițeze desenele potrivite pentru case și încăperi și să aștearnă pe hârtie sugestiile de combinații de culori spre aprobarea unui client.

În acea încăpere reușea, uneori, să nu se gândească la Matthew câteva ore bune și astfel obliga durerea profundă și neliniștită să se retragă în subconștient. Însă știa că în acea zi acest lucru nu avea să se întâmple.

În spate, se găseau un oficiu cu un computer, dosare, o măsuță pentru nelipsitul filtru de cafea și un frigider mic. Dulapul pentru haine se afla vizavi de toaletă. Josh Green, asistentul ei, observase cu o ironică acuratețe faptul că toaleta era la fel de mare ca dulapul. Se opusese sugestiilor lui Josh de a închiria spațiul de alături când acesta devenise disponibil. Voia

să își mențină cheltuielile la minimum. Astfel putea să angajeze încă o agenție de detectivi particulari specializată în găsirea copiilor pierduți ca să îl caute pe Matthew. Cheltuise tot ce mai rămăsese din banii pe care îi primise din modesta asigurare de viață a părinților ei în primul an de după dispariția lui Matthew pe investigatori și așa-ziși clarvăzători, însă niciunul dintre ei nu găsise nici cea mai mică dovadă care ar fi putut duce la el.

Își atârnă haina în cuier. Blana de la guler îi aduse aminte că avea să se vadă cu Ted în acea seară, la cină. „Oare lui de ce îi mai păsa?" se întrebă nerăbdătoare. „Dă vina pe mine că am lăsat-o pe Tiffany Shields să îl ducă pe Matthew în parc. Dar l-a iubit nebunește, și oricât de mult ar arunca vina pe ea nu ar putea egala vina și remușcările pe care ea însăși le poartă pe umeri."

Ca să scape de astfel de gânduri, deschise revistele de scandal și le răsfoi repede. Așa cum bănuise, una dintre ele conținea poza lui Matthew care fusese dată publicității când el dispăruse. Titlul spunea: „Oare Matthew Carpenter trăiește și sărbătorește a cincea aniversare?" Articolul se încheia cu o declarație pe care Ted o făcuse în ziua în care Matthew dispăruse, o avertizare adresată părinților să nu-și lase copiii cu dădace tinere. Zan rupse pagina, o împături și aruncă ambele reviste în coșul de gunoi. Se întrebă de ce îi trecuse prin cap să caute un astfel de articol, apoi se duse la birou și se așeză pe scaun.

Pentru a suta oară în ultimele câteva săptămâni derulă planșele pe care trebuia să le trimită lui Kevin Wilson, arhitect și coproprietar al blocului de apartamente, de treizeci și patru de etaje, care domina noua promenadă ce se întindea pe malul vestic al râului Hudson. Dacă obținea comanda să mobileze trei apartamente-model, acest lucru nu ar fi fost numai o reușită majoră pentru ea, ci și prima ei victorie asupra lui Bartley Longe.

Încă nu putea să accepte că angajatorul ei, care o apreciase atât de mult când îi era asistentă, se dăduse în mod atât de grosolan la ea. Când începuse să lucreze pentru el, în urmă cu nouă ani, imediat după ce absolvise Institutul de Tehnologia

Modei, acceptase cu entuziasm programul solicitant și îi suportase temperamentul volatil deoarece știa că avea ce învăța de la el. Divorțat, în jur de patruzeci de ani, Bartley era capricios și fusese întotdeauna dificil, dar abia după ce își îndreptase atenția asupra ei și ea îi dăduse de înțeles în mod clar că nu era interesată de o relație, începuse să îi facă viața un coșmar cu sarcasmul lui înțepător și criticile nesfârșite. „Am tot amânat să mă duc să îi văd pe mama și pe tata care locuiau la Roma, își spuse Zan. Bartley s-ar fi enervat dacă aș fi zis că aveam nevoie de câteva săptămâni libere. Am amânat călătoria aceea șase luni. Și apoi, când în sfârșit i-am spus că plec, fie că îi convenea, fie că nu, a fost prea târziu." Ea se afla pe aeroportul din Roma când mașina cu care tatăl ei venea să o ia intrase într-un copac, ceea ce dusese la moartea instantanee a lui și a mamei ei. Autopsia scosese la iveală faptul că tatăl ei suferise un atac de cord la volan. „Nu te gândi la ei azi", se atenționă ea. „Concentrează-te pe apartamentele-model. Bartley va trimite și el planurile lui. Știu cum gândește. O să îl bat cu propriile lui arme."

Fără îndoială, Bartley crease atât desene tradiționale, cât și un decor ultramodern și unul care combina elemente din ambele. Își impuse să se concentreze să găsească un mod mai bun în care putea îmbunătăți schițele și mostrele de culoare pe care le va prezenta. De parcă ar fi contat. De parcă mai conta ceva cu excepția lui Matthew.

Auzi cheia răsucindu-se în yală. Venise Josh. Asistentul ei era și el absolvent al Institutului de Tehnologia Modei. Avea douăzeci și cinci de ani, era deștept și arăta mai degrabă ca un student decât ca un talentat designer de interior. Josh devenise un fel de frate mai mic al ei. Fusese de un oarecare ajutor că nu se cunoșteau când dispăruse Matthew. Cumva, ea și Josh se potriviseră.

Dar în acea zi expresia lui o făcu pe Zan să își dea seama că îngrijorarea pe care o vedea pe chipul lui era diferită. Josh vorbi fără să salute:

— Zan, am rămas aseară mai mult ca să termin declarațiile lunare. Nu am vrut să te sun deoarece mi-ai spus că o să iei un somnifer. Dar, Zan, de ce ai cumpărat un bilet doar dus spre

Buenos Aires pentru miercurea viitoare?

CAPITOLUL 6

Băiețelul auzi sunetul unei mașini care se apropia pe alee chiar înaintea lui Glory. Într-o clipă alunecă de pe scaunul de la masa unde servea micul dejun și alergă pe hol până la dulapul mare unde știa că trebuie să stea „ca un șoricel" până când Glory venea la el.

Nu îl deranja. Glory îi spusese că era un joc pentru siguranța lui. Era o lumină pe podeaua dulapului și o saltea de cauciuc îndeajuns de mare ca el să se poată întinde pe ea și să adoarmă dacă era obosit. Avea perne și o pătură. Când era acolo, îi spusese Glory, se putea preface că era pirat și că naviga pe ocean. Sau putea să citească una dintre cărțile lui. Erau multe cărți în dulap. Singurul lucru pe care nu avea voie să-l facă vreodată era să scoată vreun sunet. Știa întotdeauna când Glory urma să plece și să îl lase singur pentru că îl punea să se ducă la baie chiar dacă el nu avea nevoie și apoi îi lăsa o sticlă în dulap în care el să se ușureze. Și îi mai lăsa un sendviș, prăjituri, apă și o cutie de Pepsi.

Așa fusese și în celelalte case. Glory îi amenaja mereu un loc în care să se ascundă și apoi îi punea acolo câteva jucării, mașinuțe, puzzle-uri, cărți, creioane și pixuri. Chiar dacă nu se juca împreună cu alți copii, Glory îi spusese că avea să fie mai deștept decât toți.

— Citești mai bine decât majoritatea copiilor de șapte ani, Matty. Ești foarte deștept. Și asta datorită mie. Ești foarte norocos.

La început, nu se simțise deloc norocos. Visa că e înfășurat în halatul cald și pufos împreună cu mama lui. După o vreme nu își mai putea aminti cu exactitate fața ei, dar încă simțea senzația pe care o avea când ea îl îmbrățișa. Și atunci începea să plângă. La un moment dat visele au încetat. Apoi, Glory a adus un săpun, iar el și-a spălat mâinile înainte de a se duce la culcare, iar visul revenise datorită senzației avute de la mirosul săpunului – era mirosul mamei. Și atunci și-a adus din nou aminte numele ei și chiar de sentimentul pe care îl trăia când era

înfășurat cu ea în halat. Dimineața luase săpunul, îl dusese în camera lui și îl pusese sub pernă. Când Glory îl întrebase de ce o făcuse el îi spusese adevărul, iar ea nu se opusese.

Odată a vrut să se joace și să se ascundă de Glory, dar nu mai făcea așa ceva de atunci. Glory alergase în sus și în jos pe scară strigându-l. Era cu adevărat supărată când îl găsise într-un final în spatele canapelei. Își fluturase pumnul în dreptul feței lui și îi spusese ca niciodată, niciodată să nu mai facă așa ceva. Expresia ei era atât de supărată încât el se speriase foarte tare.

Singura dată când vedea alți oameni era când mergeau cu mașina, dar asta se întâmpla numai noaptea. Nu stăteau mult într-un loc și oriunde ar fi stat, nu existau alte case în jurul lor. Uneori, Glory îl ducea în spatele casei ca să joace un joc împreună și să îi facă poze. Dar apoi se mutau în altă casă, iar Glory făcea din nou o cameră secretă pentru el.

Câteodată se trezea după ce Glory îl închidea în camera lui noaptea și o auzea vorbind cu cineva. Se întreba cine era. Nu putea deslușI niciodată ce spunea cealaltă voce. Știa că nu putea fi mama lui pentru că dacă ar fi fost în casă cu siguranță ar fi venit sus ca să îl vadă. Oricând era sigur că era cineva în casă ținea săpunul în mână și pretindea că era mama lui.

De data aceea ușa dulapului se deschise imediat. Glory râdea.

— Proprietarul locului ăsta a trimis un tip de la firma de securitate ca să se asigure că sistemul funcționează. Nu e nostim, Matty?

CAPITOLUL 7

După ce Josh îi spusese lui Zan despre biletul de avion cumpărat cu cardul ei de credit, el sugeră că ar fi bine să veridice toate celelalte carduri din geanta ei. De la Bergdorf Goodman se cumpăraseră haine scumpe în contul ei, haine care erau pe măsura ei, dar despre care nu avea habar.

— Tocmai azi trebuia să se întâmple una ca asta, bombăni Josh după ce anunță magazinul să anuleze cardul. Apoi adăugă: Zan, crezi că te poți descurca singură la întâlnire? Poate că ar fi bine să vin cu tine.

Zan promise că avea să se descurce și la unsprezece fix stătea în fața ușii biroului lui Kevin Wilson, arhitectul uimitoarei clădiri care domina râul Hudson. Ușa era întredeschisă. Putea vedea că biroul era un spațiu improvizat la parterul noii clădiri, deci era genul de arhitect căruia îi plăcea să se afle în apropiere ca să țină sub observație modul în care înainta proiectul aflat în desfășurare.

Wilson era cu spatele la ea, cu capul aplecat deasupra planurilor de pe masa din capătul biroului. Oare erau schițele lui Bartley Longe? se întrebă Zan. Știa că el fusese programat înaintea ei.

Bătu la ușă, iar Wilson, fără să se întoarcă, îi strigă să intre. Înainte de a ajunge la el, Wilson se răsuci cu scaunul, se ridică și își împinse ochelarii în sus pe cap. Zan își dădu seama că era mai tânăr decât se așteptase, că nu avea mai mult de treizeci și cinci de ani. Era înalt, deșirat și arăta mai degrabă a jucător de baseball decât a arhitect premiat. Maxilarul puternic și ochii albaștri, pătrunzători, erau cele mai proeminente trăsături pe fața aspră și arătoasă. Îi întinse mâna.

— Alexandra Moreland, îmi pare bine să vă întâlnesc și vă mulțumesc că ați acceptat invitația noastră de a trimite planurile pentru apartamentele noastre model.

Zan se strădui să zâmbească când dădu mâna cu el. În cei aproape doi ani de când dispăruse Matthew de obicei reușea să se detașeze, să îl alunge pe Matthew din minte când era într-o

întâlnire de afaceri. Dar în acea zi combinația dintre ziua lui și șocul prin care trecuse când aflase că cineva făcea cumpărături cu cardul ei de credit dărâmă dintr-odată zidul de stăpânire de sine pe care îl construise cu atâta grijă.

Știa că mâna îi era rece ca gheața și se bucură când Kevin Wilson păru să nu observe acest lucru, dar îi fu teamă să vorbească. Mai întâi trebuia să lase nodul pe care îl simțea în gât să se dizolve, altfel știa că lacrimi tăcute vor începe să-i curgă pe obraz. Nu putea decât să spere că Wilson va pune tăcerea ei pe seama timidității.

Se părea că avea noroc.

— Haideți să vedem cu ce ați venit, sugeră el cu grijă.

Zan înghiți cu greu și apoi reuși să vorbească pe un ton egal.

— Dacă nu vă supărați, propun să mergem în apartamente unde vă pot explica felul în care am ales să aranjez lucrurile.

— Sigur, zise el.

Cu un pas mare, Wilson înconjură biroul și îi luă mapa grea din piele. Merseră de-a lungul holului către al doilea rând de lifturi. Foaierul se afla în ultima etapă de construcție, în care cablurile încă mai atârnau de deasupra, iar pe podeaua prăfuită zăceau împrăștiate fâșii înguste de mochetă.

Wilson continuă să vorbească, iar Zan era sigură că o făcea ca să o ajute să treacă peste ceea ce el crezuse că este emoție.

— O să fie una dintre cele mai economice clădiri din New York, zise el. Avem energie solară și am maximizat mărimea ferestrelor cât am putut de mult ca să oferim tuturor apartamentelor senzația constantă de soare și de lumină. Eu am crescut într-un apartament în care prin fereastra din dormitorul meu se vedea peretele din cărămidă de vizavi. Indiferent dacă era zi sau noapte abia îmi puteam zări mâna aflată în fața ochilor. De fapt, chiar pusesem un semn pe ușă, când aveam zece ani, pe care scrisesem „Peștera". Mama m-a pus să-l dau jos înainte să vină tata acasă. Mi-a spus că îl va face să se simtă prost că nu ne permiteam un loc mai bun în care să stăm.

„Iar eu am trăit prin toată lumea", își spuse Zan. „Multă lume crede că e minunat. Mama și tata au iubit viața diplomatică, dar eu mi-am dorit stabilitate. Am vrut să am

vecini care să fie în același loc și peste douăzeci de ani. Voiam să trăiesc într-o casă care era a noastră. Nu mi-am dorit să merg la internat când aveam treisprezece ani. Voiam să fiu cu ei, iar uneori îi uram pentru că erau mereu pe drumuri."

Intrară în lift. Wilson apăsă un buton de pe panoul de comandă, iar ușa se închise. Zan căută ceva de spus:

— Presupun că ați aflat că, de când m-a sunat secretara dumneavoastră să mă invite să realizez planurile pentru apartamentele-model, am venit aici de nenumărate ori.

— Am auzit.

— Am vrut să văd camerele în diverse momente ale zilei, astfel încât să îmi fac o părere despre ele și despre ce va fi nevoie ca diverse tipuri de oameni să intre și să spună: „Sunt acasă".

Începură cu apartamentul cu un dormitor, o baie principală și una de serviciu.

— Părerea mea e că cei care vor un astfel de apartament se încadrează în două categorii, începu Zan. Apartamentele sunt destul de scumpe, așa că nu o să aveți parte aici de pușți proaspăt ieșiți din facultate, numai dacă nu cumva tati plătește facturile. Cred că cei care o să aleagă un astfel de model o să fie mai degrabă tineri profesioniști și, cu excepția cazului în care nu e vreo poveste de dragoste la mijloc, majoritatea nu vor dori să aibă colegi de cameră.

Wilson zâmbi.

— Și cealaltă categorie?

— Oameni în vârstă care caută un *pied-à-terre*[4] și care, chiar dacă și-ar permite, nu își doresc și o cameră de oaspeți deoarece nu vor să aibă vizitatori peste noapte.

Îi era din ce în ce mai ușor. Se afla pe un teritoriu sigur.

— Iată cu ce am venit, adăugă ea.

Un blat lung separa bucătăria de zona în care se lua masa.

— Ce-ar fi să-mi așez schițele și eșantioanele aici? sugeră ea în timp ce își lua portofoliul de la el.

Se făcuseră aproape patru ore de când îi explica lui Kevin Wilson abordările alternative la care se gândise pentru fiecare din cele trei apartamente-model. Când se întoarseră în biroul

lui, el puse planurile pe masa din spate și zise:

— Ai depus mult efort în toată treaba asta, Zan.

După prima dată când îi spusese Alexandra, ea îl rugase: „Hai să simplificăm lucrurile. Toată lumea îmi spune Zan; cred că asta se datorează faptului că, atunci când am început să vorbesc, numele Alexandra era prea lung pentru mine."

— Vreau să obțin slujba, spuse ea. Sunt încântată de schițele pe care ți le-am arătat și a meritat timpul și efortul ca să dau tot ce-am mai bun. Știu că l-ai invitat pe Bartley Longe să trimită și el planurile și, desigur, este un designer extraordinar. E simplu. Competiția e puternică și poate că nu îți place nimic din ce am realizat noi.

— Ești mult mai îngăduitoare cu el decât e el cu tine, observă Wilson impasibil.

Lui Zan îi păru rău să observe tonul amar atunci când răspunse:

— Mi-e teamă că eu și Bartley nu ne mai înțelegem, dar, pe de altă parte, sunt convinsă că nu tratezi această misiune ca pe un concurs de popularitate.

„Și știu că sunt de trei ori mai ieftină decât Bartley", se gândi ea în timp ce îl lăsa pe Wilson la intrarea impozantă a clădirii zgârie-nori. „Acesta este atuul meu. Nu o să fac bani mulți dacă obțin contractul, dar recunoașterea pe care o voi primi va merita efortul."

În taxiul care o ducea înapoi la birou își dădu seama că lacrimile pe care reușise să și le reprime îi curgeau pe obraji. Când mașina se opri pe East Fifty-eighth Street lăsă, ca de obicei, un bacșiș generos deoarece era de părere că cineva care își ducea traiul conducând în fiecare zi în New York merita așa ceva.

Taximetristul, un bătrân de culoare cu accent jamaican, îi mulțumi cu căldură și apoi adăugă:

— Domnișoară, n-am putut să nu observ că plângeți. Vă simțiți foarte rău astăzi. Dar poate că mâine totul va fi luminos. O să vedeți.

— Ce bine ar fi dacă s-ar adeveri acest lucru, șopti ea. Vă mulțumesc.

Își șterse ochii și ieși din taxi. „Dar nu o să fie totul mai luminos mâine. Și poate că nu o să fie niciodată.”

CAPITOLUL 8

Părintele Aiden O'Brien nu dormise în acea noapte pentru că își făcuse griji pentru tânăra femeie care, sub protecția oferită de confesional, îi spusese că avea să ia parte la o crimă și că nu o va putea împiedica. Nu putea decât să spere că simplul fapt că fusese condusă de conștiință să înceapă să se spovedească lui o va determina de asemenea să prevină păcatul de moarte de a permite ca viața unui om să fie curmată.

Se rugă pentru femeie la slujba de dimineață și apoi, cu inima îndurerată, își văzu de treburi. Îi plăcea să ajute la împărțirea hranei și a hainelor pentru săraci, activitate cu care biserica se ocupa de opt ani. În ultima vreme, crescuse numărul oamenilor pe care îi hrăneau și îi îmbrăcau.

Părintele Aiden participă la schimbul de la micul dejun și urmări cu satisfacție felul în care fețele oamenilor înfometați se luminau când începeau să mănânce cereale și omletă și să soarbă cafeaua aburindă.

Apoi, după-amiaza, starea de spirit a părintelui Aiden se îmbunătăți considerabil când primi un telefon de la vechea lui prietenă Alvirah Meehan, care îl invita în acea zi la cină.

— Țin slujba de la ora cinci în biserica mare, îi spusese lui Alvirah, dar o să ajung la șase și jumătate.

Era ceva ce aștepta cu nerăbdare, chiar dacă știa că nimic nu putea alunga povara pe care o lăsase tânăra femeie pe umerii lui.

La șase și douăzeci și cinci de minute se dădu jos din autobuz și traversă Central Park South spre clădirea în care Alvirah și Willy Meehan se mutaseră după ce dăduse peste ei norocul să câștige patruzeci de milioane de dolari la loterie. Portarul îl anunță prin interfon, iar când liftul se opri la etajul șaisprezece, Alvirah îi ieși în întâmpinare. Izul delicios de pui prăjit plutea pe hol, iar părintele Aiden o urmă mulțumit pe Alvirah către sursa mirosului. Willy îl aștepta ca să îi ia haina și să îi prepare băutura preferată, burbon cu gheață.

Nu trecu mult timp până când părintele Aiden realiză că

Alvirah nu era la fel de voioasă ca de obicei. Avea o privire preocupată, iar el avu impresia că încerca să aducă ceva anume în discuție. Într-un final, se hotărî să dea cărțile pe față.

— Alvirah, ești îngrijorată de ceva. Pot să te ajut cumva?

Alvirah oftă.

— O, Aiden, poți citi pe cineva ca pe o carte. Ei bine, știi că ți-am povestit despre Zan Moreland, al cărei băiat a dispărut în Central Park.

— Da. Eram la Roma la acea vreme, zise el. Nicio urmă de copil?

— Nimic. Absolut nimic. Părinții lui Zan au murit într-un accident de mașină și ea a cheltuit fiecare cent din banii luați de pe asigurarea lor de viață pe detectivi particulari, dar pur și simplu nu a apărut nicio urmă despre micuț. Astăzi a împlinit cinci ani. Am rugat-o pe Zan să vină la cină, dar se întâlnește cu fostul soț. O greșeală. El dă vina pe ea că a lăsat o dădacă tânără să iasă cu Matthew afară.

— Mi-ar plăcea să mă întâlnesc cu ea, spuse părintele Aiden. Uneori mă întreb cum e mai rău, să îți îngropi copilul sau ca acesta să dispară.

— Alvirah, întreabă-l pe părintele Aiden despre tipul acela pe care l-ai văzut în biserică seara trecută, o îndemnă Willy.

— Mai e ceva, Aiden. Am trecut pe la biserica Sf. Francis ieri…

— Probabil ca să strecori o donație în cutia Sf. Antoniu, o întrerupse Aiden zâmbind.

— Chiar așa. Dar era un tip acolo, care stătea cu fața în palme… Știi senzația aceea că nu vrei să stai în apropierea cuiva?

Părintele aprobă din cap.

— Înțeleg și ai procedat foarte corect.

— Poate că n-a fost o idee prea bună, îl contrazise Willy. Spune-i lui Aiden ce-ai văzut, dragă.

— Păi, m-am dus în ultima bancă de unde l-am putut observa pe acest individ când a ieșit. Din păcate, n-am reușit să-l văd prea bine, dar atunci ai ieșit din Camera de Reconciliere, ai traversat atriumul și te-ai îndreptat spre mănăstire. Aveam de

gând să te prind din urmă, dar chiar atunci Domnul Credincios, oricine ar fi, a sărit ca ars, și-a ridicat ochelarii fumurii, și Aiden, îți spun, nu și-a luat ochii de la tine nicio clipă până când nu ai dispărut.

— Poate că a vrut să meargă să se confeseze și nu și-a putut face curaj, sugeră părintele Aiden. Din păcate, astfel de lucruri se întâmplă. Unii oameni vor să își ia o greutate de pe suflet, dar își dau seama că nu pot recunoaște ceea ce au făcut.

— Nu. E mai mult de atât. M-a făcut să mă îngrijorez, rosti Alvirah cu fermitate. Adică se întâmplă uneori ca vreun nebun să se supere foarte tare pe un preot. Dacă știi pe cineva care e supărat pe bine, fii cu ochii în patru.

Ridurile de pe fruntea părintelui Aiden se adânciră când îl străbătu un gând.

— Alvirah, spui că această persoană stătea în genunchi la altarul Sf. Antoniu înainte ca eu să ies din Camera de Reconciliere?

— Da, răspunse Alvirah lăsând jos paharul cu vin și aplecându-se în față. Bănuiești pe cineva, nu-i așa, Aiden?

— Nu, protestă neconvingător părintele Aiden.

„Femeia aceea tânără", se gândi el. „A spus că nu avea nicio putere să împiedice omorârea cuiva. Oare fusese urmărită în biserică sau o însoțise cineva? Intrase în grabă în Camera de Reconciliere. Poate că venise dintr-un impuls și apoi regretase?"

— Aiden, ai camere de supraveghere în biserică? întrebă Alvirah.

— Da, la toate ușile care duc în biserică.

— Atunci nu vrei să le verifici și să vezi cine a intrat între orele cinci și jumătate și șase și jumătate? Nu erau mulți oameni acolo.

— Da, aș putea face asta, fu de acord părintele Aiden.

— Te superi dacă mă uit și eu la înregistrări mâine-dimineață? întrebă Alvirah. Nu am putut observa fața tipului aceluia, dar i-am reținut trăsăturile. Era înalt, avea o haină stil Burberry. Și avea destul de mult păr negru.

„Înregistrarea o va arăta și pe tânără intrând în biserică", se gândi părintele Aiden. „Nu că trag vreo speranță să aflu cine

este, dar va fi interesant să încerc să-mi dau seama dacă o urmărea cineva." Povara care îl apăsase toată ziua deveni și mai grea.

— Desigur, Alvirah, ne întâlnim la biserică la ora nouă dimineața.

„Dacă cineva o urmărise pe tânăra femeie și se temea de ce i-ar fi spus lui, oare viața ei era în pericol chiar în acel moment?"

Bunului părinte nu îi trecu prin minte că propria lui viață putea fi în pericol pentru că cineva se temea de informația pe care tânăra i-ar fi putut-o oferi când i se confesase.

CAPITOLUL 9

Seara, la șapte și jumătate fix, Zan era la recepția restaurantului Four Seasons. Nu trebui decât să arunce o privire în Grill Room ca să observe că Ted era deja acolo, așa cum se așteptase. În urmă cu șapte ani, când începuseră să se întâlnească, el îi spusese că a ajunge mai devreme la o întâlnire era cea mai bună afacere.

„— Dacă este o întâlnire cu un client, astfel trimit un mesaj care spune că îi respect timpul. Dacă e cineva care vrea ceva de la mine, acea persoană începe să aibă emoții și asta o pune în dezavantaj. Chiar dacă ajunge la timp, se simte ca și cum ar fi întârziat.

— Ce-ar putea vrea cineva de la tine? îl întrebase ea.

— O, managerul unui așa-zis actor sau cântăreț care vrea să mă ocup de clientul lui. Chestii de genul ăsta."

— Doamnă Moreland, mă bucur să vă văd din nou. Domnul Carpenter vă așteaptă.

Șeful de sală o conduse de-a lungul încăperii către masa pentru două persoane pe care Ted o rezerva întotdeauna. Când ea ajunse în dreptul lui, el se ridicase deja în picioare. Se aplecă și o sărută pe obraz.

— Zan, spuse el.

Vocea îi era răgușită. Când se așezară, umărul lui se atinse de al ei.

— Cât de rău ți-a mers azi? o întrebă.

Ea se hotărî să nu spună nimic despre cheltuielile încărcate pe cardurile ei de credit. Știa că dacă Ted va afla despre ele va dori să o ajute, iar ea nu voia să facă nimic care putea prelungi contactul dintre ei, cu excepția lui Matthew, desigur.

— Destul de rău, răspunse încet.

Ted își puse o mână peste a ei.

— Nu o să încetez niciodată să sper că într-o zi o să sune telefonul și vom primi o veste bună.

— Și eu încerc să cred asta, dar în același timp mă gândesc că Matthew probabil m-a uitat deja. Avea numai trei ani și trei luni

când a dispărut. Am pierdut aproape doi ani din viața lui, spuse ea și se opri o clipă. Adică noi am pierdut aproape doi ani, adăugă ea precaută.

Observă licărirea de mânie din privirea lui Ted și era sigură că știa la ce se gândea el. Dădaca. Niciodată nu o va ierta că angajase acea dădacă neglijentă și se dusese la o întâlnire cu un client. „Când va ieși la iveală? După ce va bea câteva pahare?"

Pe masă era o sticlă cu vinul ei roșu preferat. La semnul lui Ted chelnerul începu să toarne. Când își ridică paharul, el spuse:

— Pentru băiețelul nostru.

— Nu face asta, șopti Zan. Ted, nu pot să vorbesc despre el. Pur și simplu nu pot. Amândoi știm cum ne simțim azi.

Ted sorbi prelung din pahar fără să răspundă. În timp ce Zan îl studia, se gândi pentru a doua oară că atunci când Matthew va crește va arăta exact ca el, cu acei ochi căprui distanțați și cu trăsăturile bine proporționate. Indiferent de standarde, Ted era un bărbat arătos. Apoi se forță să realizeze că pe cât de puțin voia ea să discute despre Matthew, pe atât de mult avea Ted nevoie să împărtășească unele amintiri. „Dar de ce aici?" se întrebă ea cu amărăciune. „Aș fi gătit cina în apartamentul meu. Nu, nu aș fi făcut-o", se corectă. „Dar am fi putut merge într-un loc mic, ferit, unde să nu am senzația că ceilalți oameni care iau cina se uită la noi. Câți dintre cei de aici or fi văzut articolele din revistele de azi?"

Știa că trebuia să îi permită lui Ted să vorbească despre Matthew.

— Azi-dimineață mă gândeam că va arăta exact ca tine când se va face mare, spuse ea ezitant.

— Și eu cred asta. Îmi aduc aminte de o zi, cu numai câteva luni înainte să dispară, când l-am luat de la tine și l-am dus la prânz. Voia să meargă singur pe jos și l-am ținut de mână pe Fifth Avenue. Era așa de drăguț încât oamenii se uitau la el și zâmbeau. Am dat peste unul dintre vechii mei clienți care mi-a zis în glumă: „Nu o să poți niciodată să spui că nu e al tău".

— Nu cred că ai fi făcut vreodată asta, încercă Zan să zâmbească.

Ca și cum și-ar fi dat seama ce efort făcea ea, Ted schimbă

subiectul.

— Cum merge afacerea cu designul? Am citit undeva că ai licitat ca să decorezi apartamentele-model din clădirea lui Kevin Wilson.

Era un teren sigur.

— Sincer, cred că a mers bine.

Deoarece credea că Ted chiar era interesat și pentru că trebuia să facă tot posibilul să îndepărteze discuția de la Matthew, Zan descrise schițele pe care le sugerase și spuse că simțea că are șanse să obțină contractul.

— Desigur, Bartley Longe face presiuni și, dintr-o remarcă pe care a făcut-o Kevin Wilson, cred că mă vorbește iar de rău.

— Zan, omul ăla e periculos. Întotdeauna am crezut asta despre el. Era gelos pe mine când am început să ieșim împreună. Nu e numai faptul că acum este un rival în afaceri. Nu vrea să te scape din ochi și pun pariu că încă e nebun după tine.

— Ted, e cu douăzeci de ani mai în vârstă decât mine. E divorțat și are o groază de relații amoroase. Are un temperament urât. Dacă încă mai simte ceva pentru mine, probabil că are legătură cu faptul că nu m-am simțit flatată de atenția lui când s-a decis să încerce să se dea la mine. Marele regret al vieții mele este că i-am tot permis să mă prostească atunci când sufletul meu îmi spunea să zbor la Roma ca să-i vizitez pe ai mei.

Își aduse aminte de tot: sosirea pe Aeroportul Da Vinci. Le căutase cu privirea fețele după ce trecuse de controlul de securitate. Dezamăgirea. Apoi grijile. Apoi își luase bagajele și așteptase nesigură în terminal. Apelul pe telefonul mobil internațional. Autoritățile italiene care îi spuneau despre accidentul în care muriseră. Agitația din aeroportul din Roma la primele ore ale dimineții. Zan se putea vedea stând nemișcată cu telefonul la ureche, cu gura ce luase forma unui țipăt mut.

— Și apoi te-am sunat pe tine, îi spuse lui Ted.

— Mă bucur că ai făcut-o. Când am ajuns la Roma, erai terminată.

„Eram terminată de câteva luni", se gândi Zan. „Ted m-a luat

parcă de pe drumuri. Atât de bun este. Erau multe femei care doreau să se mărite cu el.”

— Și te-ai însurat cu mine ca să ai grijă de mine și eu ți-am mulțumit lăsând o bonă fără experiență să ne piardă fiul.

Lui Zan nu îi veni să creadă că tocmai spusese așa ceva.

— Zan, știu că am spus asta în ziua în care a dispărut Matthew. O să poți înțelege vreodată că eram îndurerat?

„Ne învârtim în jurul cozii și nimeni nu știe unde o să ne oprim”, se gândi ea.

— Ted, indiferent ce spui, eu mă simt vinovată. Poate că niciuna dintre acele agenții de detectivi particulari pe care le-am angajat nu ne-a făcut niciun bine…

— Au fost o pierdere de bani, Zan. FBI are cazul deschis, la fel și NYPD[5]. Ai pus botul la fiecare șarlatan care a pretins că îl poate găsi pe Matthew. Chiar la acel medium ciudat care ne-a pus să mergem pe Alligator Alley din Florida.

— Nu cred că orice din ce ne-ar putea ajuta să-l găsim pe Matthew poate fi vreodată considerat o pierdere de bani. Nu îmi pasă dacă o să iau la rând fiecare agenție de detectivi particulari din cartea de telefoane. Poate că până la urmă o să găsesc o persoană care poate da de urma lui Matthew. Cineva trebuie să fi văzut ceva. Cred încă asta.

Știa că tremura. Șeful de sală stătea în apropierea lor. Își dădu seama că ridicase tonul și că el încerca să pretindă că nu o auzise.

— Sunteți gata pentru felul special? întrebă el.

— Da, suntem, zise Ted cu poftă și apoi șopti: Pentru Dumnezeu, Zan, încearcă să te calmezi. De ce te torturezi în halul ăsta?

O expresie de surpriză îi apăru pe față, iar ea se întoarse. Josh se îndrepta grăbit spre ei. Avea chipul palid și se opri în dreptul mesei.

— Zan, tocmai ieșeam din birou când niște reporteri cu aparate de fotografiat de la *Tell-All Weekly* au intrat să te caute. Le-am zis că nu știu unde ești. Apoi mi-au spus că un tip din Anglia care a fost în parc în ziua în care Matthew a dispărut are niște poze pe care le-a făcut atunci și tocmai le-a mărit pentru

aniversarea căsătoriei părinților lui. Reporterul mi-a spus că tipul a realizat că în fundalul unora dintre acele fotografii mărite se poate vedea o femeie care ridică un copil dintr-un cărucior care se afla lângă o femeie care dormea pe o pătură…

— O, Doamne, țipă Ted. Cât se înțelege din ele?

— Când le-au mărit și mai mult s-au putut vedea și alte detalii din fundal. Fața băiatului nu este vizibilă, dar se vede că poartă o bluză și pantaloni scurți asortate, din ecosez albastru.

Zan și Ted se holbau la Josh. Printre buzele prea uscate ca să formeze cuvinte Zan reuși să spună:

— Asta purta Matthew. Omul acela a dus pozele la poliție?

— Nu. Le-a vândut la fițuica aia de *Tell-All Weekly;* e o nebunie, dar ei jură că tu ești femeia care a luat copilul. Spun că nu e nicio îndoială în privința asta.

Deoarece majoritatea celor care luau cina în Grill Room de la Four Seasons își întorseseră capetele ca să vadă care era sursa gălăgiei, Ted o luă pe Zan de umeri și o ridică în picioare.

— La dracu! La dracu, nebuno! țipă el. Unde e fiul meu? Ce i-ai făcut?

CAPITOLUL 10

Penny Smith Hammel, ca majoritatea femeilor solide, se urni cu o grație naturală. Când fusese tânără, în ciuda greutății, fusese una dintre cele mai populare fete din liceu, cu trăsăturile ei plăcute, umorul molipsitor și abilitatea de a-l face chiar și pe cel mai neîndemânatic partener să se simtă precum Fred Astaire pe ringul de dans.

La o săptămână după ce terminase liceul se măritase cu Bernie Hammel, care începuse imediat să lucreze ca șofer de camion pe distanțe lungi. Mulțumiți de locul în care crescuseră, Bernie și Penny își crescură cei trei copii în zona rurală Middletown, New York, la puțin peste o oră de Manhattan, dar la distanță de stilul de viață modern.

Ajunsă la cincizeci și nouă de ani, cu copiii și nepoții împrăștiați din Chicago până în California și cu Bernie mereu pe drumuri, Penny era bucuroasă să își ocupe timpul lucrând ca dădacă. Iubea copiii de care avea grijă și le oferea atenția pe care ar fi acordat-o nepoților ei dacă ar fi locuit în apropiere.

Singurul moment incitant din viața ei fusese în urmă cu patru ani, când împreună cu Bernie și cu încă zece colegi de-ai lui câștigaseră cinci milioane de dolari la loterie. Fuseseră unul dintre cele mai mari grupuri care câștigaseră vreodată și după ce plătiseră toate taxele le rămăseseră circa trei sute de mii de dolari, bani pe care Bernie și Penny îi puseseră imediat într-un depozit pentru educația nepoților.

Parte din emoțiile momentului o constituise invitația de a se duce în Manhattan ca să îi întâlnească pe Alvirah și Willy Meehan și să participe la Grupul de Suport al Câștigătorilor la Loterie. Familia Meehan fondase acest grup ca să-i învețe pe oameni să nu își risipească banii câștigați pe investiții nebunești sau făcând pe Moș Crăciun pentru rudele proaspăt descoperite.

Penny și Alvirah își dăduseră seama imediat că erau suflete pereche și ținuseră permanent contactul una cu cealaltă.

Cea mai bună prietenă a lui Penny încă din copilărie, Rebecca Schwartz, era agent imobiliar și o informa mereu pe Penny

despre casele care erau cumpărate și vândute în cartierul lor.

Pe 22 martie, ea și Penny luau prânzul în cârciumioara lor preferată, iar Rebecca îi spuse lui Penny că ferma de pe drumul înfundat din apropiere de ea fusese în sfârșit închiriată. Noua chiriașă se mutase la 1 martie.

— Numele ei e Gloria Evans, mărturisi Rebecca. Are în jur de treizeci de ani. E foarte atrăgătoare. Blondă naturală. Știi că pot să-mi dau seama dacă părul cuiva a fost vopsit. E în formă, nu ca noi două. Nu a vrut decât o închiriere pe trei luni, dar i-am spus că Sy Owens nici nu se gândește să o închirieze pentru mai puțin de un an. Nici măcar nu a ezitat. A spus că e dispusă să plătească pentru tot anul în avans deoarece are de terminat o carte și vrea să fie singură, fără întreruperi.

— Nu e o afacere rea pentru Sy Owens, comentă Penny. A închiriat-o cu mobilă cu tot?

Rebecca râse.

— O, desigur. Ce altceva ar fi putut face cu toate lucrurile acelea demodate? Vrea să vândă locul acela așa cum e, pe de-a-ntregul. Ai zice că e Palatul Buckingham!

Așa cum obișnuia să facă atunci când avea vecini noi, ziua următoare Penny se duse să o salute pe Gloria Evans cu o farfurie plină cu brioșe cu afine. Deși mașina era parcată în apropiere, trecură câteva minute înainte ca ușa să se deschidă cu precauție.

Penny ridicase piciorul ca să pășească înăuntru, dar Gloria Evans ținu ușa parțial închisă, iar Penny își dădu seama că femeia nu era absolut deloc încântată de întrerupere. Penny își ceru imediat scuze.

— O, domnișoara Evans, știu că scrieți o carte și aș fi sunat dacă aș fi avut numărul dumneavoastră de telefon. Nu voiam decât să vă urez bun venit în zonă și să vă aduc câteva dintre brioșele mele faimoase, cu afine, dar vă rog să nu vă gândiți că mă număr printre acei oameni care vă sâcâie cu telefoane sau cu vizite inopinate…

— E frumos din partea dumneavoastră. Într-adevăr, am venit aici ca să fiu complet singură, răspunse Evans în timp ce luă farfuria cu brioșe cu o ezitare evidentă din mâna întinsă a lui

Penny.

Aceasta refuză să se arate ofensată și continuă:

— Nu vă faceți griji cu privire la farfurie. E de unică folosință. Am scris numărul meu de telefon pe un bilețel lipit de fundul ei, în cazul în care veți avea vreodată vreo urgență.

— Este foarte frumos, dar inutil, replică Evans înțepată.

Fu nevoită să deschidă ușa mai mult ca să bage farfuria, iar Penny observă, când se uită peste umărul ei, un camion de jucărie.

— O, n-am știut că aveți un copil, exclamă Penny. Sunt o dădacă foarte bună dacă veți avea nevoie vreodată de una. Am recomandări de la jumătate dintre oamenii din oraș.

— Nu am un copil! o repezi Evans care urmări privirea lui Penny și observă camionul de jucărie. Sora mea m-a ajutat să mă instalez. Este al fiului ei.

— Atunci, dacă vine să vă viziteze și vreți să ieșiți împreună la masă, aveți numărul meu de telefon, spuse Penny pe un ton prietenos.

Ultimele trei cuvinte fură adresate ușii care se închisese în fața ei. Rămase o vreme nesigură apoi, dorindu-și să fi avut curajul să sune din nou la ușă și să smulgă farfuria cu brioșe din mâna femeii, se întoarse și se grăbi spre mașină.

— Sper că Gloria Evans nu scrie o carte despre bunele maniere, rosti ea printre dinți.

Se simțea umilită. Dădu cu spatele, întoarse mașina și porni în trombă.

CAPITOLUL 11

Alvirah și Willy aflară știrea de ultima oră, că Zan Moreland ar putea fi vinovată de dispariția fiului ei, de la buletinul de știri de la ora unsprezece noaptea. Se pregătiseră de culcare după ce luaseră cina cu părintele Aiden. Șocată, Alvirah o sună pe Zan și îi lăsă un mesaj când aceasta nu răspunse la telefonul mobil.

A doua zi dimineață, Alvirah se întâlni cu părintele Aiden la capela de lângă biserica Sf. Francisc din Assisi. Însoțiți de Neil, omul bun la toate, merseră în birou ca să ruleze casetele de pe camerele de securitate din ziua de luni, începând de la ora cinci și jumătate seara. În primele douăzeci de minute nu se observă nimic deosebit la cadrele cu oamenii care intrau sau ieșeau din capelă. În timp ce aștepta, Alvirah îi spuse părintelui Aiden, cu o voce în care se citea îngrijorarea, că în presă se afirmase că Zan ar putea fi implicată în dispariția lui Matthew.

— Aiden, spuse Alvirah cu vehemență, e ca și cum ar spune că eu și Willy l-am fi furat pe Matthew din cărucior. Este absolut ridicol încât te întrebi cum de poate cineva să creadă așa ceva. Dacă au poze doveditoare, nu pot să spun decât că tipul din Anglia le-a „lucrat" ca să scoată bani de la acel ziar, zise ea, apoi se aplecă în față și șopti: Neil, poți să oprești înregistrarea? Este Zan. Probabil că a trecut pe aici luni seara. Îmi dau seama cât de supărată trebuie să fi fost pentru că Matthew a împlinit ieri cinci ani.

Și părintele Aiden O'Brien o recunoscuse pe tânăra femeie cu haine scumpe, cu ochelari fumurii și cu părul lung. Era cea care venise în Camera de Reconciliere și îi spusese că era implicată într-o fărădelege și că era pe cale să se petreacă o crimă. Încercă să își mențină un ton calm și o întrebă pe Alvirah:

— Ești sigură că e prietena ta, Zan?

— Aiden, sigur că sunt sigură. Uită-te la acel costum. Zan l-a cumpărat anul trecut după ce prețul fusese redus. Este foarte grijulie cu banii. A cheltuit până și ultimul bănuț, din ce i-a rămas de la părinți, pe detectivi particulari ca să îl găsească pe Matthew. Acum economisește ca să caute pe cineva nou care să

înceapă din nou vânătoarea.

Înainte ca Aiden să apuce să răspundă, Alvirah îl îndemnă pe Neil să pună din nou înregistrarea.

— Abia aștept să văd dacă pot să-l găsesc pe tipul care te țintuia cu privirea, Aiden.

Aiden își căută cu atenție cuvintele.

— Crezi că el ar fi putut să o însoțească pe prietena ta, Alvirah?

Alvirah nu părea să-l fi auzit.

— O, uite! exclamă ea. Uite-l intrând, individul pe care-l caut, spuse și apoi scutură din cap. Ah, nu i se vede fața, și are gulerul ridicat. Are și ochelarii negri. Nu i se vede decât claia de păr.

În următoarea jumătate de oră ea se uită pe restul înregistrărilor. Reușiră să distingă cu ușurință expresia agitată a femeii pe care Alvirah o identificase ca fiind Zan și când ieșea din biserică. Purta încă ochelarii întunecați, dar capul îi era aplecat, iar umerii îi tremurau. Ținea batista la gură ca și cum încerca să își înăbușe suspinele și se grăbi să iasă din biserică și din raza camerei de supraveghere.

— Nu a stat nici cinci minute, zise Alvirah tristă. Este al naibii de speriată să nu cedeze nervos. Mi-a spus că, după ce părinții ei au murit în acel accident, pur și simplu nu se putea opri din plâns. Îi era teamă să se afișeze în public. A zis că dacă se întâmpla asta și din cauza dispariției lui Matthew nu ar mai putea să muncească și are nevoie să lucreze ca să nu înnebunească.

— Să înnebunească, șopti părintele Aiden cuvântul atât de încet încât nici Alvirah și nici Neil nu l-ar fi putut auzi.

„Sunt complice la o fărădelege care e în desfășurare și la o crimă ce e pe cale să se petreacă foarte curând. Nu vreau să fiu părtașă, dar e prea târziu s-o împiedic.” În ultimele două zile acea declarație frenetică i se întipărise în minte.

— Iată-l din nou pe individ. Iese. Dar nu poți să-ți dai seama de nimic în ceea ce-l privește, zise Alvirah și îi făcu semn lui Neil să oprească înregistrarea. Vezi ce supărată pare Zan luni seara? Îți imaginezi cum se simte acum după știrea care spune

că ea l-ar fi răpit pe Matthew?

Acesta era al doilea lucru pe care i-l spusese tânăra, se gândi părintele Aiden. „O să aflați despre asta la știri."

„Oare crima despre care vorbise, pe care nu o putea împiedica, se petrecuse deja? Își omorâse propriul copil sau, poate mai rău, sărmanul mai era încă în viață și era pe cale să moară?"

CAPITOLUL 12

După acuzația explozivă a lui Ted, Josh o luă pe Zan de mână și o trase printre mesele clienților șocați din restaurantul Four Seasons, o grăbi pe scări, pe hol și apoi ajunseră pe stradă.

— Doamne, cred că m-au urmărit, bombăni el în timp ce paparazzi se apropiară, iar blițurile aparatelor de fotografiat începură să scânteieze.

Un taxi se oprise pe stradă, în fața intrării. Josh, cu o mână în jurul lui Zan, alergă spre el și, în clipa în care picioarele fostului ocupant al mașinii atinseră pământul, o împinse pe Zan înăuntru.

— Dă-i drumul, îi ceru el răspicat șoferului.

Taximetristul aprobă din cap, porni mașina și prinse stopul de la intersecția străzilor Fifty-second Street și Third Avenue.

— Ia-o la dreapta pe Second Avenue, îi spuse Josh.

— E actriță sau cântăreață rock? întrebă taximetristul și apoi ridică din umeri când nu primi niciun răspuns.

Josh își ținea încă mâna în jurul lui Zan, dar și-o îndepărtă.

— Ești bine? o întrebă el.

— Nu știu, șopti Zan. Josh, ce înseamnă toate astea? Sunt nebuni? Cum pot avea o poză cu mine în timp ce-l luam pe Matthew din cărucior? Pentru Dumnezeu, am dovada că eram la casa din oraș a familiei Aldrich. Nina Aldrich mă invitase acolo ca să discutăm despre renovarea interiorului.

— Zan, ia-o mai ușor, spuse Josh încercând să pară calm, chiar dacă parcă vedea cum va părea totul când ieșirea necontrolată a lui Ted va apărea în presă. Poți dovedi unde erai în acea zi. Acum ce vrei să faci? Mi-e teamă că dacă te duci acasă paparazzi ar putea să te aștepte acolo.

— Trebuie să mă duc acasă, zise ea, iar vocea îi deveni mai puternică. Mă poți lăsa acolo, dar dacă sunt fotografi, spune-i taximetristului să aștepte și mergi cu mine până intru. Josh, ce se întâmplă? Mă simt de parcă trăiesc într-un coșmar și nu găsesc calea de a ieși din el.

„Chiar trăiești într-un coșmar", se gândi Josh.

Rămaseră tăcuți restul drumului spre Battery Park City. Când taxiul opri în dreptul blocului lui Zan, așa cum anticipase Josh, aparatele de fotografiat îi așteptau. Își lăsară jos capetele, ignorară strigătele „Privește aici, Zan" sau „Uită-te încoace, Zan", până când se găsiră în siguranța în hol.

— Josh, taxiul așteaptă. Du-te acasă, îi spuse Zan în timp ce stăteau lângă lift.

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

— Zan…

Josh se abținu să îi spună ceea ce voia. Avea de gând să o avertizeze că fără îndoială poliția va dori să o interogheze din nou și că înainte de a vorbi cu ei ar fi bine să își ia un avocat. În schimb, îi strânse mâna și așteptă până ce ea intră în lift. Afară, după ce paparazzi observară că era singur și că nu mai existau ocazii de a face poze, începură să se disperseze. „Se vor întoarce", se gândi Josh când intră înapoi în taxi. „Dacă putem fi siguri de ceva, e că se vor întoarce, naiba să-i ia!"

CAPITOLUL 13

După ieșirea nervoasă din restaurantul Four Seasons, Ted Carpenter se duse la toaletă. Când sărise la Zan, paharul cu vin roșu pe care îl ținea i se vărsase pe cămașă și pe cravată. Luă un prosop cu care frecă în zadar petele și apoi se uită în oglindă.

„Arăt de parcă sângerez de moarte", se gândi el distras o clipă de la uimitoarea veste că aparatul de fotografiat al unui turist o surprinsese pe Zan luându-l pe Matthew din Central Park.

Simți telefonul mobil vibrând în buzunarul hainei. Știa că era Melissa.

Nu se înșelase.

Așteptă până ce fu sigur că ea terminase mesajul vocal și apoi îl ascultă. „Știu că nu poți vorbi acum, dar hai să ne întâlnim la nouă și jumătate la Lola." Vocea nu avea nimic din timbrul sexy. Ted știa că era în mod evident un ordin. „Vom fi numai noi doi. Și apoi vom merge la Club, în jur de unsprezece și jumătate", continuă Melissa. Și apoi tonul deveni irascibil: „Nu-ți săruta fosta nevastă de noapte bună."

„Nu pot fi văzut petrecând. Tocmai s-a anunțat că fosta mea soție mi-a răpit și probabil mi-a ascuns copilul", se gândi cu groază. „Când o să o sun pe Melissa o să îi spun ce s-a întâmplat, sigur o să înțeleagă."

Fotografiile. Probabil că ea nu auzise despre ele. „De ce îmi fac griji pentru Melissa?", se întrebă el. „Întrebarea pe care ar trebui să mi-o pun este: Sunt aceste fotografii trucate? Știu că pozele pot fi aranjate. De câte ori nu am eliminat și noi oameni neimportanți din fotografiile publicitare? Dacă îi poți tăia, îi și poți pune în cadru. Este un lucru des întâlnit să pui fața unei vedete pe un corp mai arătos. Oare acuzația că Zan l-a luat pe Matthew este doar o șmecherie de editare a fotografiilor? Cât o fi luat acel turist că le-a vândut la fițuica aia de *Tell-All Weekly?."*

Un bărbat intră în toaletă și se uită la Ted cu o privire compătimitoare. Ted ieși repede pentru că nu dorea să se angreneze într-o conversație. „Dacă fotografiile alea se dovedesc

trucaje, o să fiu demn de dispreț că am atacat-o pe Zan așa cum am făcut-o", se gândi el simțindu-se aproape disperat. „Se presupune că sunt un maestru al relațiilor publice când vine vorba de managementul crizei."

Trebuia să discute cu Melissa. Se va întâlni cu ea. Avea timp să se ducă acasă, să-și schimbe cămașa și să o vadă la Lola. Dacă presa aștepta afară, avea să le spună că, după ce se gândise mai bine, voia să-și ceară scuze mamei lui Matthew că dăduse crezare atât de repede faptului că ea i-ar fi răpit fiul.

Se pregăti și ieși pe ușa din hol. Așa cum se așteptase, echipele de jurnaliști îl așteptau. Un microfon îi fu vârât în față.

— Vă rog, zise el, vreau să fac o declarație, dar faceți-mi puțin loc.

În timp ce strigătele se diminuau, luă microfonul din mâna unui reporter. Cu o voce fermă spuse:

— Mai întâi, trebuie să-mi cer scuze mamei lui Matthew, fosta mea soție, Alexandra Moreland, pentru comportamentul meu înjositor din această seară. Amândoi suntem disperați să ne găsim băiețelul. Când am auzit că sunt fotografii care arată faptul că mama lui Matthew l-a luat, mi-am pierdut cumpătul. Un timp de gândire m-a făcut însă să realizez că acele poze trebuie să fie trucate, sau mânuite, sau cum vreți să le ziceți. Ted se opri și apoi adăugă: Sunt atât de sigur că fotografiile sunt o farsă încât o să mă duc să mă văd cu clienta mea, talentata și frumoasa Melissa Knight, la cină la cafeneaua Lola. După cum puteți vedea, în timpul reacției mele nefericite când am aflat despre acele poze, mi-am vărsat vin pe cămașă. Mă duc acasă să mă schimb și apoi la Lola.

Ted nu își putu ascunde tremurul vocii.

— Fiul meu, Matthew, împlinește astăzi cinci ani. Nici mama lui, nici eu nu credem că a murit. Cineva, poate o femeie singură care își dorea cu disperare un copil, a profitat de ocazie și l-a furat și este cu el în acest moment. Dacă acea persoană se uită la noi, o rog să îi spună lui Matthew cât de mult îl iubesc mami și tati și cât de mult își doresc să îl vadă din nou.

Reporterii păstrară o tăcere respectuoasă în timp ce Ted se duse spre bordură unde Larry Post, prietenul lui din liceu și

totodată șoferul lui de multă vreme, ținea portiera din spate deschisă.

CAPITOLUL 14

După plecarea lui Josh, Zan se duse sus, încuie de două ori ușa apartamentului, își scoase hainele și se înfășură în halatul ei cald, așa cum făcuse când se trezise în acea dimineață. Beculețul de la telefon, care o anunța că are mesaje noi, pâlpâia. Se duse la el și îl opri.

Pentru restul nopții rămase pe scaunul din dormitor cu o lumină aprinsă în dreptul pozei lui Matthew. Ochii ei cercetară cu nostalgie fiecare trăsătură a feței lui. Părul țepos care între timp probabil că devenise lins. Nuanța roșcovană din părul auriu. Oare acum era complet roșcat?

Fusese întotdeauna un copil prietenos, vesel și primitor cu străinii, nu ca alți copii care sunt timizi la numai trei ani. „Tata a fost un extrovertit", își spuse Zan.

„La fel și mama. Cu mine ce s-a întâmplat? Atâtea luni după ce au murit îmi sunt neclare. Și acum ei spun că eu l-am luat pe Matthew din cărucior în acea zi."

— Am făcut-o? șopti cu voce tare.

Șocul produs de întrebare, enormitatea faptului că o putuse rosti cu voce tare o uimi. Se forță să își pună următoarea întrebare logică:

— Dar dacă l-am luat, ce am făcut cu el?

Nu avea niciun răspuns.

„Nu i-aș fi făcut niciodată ceva rău", își spuse. „Niciodată nu am dat în el. Chiar și când îl puneam la colț când se purta urât inima mi se topea pentru el când stătea în scaunul lui micuț și arăta atât de trist."

„Oare Ted are dreptate? Mă complac în autocompătimire și vreau ca și altora să le pară rău pentru mine? Vrea să spună că sunt una dintre acele mame nebune care le fac rău propriilor copii pentru că au nevoie să fie la rândul lor compătimite și alinate?" Crezuse că depășise sentimentul acela de amorțeală, că se retrăgea în sine din fața durerii. În acea zi, pe aeroportul din Roma, când îl sunase pe Ted la numai câteva minute după ce aflase de moartea părinților ei, simțise că picioarele i se topeau

sub ea. Dar deși nu putea să le vorbească oamenilor care se strânseseră în jurul ei și care o ridicaseră pe o targă și o duseseră la spital într-o ambulanță, fusese conștientă de fiecare cuvânt pe care ei îl spuseseră. Era ca și cum nu putea să își deschidă ochii sau să își determine buzele să formeze cuvinte, sau să își ridice mâna. Era ca și cum era într-o cameră sigilată și nu își putea găsi drumul înapoi ca să le spună că se afla încă acolo.

Zan știa că i se întâmpla din nou același lucru. Se lăsă pe spate în fotoliul moale și își închise ochii. O senzație binevenită de gol o acapară și îi șopti numele:

— Matthew… Matthew… Matthew…

CAPITOLUL 15

Cât de multe îi spusese Gloria acelui preot bătrân? Era întrebarea care îl urmărise zi și noapte. Ea începea să cedeze, iar în acel moment crucial, când totul se apropia de final, când tot ceea ce plănuise în ultimii doi ani era pe cale să se întâmple, dăduse buzna în acea încăpere.

El era catolic și știa că dacă Gloria îi spusese ceva părintelui, totul se afla sub protecția jurământului confesionalului, iar preotul era nevoit să-și țină gura. Dar nu era sigur dacă Gloria era catolică, și dacă nu era și intrase doar pentru o pălăvrăgeală personală, poate că bătrânul preot va considera că e în regulă să spună că Zan are o sosie, că cineva se dă drept ea. Dacă se întâmplase așa, polițiștii vor face cercetări și în curând totul se va termina…

Bătrânul preot. Cartierul acela din zona West Thirty-first Street nu era cine știe ce, se gândi el. Iar gloanțe rătăcite loveau oamenii peste tot în oraș. De ce nu unul în plus?

Trebuia să aibă grijă de el. Nu își putea permite ca încă o persoană să poată face legătura dintre el și dispariția lui Matthew Carpenter. Cel mai bun lucru ar fi să se ducă înapoi în biserică și să încerce să afle când asculta preotul acela confesiunile. Trebuia să existe un program. Dar asta necesita timp. Se gândi că mai bine suna ca să întrebe când avea părintele programate următoarele confesiuni, iar persoanei care avea să-i răspundă nu o să i se pară ciudat. „Sunt sigur că oamenii vor să discute cu același individ despre problemele lor de fiecare dată când se duc acolo. În plus, nu pot sta degeaba și să aștept ca el să se ducă la poliție."

Odată decizia luată, dădu telefon și i se spuse că părintele O'Brien era de serviciu în următoarele două săptămâni, de luni până vineri, între orele patru și șase după-amiaza.

„E timpul să mă duc să mă spovedesc", își spuse el.

Înainte să o angajeze pe Gloria să se ocupe de copil, aflase că era o artistă desăvârșită în machiaj și costumații. Ea îi spusese că uneori se machia pe ea și pe prietenele ei ca să arate ca vedetele

și că ar fi putut păcăli pe oricine. Îi povestise că se distraseră cu toții copios când, potrivit paginii șase din *Post,* celebritățile pe care le mimaseră fuseseră văzute luând liniștite cina într-un loc ferit și semnând cu grație autografe. „Nu o să-ți vină să crezi cât de des nu mai primim nota de plată", chicotise ea.

„Întotdeauna port peruca pe care mi-a dat-o când sunt în oraș", își spuse el. „Cu acea perucă, impermeabilul și ochelarii fumurii, nici cei mai buni prieteni ai mei nu m-ar recunoaște." Râse tare. Ca pușți, îi plăcuse întotdeauna să joace roluri. Preferatul lui fusese când îl jucase pe Thomas à Becket în *Crimă în catedrală.*

CAPITOLUL 16

După ce vorbi cu reporterii din fața restaurantului Four Seasons, Ted Carpenter își deschise iPhone-ul pe drumul spre centru și găsi fotografiile persoanei care semăna fără nicio urmă de îndoială cu Zan și care îl ridica pe Matthew din cărucior. Șocat, se opri în apartamentul lui duplex din cartierul Meatpacking proaspăt reamenajat din zona de sud a Manhattanului. Acolo rămase o vreme pe gânduri dacă să se întâlnească sau nu cu Melissa la cafeneaua Lola. „Ce va spune asta despre mine dacă mă voi afla acolo în timp ce aceste fotografii o arată pe fosta mea soție furându-mi copilul?"

Sună la secția locală de poliție din Central Park și i se dădu legătura la un detectiv care îi spuse că va dura cel puțin douăzeci și patru de ore până să verifice dacă pozele erau trucate. „Cel puțin, dacă sunt interogat de paparazzi, pot să le spun asta", se gândi el în timp ce-și schimba cămașa și se grăbi spre mașină.

Paparazzi de pe trotuarul din fața popularei cafenele erau ținuți la depărtare cu ajutorul cordoanelor de catifea. Unul dintre portari ținu portiera deschisă, iar el se îndreptă spre intrare cu capul plecat. Dar apoi se opri. Nu mai putea ignora strigătele care îi puneau aceeași întrebare:

— Ai văzut pozele, Ted?

— Da, le-am văzut și am ținut legătura cu poliția. Cred că pozele sunt o farsă cruntă, răbufni el.

Odată intrat în cafenea își adună forțele știind că întârziase o jumătate de oră la întâlnirea cu Melissa. Se aștepta să o găsească într-o stare de spirit mizerabilă, dar ea stătea la o masă mare cu cinci prieteni vechi din formația în care activase pe vremuri ca solistă. Se vedea clar că se bucura să fie în centrul atenției.

Ted îi știa pe toți și fu încântat de prezența lor. Dacă Melissa l-ar fi așteptat singură, acum ar fi fost în iad. Ea îl salută:

— Hei, ai parte de mai multă publicitate decât mine.

Afirmația fu urmată de hohote de râs de la comeseni. Ted se aplecă și o sărută pe Melissa pe buze.

— Ce doriți, domnule Carpenter? întrebă ospătarul aflat lângă masă.

Deja două sticle din cea mai scumpă șampanie se răceau într-o frapieră. „Nu vreau nenorocita aia de șampanie", își spuse Ted când se așeză lângă ea. „Mereu mă aleg cu o durere de cap de la ea."

— Un gin martini, zise el.

„Numai unul", își promise. „Dar am nevoie de el. Cum dracu pare faptul că sunt aici când ar putea exista o șansă în găsirea fiului meu?"

Avu grijă să își petreacă mâna într-un gest drăgăstos în jurul Melissei și își fixă privirea asupra ei pentru reporterii locali care erau plătiți să contribuie cu știri către editorialiști. Știa că a doua zi Melissa va dori să citească ceva de genul: „Artista de top Melissa Knight și-a revenit după despărțirea ultramediatizată de starul rock Leif Ericson, iar acum este îndrăgostită nebunește de prosperul om de relații publice Ted Carpenter. Aseară au fost văzuți giugiulindu-se la Lola."

„Îmi aduc aminte de momentul în care am auzit că Eddie Fisher, căsătorit apoi cu Elizabeth Taylor, a trimis o telegramă din Italia semnată «Prințesa și sclavul său îndrăgostit»", se gândi Ted. „Acesta e genul de mizerie pe care trebuie să i-o asigur Melissei. Se păcălește crezând că e îndrăgostită de mine. Dar am nevoie de ea. Am nevoie lunar de cecul ei grăsuț. Ce bine ar fi fost dacă nu aș fi cumpărat clădirea când a expirat contractul de închiriere. Mă seacă. Melissa o să treacă peste mine destul de repede", își spuse el în timp ce dădu pe gât ginul. „Șmecheria e să mă asigur că atunci când se decide să scape de mine nu o să se ducă la altă firmă de relații publice împreună cu amicii ei."

— Mai doriți un rând, domnule Carpenter? întrebă chelnerul când se apropie de ei.

— De ce nu? răspunse Ted repezit.

La miezul nopții, Melissa se hotărî să meargă în Club. Iar avea să îi prindă patru dimineața pe acolo. Ted știa că trebuia să scape cumva. Era o singură cale.

— Melissa, mă simt groaznic, zise el încercând să acopere

vacarmul din cafeneaua zgomotoasă. Cred că am un virus, o răceală sau altceva. Nu te pot expune la așa ceva. Ai programul încărcat și nu-ți permiți să te îmbolnăvești.

Se rugă în gând pentru reușita minciunii în timp ce îi urmărea privirea gânditoare cu care se uita la el. Era ciudat cum trăsăturile ei cu adevărat extraordinare puteau să devină dintr-odată distorsionate și să își piardă orice urmă de frumusețe când era supărată sau nervoasă. Ochii ei albaștri ca adâncurile oceanului erau îngustați și își răsucea părut blond într-o buclă pe care o trăsese, peste umăr. „Are douăzeci și șase de ani și e la fel de egoistă ca orice altă vedetă cu care am avut de-a face în meseria asta", își spuse Ted. „Mi-aș dori să-i pot spune să se ducă la dracu."

— Nu te vezi cu fosta nevastă, nu-i așa? vru ea să știe.

— Fosta mea soție este ultima femeie pe care aș vrea să o văd. Ar fi trebuit să știi până acum că sunt nebun după tine.

Profitând de ocazie, Ted lăsă să se strecoare o undă de iritare în expresia feței și în tonul vocii. Își putea permite să facă așa ceva doar ocazional, dar știa, atunci când o făcea, că îi trimitea mesajul că ar fi o nebunie să își imagineze că el s-ar putea uita la o altă femeie.

Melissa ridică din umeri și se întoarse spre ceilalți de la masă.

— Teddy ne trădează, zise ea și râse. Hai să ne-mpărțim. Cine vine cu mine la Club?

Se ridicară toți.

— Ești cu mașina? întrebă Ted.

— Nu. Am venit pe jos… Pentru Dumnezeu, normal că sunt cu mașina.

Îl bătu ușor pe obraz, o palmă jucăușă de dragul spectatorilor.

Ted îi făcu semn chelnerului să treacă nota în contul lui, ca de obicei, iar grupul ieși din cafenea. Melissa îl ținu de mână, se opri și zâmbi pentru paparazzi. Ted o conduse până la limuzina ei, o luă în brațe și o sărută prelung, adânc. „Încă puțină apă la moară pentru zvonuri", își spuse el. „Asta o să-i facă fericiți."

Foștii ei colegi de trupă se îngrămădiră în limuzină lângă ea. Când mașina lui fu adusă la bordură, un reporter păși înainte cu

ceva în mână.

— Domnule Carpenter, ați văzut pozele pe care le-a făcut turistul englez în ziua în care fiul dumneavoastră a fost răpit?

— Da, le-am văzut.

Reporterul ridică o versiune mărită cu acestea.

— Doriți să faceți vreun comentariu?

Ted se uită la ele, le luă, se duse mai aproape de fereastra luminată ca și cum ar fi vrut să arunce o privire îndeaproape. Apoi zise:

— După cum am mai spus, cred că aceste poze se vor dovedi o farsă cruntă.

— Nu este fosta dumneavoastră soție, Zan Moreland, cea care ia copilul din cărucior? vru să știe reporterul.

Ted deveni conștient de camerele de fotografiat și de filmat din jurul lui. Scutură din cap. Larry Post ținea portiera deschisă. Se grăbi să intre în mașină.

Când ajunse acasă, prea șocat ca să mai simtă ceva, se dezbrăcă și luă un somnifer. Noaptea fu plină de vise care îl torturară și se trezi cu dureri și greață. Se simțea ca și cum acea răceală fictivă devenise realitate. „Sau de vină or fi nenorocitul ăla de gin martini?" se întrebă el.

La ora nouă în dimineața următoare, Ted sună la birou ca să vorbească cu Rita. Îi tăie reacția șocată la fotografii și îi spuse să îl sune pe detectivul Collins, care se ocupase de investigație în ziua în care Matthew dispăruse și să îi facă o programare ca să îl vadă a doua zi.

— O să stau acasă cel puțin până după-amiază, îi spuse Ritei. Chiar dacă am febră, tot trebuie să ajung la birou. Trebuie să mă uit la probele de la ședința foto pe care a făcut-o Melissa pentru *Celeb Magazine* înainte să îmi dau acordul pe ele. Spune-i oricui din presă care sună că nu am de dat nicio declarație până când poliția va investiga autenticitatea acelor poze.

La ora trei, ajunse în sfârșit la birou, alb ca varul. Deși nu-i ceruse acest lucru, Rita îi făcu o cană cu ceai.

— Ar fi trebuit să stai acasă, Ted, spuse ea direct. Promit să nu spun mai multe, dar trebuie să ții cont de un lucru: Zan l-a adorat pe Matthew. Niciodată nu i-ar fi făcut vreun rău.

— Observ că ai folosit cuvântul „adorat”, replică Ted tăios. După cunoștințele mele asta înseamnă timpul trecut. Așa, unde sunt probele Melissei pentru *Celeb*?

— Sunt superbe, spuse Rita ca să-l liniștească și le scoase dintr-un plic pe care îl pusese pe birou.

Ted se uită la ele.

— Pentru tine sunt superbe. Pentru mine sunt superbe. Dar îți spun de pe acum că Melissa o să le urască. Are umbre sub ochi, iar buzele arată prea subțiri. Și nu uita că eu am fost cel care i-a spus că ar trebui să accepte să pozeze pentru articolul acela de copertă. Doamne Dumnezeule, ce se poate întâmpla mai rău?

Rita se uită cu compasiune la cel care îi era șef de cincisprezece ani. Ted Carpenter avea treizeci și opt de ani, dar arăta mult mai tânăr. Cu părul lui des, ochii căprui, buzele ferme și corpul atletic, ea fusese întotdeauna de părere că el arăta mai bine și că avea mai multă charismă decât mulți dintre clienții pe care îi reprezenta. Dar în acel moment arăta de parcă cineva l-ar fi atacat cu o macetă.

„Și când mă gândesc la toată mila pe care am irosit-o pe Zan în acești doi ani”, se gândi Rita. „Dacă i-a făcut ceva acelui băiețel drăguț, jur că sunt în stare să o împușc cu mâna mea.”

CAPITOLUL 17

Zan clipi, deschise ochii și îi închise din nou. Ce se întâmplase? se întrebă. Nu înțelegea de ce se afla în fotoliu și de ce, deși purta halatul, îi era atât de frig, iar tot corpul o durea.

Mâinile îi erau amorțite. Își frecă palmele una de alta încercând să simtă din nou ceva. Picioarele îi erau amorțite. Și le roti cu mișcări circulare, aproape inconștientă de ceea ce făcea.

Deschise din nou ochii. Poza lui Matthew era chiar în fața ei. Își dădu seama că becul lămpii din apropierea ei era încă aprins, deși o lumină slabă, înnorată se strecura printre jaluzelele trase parțial.

„De ce nu m-am băgat în pat azi-noapte?" se întrebă ea în timp ce încerca să ignore pulsațiile surde pe care le simțea în cap.

Apoi își aminti. „Ei cred că eu l-am luat pe Matthew din cărucior. Dar este imposibil. E o nebunie. De ce aș fi făcut asta? Ce aș fi făcut cu el?"

— Ce aș fi făcut cu tine? gemu uitându-se la fotografia lui Matthew. Oare chiar poate crede cineva că ți-aș fi putut face rău ție, copilul meu?

Zan sări în picioare, traversă camera cu mișcări rapide, apucă poza lui Matthew și o strânse la piept.

— De ce cred ei asta? întrebă în șoaptă. Cum aș putea fi eu în acele poze? Eram cu Nina Aldrich. Mi-am petrecut după-amiaza în noua casă din oraș pe care o cumpărase. O pot dovedi. Sigur că o pot dovedi. Știu că nu l-am luat pe Matthew din cărucior, zise cu voce tare și încercă să își controleze tremurul vocii. O pot dovedi. Dar nu pot permite să se petreacă din nou ce s-a întâmplat azi-noapte. Nu îmi permit să am goluri de memorie, așa cum am avut când au murit mama și tata. Dacă există o fotografie a unei femei care îl ridică pe Matthew din cărucior, ar fi prima ocazie să dăm de el. Trebuie să gândesc așa! Nu îmi permit să mă retrag din nou. Te rog, Doamne, nu mă lăsa din nou să fiu depășită de situație! Lasă-mă să mă agăț de speranța că ar putea exista ceva în pozele acelea care ne va oferi un

indiciu, un fir, ca să-l găsim pe Matthew…

Era abia ora șase dimineața. În loc să facă duș, Zan porni robinetele din jacuzzi știind că vârtejurile de apă caldă o vor ajuta să își relaxeze corpul. „Ce să fac?" se întrebă din nou. „Sunt sigură că detectivul Collins are deja acele poze. Până la urmă, el a fost investigatorul-șef în acest caz."

Se gândea la presa care fusese la intrarea de la Four Seasons și o așteptase, la faptul că se aflaseră și în fața blocului când Josh o adusese acasă. „Vor încerca, oare, să mă urmărească astăzi peste tot?" Sau vor sta în fața clădirii în care lucra și o vor aștepta acolo?

Închise robinetele de la jacuzzi, testă apa și își dădu seama că era prea fierbinte. Telefonul. Își aminti că îi oprise soneria când intrase în apartament în seara precedentă. Se duse în dormitor, la noptieră. Becul care indica faptul că erau mesaje noi era aprins și pâlpâia. Avea nouă apeluri pierdute.

Primele opt erau de la reporteri care îi cereau câte un interviu. Hotărâtă să nu le permită să o supere, Zan șterse cu grijă apelurile, unul câte unul. Ultimul era de la Alvirah Meehan. Recunoscătoare, Zan îl ascultă și savură cuvintele liniștitoare ale lui Alvirah cum că tipul care a pretins că are o poză în care se vede că Zan îl ia pe Matthew din cărucior în parc trebuie să fie vreun escroc. „E păcat că trebuie să treci prin prostii din astea, Zan", răsună vocea lui Alvirah. „Sigur se va dovedi că e o înșelătorie, dar tot este greu pentru tine din punct de vedere emoțional. Eu și Willy știm asta. Te rugăm să ne suni și să vii pe la noi la cină mâine. Te iubim."

Zan ascultă mesajul de două ori. Apoi, când vocea computerizată o instrui: „Apăsați tasta trei ca să salvați, apăsați tasta unu ca să ștergeți", ea salvă mesajul. „E prea devreme să o sun pe Alvirah", își spuse, „dar o să o fac de la birou. O să îmi prindă bine să fiu cu ea și cu Willy diseară. Poate că până atunci detectivul Collins mă va putea vedea după-amiază și toate lucrurile se vor limpezi. Și poate, o, te rog, Doamne, dacă bărbatul acela din Anglia făcea poze când cineva îl lua pe Matthew din cărucior, detectivul va avea o informație ca să continue cercetările."

Într-un fel mai liniștită la acest gând, Zan reprogramă filtrul de cafea de la ora șapte și îl puse în așa fel încât să înceapă să prepare cafeaua chiar în acel moment. Intră în jacuzzi și simți căldura vindecătoare a apei care începea să îi detensioneze corpul.

Cu cana cu cafea în mână își puse pantalonii, un pulover cu guler pe gât și ghete cu tocul jos. Când fu gata, mai erau câteva minute până la ora șapte, dar se gândi că poate era destul de devreme ca să iasă din casă fără să dea peste reporteri. Acest gând o făcu să-și strângă părul în coc și să își înfășoare o eșarfă în jurul capului. Apoi scotoci printr-un sertar și găsi o pereche veche de ochelari de soare mari și rotunzi, complet diferiți de cei pe care îi purta de obicei.

Într-un final luă vesta din blană sintetică din dulap și geanta de umăr și se urcă în liftul care o duse la parter. De acolo merse printre șirurile de mașini parcate în garaj și ieși pe strada din spatele clădirii. Cu pași repezi se grăbi spre West Side Highway și nu întâlni în calea sa decât pe stăpânii matinali care-și plimbau câinii și câțiva alergători.

Când fu sigură că nu era urmărită, opri un taxi și începu să dea adresa de la birou de pe East Fifty-eighth Street, dar apoi se răzgândi. În schimb, îi ceru șoferului să o lase pe East Fifty-seventh Street. „Dacă e vreun reporter, pot să intru pe ușa din spate", își spuse.

Abia atunci reuși să se lase pe spetează, știind că, cel puțin pe durata călătoriei spre zona de nord a orașului, putea fi sigură că nimeni nu îi va striga întrebări și nici nu va ținti spre ea aparate de înregistrare, așa că reuși să se concentreze pe cealaltă problemă, faptul că cineva își cumpăra haine în numele ei și luase și un bilet de avion. „Asta îmi va afecta nivelul de creditare", începu ea să se îngrijoreze. „Sigur că da. Dacă obțin contractul cu Kevin Wilson, o să comand țesături foarte scumpe și mobilă. De ce mi se întâmplă toate astea?"

Zan simți că trebuie să se lupte cu senzația foarte reală că e prinsă într-un vârtej dintr-un curent nemilos care o trage sub apă. Trase aer în piept, iar senzația că nu poate respira o copleși.

Atacuri de panică. „Nu le lăsa să se întoarcă", se rugă ea.

Închise ochii și se forță să inhaleze adânc, controlându-și respirația.

Până când taxiul opri la colțul dintre Fifty-seventh Street și Third Avenue, reuși să își recapete o oarecare doză de calm. Chiar și așa, degetele îi tremurau în timp ce îi dădu taximetristului bancnotele împăturite.

Începuse să burnițeze. Picături reci și ude îi mângâiau obrajii. „Vesta a fost o greșeală. Trebuia să îmi iau un impermeabil." În fața ei o femeie grăbea pasul unui copil care părea a avea în jur de patru ani spre o mașină ce îi aștepta. Zan se grăbi ca să treacă pe lângă ei astfel încât să arunce o privire la fața copilului. Dar sigur că nu era Matthew.

Trecu de colț, dar nu părea a fi nici urmă de presă. Împinse ușa rotativă și intră în hol. Standul de ziare era în stânga.

— Sam, dă-mi te rog *Post* și *News,* îi spuse bătrânului vânzător.

De pe chipul lui Sam lipsea zâmbetul prietenos pe care îl afișa de obicei când îi dădea ziarele.

Nu își permise să se uite pe ele până când nu ajunse în siguranță în birou. Abia atunci le lăsă pe birou și le despături. Pe prima pagină din *Post* era o poză cu ea aplecată peste un cărucior. Pe prima pagină din *News* apărea într-o fotografie care o înfățișa îndepărtându-se cu Matthew în brațe.

Neîncrezători, ochii ei se mutau de la o poză la alta. „Dar nu sunt eu", protestă în sinea ei. „Nu pot fi eu. Cineva care arată ca mine l-a luat pe Matthew… N-are niciun sens."

Josh avea să sosească mult mai târziu. Zan încercă să se concentreze, dar în jurul prânzului se dădu bătută. Luă telefonul. „Trebuie să o sun pe Alvirah. Știu că are abonamente la *Post* și *Times."*

Alvirah răspunse la al doilea apel. Când auzi vocea lui Zan, spuse:

— Zan, am văzut ziarele. Mai aveam puțin și cădeam din picioare. De ce ar vrea cineva care arată ca tine să îl ia pe Matthew?

Oare ce voia să spună Alvirah prin această întrebare? își spuse Zan. „Voia să știe motivul pe care l-ar putea avea cineva

să se deghizeze ca să arate ca mine și să îl ia pe Matthew sau crede că l-am luat chiar eu?"

— Alvirah, zise ea alegându-și cu grijă cuvintele, cineva îmi face toate astea. Nu știu cine, dar am bănuielile mele. Dar chiar dacă Bartley Longe ar merge atât de departe ca să-mi facă rău, de un singur lucru sunt sigură: niciodată nu i-ar face ceva rău lui Matthew. Alvirah, mulțumesc lui Dumnezeu pentru acele fotografii. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ele. O să îl iau pe Matthew înapoi. Pozele acelea o să fie dovada mea că cineva se dă drept mine, că cineva mă urăște îndeajuns de mult încât să-mi fure copilul, iar acum îmi fură și identitatea…

Urmă o clipă de tăcere, apoi Alvirah spuse:

— Zan, știu o firmă bună de detectivi particulari. Dacă nu ai bani, plătesc eu. Dacă pozele acelea au fost falsificate, o să aflăm cine a plătit ca să le facă. Așteaptă un minut. Lasă-mă să mă corectez. Dacă tu spui că fotografiile acelea sunt făcături, sunt perfect de acord cu tine, dar cred că oricine a făcut asta a exagerat. Cred că ai aprins o lumânare la Sf. Antoniu în seara aceea în care ai trecut pe la Sf. Francisc din Assisi.

— Când am trecut pe… unde?

Lui Zan îi fu teamă să pună întrebarea.

— Luni după-amiaza, târziu, la cinci și jumătate, șase fără un sfert. Trecusem pe la biserică să fac o donație pe care o promisesem Sf. Antoniu și am observat că un tip se uita fix la prietenul meu, părintele Aiden, ceea ce nu mi-a plăcut. Din cauza asta am verificat înregistrările de pe camerele de supraveghere în această dimineață, ca să văd dacă nu cumva era cineva pe care părintele Aiden îl cunoaște. Cu toți nebunii din New York, paza bună trece primejdia rea. Atunci nu te-am văzut, dar apari în înregistrări. Ai intrat în biserică și ai plecat după numai câteva minute. Am bănuit că ai spus o rugăciune pentru Matthew.

„Luni după-amiaza, la cinci și jumătate sau șase fără un sfert. M-am hotărât să mă duc acasă pe jos", se gândi Zan. „M-am îndreptat direct spre casă. Am luat-o spre vest, pe Thirty-first sau Thirty-second Street, dar până atunci știu că am obosit și am luat un taxi pentru restul drumului. Dar nu m-am oprit la

capela Sf. Francisc. Știu sigur că nu am făcut-o. Sau am făcut-o?”

Își dădu seama că Alvirah vorbea în continuare și întreba despre cină.

— O să fiu acolo, promise Zan, la șase și jumătate.

Așeză telefonul în lăcașul lui și își puse capul în palme. „Am din nou pierderi de memorie? Înnebunesc? Mi-am răpit propriul copil? Și dacă l-am luat, ce am făcut cu el? Dacă pot uita ce s-a întâmplat cu mai puțin de patruzeci și opt de ore în urmă, ce altceva nu-mi mai amintesc?” se întrebă, cuprinsă de disperare.

CAPITOLUL 18

În perioada în care lucrase ca polițist sub acoperire, detectivului Billy Collins îi fusese ușor să treacă drept un om al străzii. Slab până la punctul de a fi chiar costeliv, cu o față cu trăsături ascuțite, părul presărat cu fire albe și ochi triști, trecea cu ușurință în fața traficanților de droguri drept un client care vrea să-și procure o doză.

După ce fusese repartizat la secția locală de poliție din Central Park trebuia să sosească la birou în costum, cămașă și cravată. Din cauza asta și a firii sale calme, șterse, oamenii tindeau să-l considere la prima vedere drept un tip obișnuit, cu nimic ieșit din comun, care probabil că nu era nici prea isteț. Această catalogare era împărtășită de mulți răufăcători anchetați, care erau păcăliți de întrebările de rutină ale lui Billy și de atitudinea aparent credulă față de versiunea lor asupra unei anumite fărădelegi. Pentru mulți dintre ei, acest lucru se dovedea o greșeală fatală. Mintea ascuțită în vârstă de patruzeci și doi de ani a lui Billy reținea orice date care păreau banale și neimportante la început, iar când circumstanțele se schimbau, extrăgea într-o clipă informația necesară din banca sa de amintiri.

Viața particulară a lui Billy era una foarte simplă. În ciuda aspectului morbid, avea un simț al umorului dezvoltat, era un bun povestitor și îi era devotat soției sale, Eileen, cu care începuse să se întâlnească încă de pe vremea în care erau amândoi la liceu. El spunea că ea era singura persoană care îl considera chipeș, iar acesta era motivul pentru care se îndrăgostise definitiv de ea. Cei doi fii ai lui care, din fericire pentru ei, semănau cu mama lor foarte atrăgătoare, erau amândoi studenți la Universitatea Fordham.

Billy fusese primul polițist care sosise la fața locului, în urmă cu aproape doi ani, după primirea apelului la 911 care spunea că un băiețel de trei ani dispăruse din Central Park. Se grăbise acolo cu inima cât un purice. Pentru el, cea mai urâtă parte a meseriei era să se ocupe de o infracțiune ce implica un copil

mort sau dispărut.

În acea zi călduroasă de iunie, Tiffany Shields, dădaca, plângea isteric din cauză că adormise în apropierea căruciorului, iar când se trezise, Matthew dispăruse. În timp ce fiecare centimetru din parc era răscolit, iar vizitatorii aflați în preajmă fuseseră luați la întrebări, părinții divorțați sosiră separat. Ted Carpenter, tatăl, fusese cât pe ce să o atace pe Shields, care recunoscuse faptul că adormise. Zan Moreland, mama, era ciudat de calmă, o reacție pe care Billy o pusese pe seama șocului. În ciuda faptului că orele treceau fără nici urmă de Matthew și fără ca niciun martor să fi anunțat că văzuse când acesta fusese luat, comportamentul mamei rămăsese impasibil.

În cei aproape doi ani care trecuseră între timp, Billy Collins ținuse dosarul lui Matthew pe birou. Cercetase scrupulos ambele explicații ale părinților cu privire la locul în care se aflaseră când dispăruse copilul lor, iar declarațiile erau susținute de ceilalți martori.

Îi întrebase despre dușmanii care i-ar fi putut urî îndeajuns de mult încât să le răpească micuțul. Zan Moreland se confesase, ezitând, că exista o persoană pe care o considera dușman. Era vorba despre Bartley Longe, un renumit designer de interior care luase în derâdere ideea că ar fi putut răpi copilul unei foste angajate.

— Această declarație a lui Zan Moreland subliniază tot ce am zis eu despre ea, îi spusese Longe lui Billy pe un ton furios și dezgustat. Mai întâi m-a acuzat că am contribuit la moartea părinților ei pentru că, dacă nu s-ar fi dus să o ia de la aeroport, tatăl ei ar fi putut avea atacul de cord acasă și nu ar mai fi produs accidentul. Apoi mi-a spus că din cauză că lucra pentru mine nu și-a putut vedea părinții mai des. Acum v-a spus că i-am răpit copilul! Domnule detectiv, faceți-vă un bine și nu vă pierdeți vremea căutând în altă parte. Orice s-ar fi întâmplat cu acel copil a fost provocat de mama lui sărită de pe fix.

Billy Collins îl ascultase, dar apoi dădu crezare instinctelor. Din câte își putuse da seama, furia lui Bartley Longe față de Zan Moreland era cauzată de faptul că ea devenise rivala lui în afaceri. Dar Billy se decisese că nici Longe și nici Moreland nu

aveau nimic de-a face cu dispariția băiatului. În adâncul inimii lui credea cu tărie că Zan era o victimă, o victimă profund rănită care ar fi mutat munții ca să-și recupereze copilul.

De aceea, când fusese anunțat la telefon marți seara despre evoluția lucrurilor în cazul Matthew Carpenter, fusese tentat să sară în mașină și să conducă de acasă până în Forest Hills, Queens, către secție. Șeful îi spusese:

— Din câte știm, fotografiile care au fost vândute acelei reviste de scandal ar putea fi trucate. Însă, dacă sunt pe bune, trebuie să ai mintea clară ca să te reapuci de caz.

Miercuri dimineața, Billy se trezi la șapte. Douăzeci de minute mai târziu, spălat, bărbierit și îmbrăcat, se afla în drum spre oraș. Când ajunse, pozele publicate în *Tell-All Weekly* și pe internet se aflau pe biroul lui.

Erau șase în total – trei originale, pe care le făcuse turistul englez, și încă trei care fuseseră mărite pentru albumul de familie. În fundalul acestora din urmă se vedea că Zan Moreland își răpise propriul fiu.

Billy fluieră încet; era singurul lui răspuns fizic la faptul că era atât șocat, cât și trist. „Chiar am crezut-o îndurerată pe femeia aceea", își spuse în timp ce studia cele trei fotografii care o arătau pe Zan aplecată deasupra căruciorului, apoi luând copilul adormit și în final îndepărtându-se pe alee. „Nu e nicio urmă de îndoială", se gândi el uitându-se de la o fotografie la alta. „Părul lung, drept, arămiu, corpul zvelt, ochelarii de soare moderni…" Deschise dosarul care stătea întotdeauna pe colțul biroului. Din el scoase pozele cu Zan, care fuseseră făcute de fotograful poliției când aceasta sosise în grabă la locul faptei. Fusta înflorată și sandalele cu toc înalt pe care le purta când ajunsese în parc în acea zi erau identice cu hainele pe care le purtase răpitoarea.

În mod normal, Billy se lăuda că se pricepe foarte bine să judece caracterul oamenilor. Senzația acută de dezamăgire cauzată de eșecul din acest caz fu înlocuită imediat de preocuparea cu privire la ce ar fi putut face Zan Moreland cu fiul ei.

Alibiul lui Zan din acea zi părea de neclintit. Sigur îi scăpase

ceva. „O să încep cu dădaca”, își spuse Billy trist. „O să verific minut cu minut ce a făcut Zan în acea zi și o să aflu dacă a mințit. Și atunci, jur că o să o fac să-mi spună ce a făcut cu micuțul.”

CAPITOLUL 19

Tiffany Shields locuia încă acasă și își încheia al doilea an la Colegiul Hunter. Ziua în care dispăruse Matthew Carpenter fusese un punct de cotitură în viața ei. Nu fusese numai faptul că avusese sarcina de a avea grijă de Matthew și că adormise, ci că ori de câte ori se aducea vorba în presă despre acest caz era catalogată drept dădaca iresponsabilă care nu numai că nu se obosise să prindă legăturile de siguranță ale căruciorului, ci cea care se întinsese pe pătură și „leșinase", după cum scrisese un reporter.

Aproape toate articolele făceau referire la apelul isteric pe care îl dăduse la 911. Înregistrarea fusese dată pe post la câteva emisiuni de televiziune. În ultimii doi ani, ori de câte ori dispărea câte un copil de pe undeva, Tiffany era obligată să citească sau să audă că era sau că nu era o situație tipică „Tiffany Shields-dădaca-adormită". Ori de câte ori citea sau auzea acele reportaje, supărarea lui Tiffany se preschimba în furie din cauza nedreptății lor.

Ziua aceea îi era încă proaspătă în memorie. Se trezise cu ceea ce părea a fi un început de răceală. Își anulase planurile de a se întâlni cu câteva prietene ca să sărbătorească apropierea absolvirii Liceului Cathedral. Mama ei plecase la muncă la Bloomingdale unde lucra ca vânzătoare. Tatăl ei era administratorul blocului în care locuiau, pe East Eighty-sixth Street. La prânz sunase telefonul. „Ce bine ar fi fost dacă nu aș fi răspuns", își spusese încontinuu Tiffany în următoarele douăzeci și unu de luni. „Era cât pe ce să nu răspund. Am bănuit că era vreun locatar care voia să se plângă de vreun robinet care curgea." Dar o făcuse totuși. Era Zan Moreland.

— Tiffany, poți să mă ajuți? o implorase ea. Noua dădacă a lui Matthew trebuia să înceapă munca azi-dimineață și tocmai a sunat să anunțe că ajunge abia mâine. Am o întâlnire extrem de importantă. Este vorba de un potențial client și nu e genul de persoană căreia i-ar păsa de problemele mele. Ești un înger dacă îl duci pe Matthew în parc pentru câteva ore. Tocmai i-am dat

de mâncare și e ora lui de somn. Îți promit că o să doarmă în tot acest timp.

„Obișnuiam să mă ocup de Matthew uneori, când dădaca își lua câte o seară liberă. Îl iubeam pe micuț", își spuse Tiffany. „În acea zi i-am zis lui Zan că aveam impresia că m-am îmbolnăvit, dar ea a insistat atât de mult încât într-un final am cedat. Și mi-a distrus viața cu această ocazie."

Dar miercuri dimineața, în timp ce bea un pahar cu suc de portocale și răsfoia în ziarul de dimineață, Tiffany avu două reacții. Mânie explozivă că Zan Moreland profitase de ea și o ușurare incredibilă că avea să nu mai fie victima dispariției lui Matthew. „Le-am spus polițailor că luasem niște antihistaminice, că mă simțisem cam ametită și că nu intenționasem să fac pe dădaca", se gândi ea. „Dar dacă se întorc să vorbească din nou cu mine, o să le adaug faptul că Zan Moreland știa că mă simțeam obosită. Când l-am luat pe Matthew ea mi-a oferit un Pepsi. Mi-a zis că o să mă facă să mă simt mai bine, că zahărul din el ajuta în pragul unei răceli. Privind înapoi mă întreb dacă nu cumva Zan mi-a pus ceva în sucul acela ca să mă facă să adorm. Matthew nici măcar nu s-a mișcat în cărucior, de-aia nu i-am mai prins centurile de siguranță… Dormea dus."

Tiffany reciti fiecare cuvânt al poveștii și studie cu atenție fotografiile. „Asta e rochia pe care o purta Zan", își spuse, „dar pantofii nu sunt la fel. Zan cumpărase din greșeală două perechi la fel și mai avea una care era aproape identică. Erau sandale bej, cu toc înalt. Singura diferență dintre cele două modele era că la unul baretele erau mai înguste decât la celălalt. Mi-a dat mie una dintre perechile identice, cea cu bareta îngustă. Le încălțasem amândouă în acea dimineață. Încă le mai am. Nu o să spun asta nimănui. Dacă polițaii află, îmi vor lua sandalele și, pentru Dumnezeu, le-am meritat!"

Trei ore mai târziu, când își verifică mesajele de pe telefonul mobil, după ora de istorie, Tiffany observă că unul dintre ele era de la detectivul Collins, care o interogase de nenumărate ori după ce dispăruse Matthew. Voia să discute cu ea din nou.

Tiffany își strânse buzele, iar gura ei deveni o linie subțire.

Trăsăturile ei drăguțe își pierdură brusc expresia atrăgătoare, tinerească. Apăsă pe buton și îl sună pe Billy Collins. „Și eu vreau să discut cu tine, detectiv Collins", își spuse. „Și de data asta eu o să fiu cea care o să te facă să te foiești în scaun."

CAPITOLUL 20

Glory îi punea din nou chestia aia lipicioasă în păr. Matthew o ura. Simțea că îi ardea scalpul, iar o parte aproape că îi intră în ochi. Glory îl freca tare, iar mănușa de toaletă îi intră în ochi și îl duru. Dar știa că dacă spunea că nu voia ca ea să-i pună chestia aceea în păr, ea va zice: „Îmi pare rău, Matty. Nu vreau să o fac, dar n-am încotro."

În acea zi nu scoase niciun cuvânt. Glory era foarte supărată pe el, știa asta. De dimineață, când sunase cineva la ușă, intrase repede în dulap și închisese ușa. Nu îl deranja deloc dulapul pentru că era mai mare decât unele dintre cele mai vechi și înăuntru era suficientă lumină pentru a putea vedea orice. Dar apoi își aminti că uitase în hol camionul care îi plăcea cel mai mult. Era preferatul lui pentru că era roșu aprins și avea trei viteze, așa că atunci când se juca cu el în hol îl putea face să meargă ori foarte repede, ori foarte încet.

Deschisese ușa dulapului și alergase ca să îl ia. Chiar în acel moment o văzu pe Glory care închidea ușa și își lua la revedere de la o doamnă. După ce Glory încuie ușa, se întoarse și se uită la el. Arăta atât de supărată încât îi fusese teamă că îl va lovi.

— Data viitoare o să te vâr în dulap și nu o să-ți mai dau drumul niciodată, îi spuse cu o voce joasă, răutăcioasă.

Fusese atât de speriat, încât fugise înapoi în dulap și începuse să plângă atât de tare încât nu își putea trage răsuflarea.

După o vreme, deși Glory îi spusese că era în regulă să iasă, că nu fusese de fapt vina lui, că era doar un copil și că îi părea rău că țipase la el, tot nu se putea opri din plâns. Spunea „Mami, mami…" neîncetat. Voia să înceteze, dar nu putea.

Apoi, mai târziu, când se uita la unul dintre DVD-uri, o auzi pe Glory vorbind cu cineva. Se dusese în vârful picioarelor până la ușa camerei lui, o deschise și ascultă. Glory era la telefon. Nu putea auzi ce spunea, dar vocea ei părea foarte supărată. Apoi o auzi strigând:

— Îmi pare rău, îmi pare rău.

Își dădu seama că ea era cu adevărat speriată.

Stătea cu prosopul pe umeri, iar chestia din păr îi curgea pe frunte. Aștepta momentul în care Glory îi va spune că putea să se ducă la chiuvetă, că era timpul să se clătească. Într-un final ea zise:

— Bine, cred că ești gata.

Când el se aplecă peste chiuvetă, ea adăugă:

— E păcat. Dacă o să ai vreodată șansa, o să fii un roșcat drăguț.

CAPITOLUL 21

Cu o satisfacție imensă, Bartley Longe se plimba pe holul care ducea în biroul lui din 400 Park Avenue cu ziarul de dimineață sub braț. În vârstă de cincizeci și doi de ani, cu fire argintii în părul castaniu-deschis, ochi albaștri și un comportament autoritar, era genul de om care putea intimida un ospătar-șef sau un subordonat doar cu o privire rece.

Cealaltă față a personalității sale arăta un personaj fermecător și bine-venit printre numeroșii săi clienți, atât celebrități, cât și bogați din umbră.

Angajații săi îl așteptau întotdeauna să sosească la ora nouă și jumătate dimineața. În ce ape avea să se scalde Bartley? O privire fugară răspunse la această întrebare. Dacă expresia feței lui era una plăcută și îi saluta cu „Bună dimineața", se relaxau, cel puțin pentru o vreme. Dacă era încruntat și avea buzele strânse, puteau ghici că ceva îl iritase și că cineva va avea de suferit din această cauză.

Până în acel moment fiecare dintre cei opt angajați permanenți citiseră sau auziseră vestea uimitoare că Zan Moreland, care lucrase mai demult pentru Bartley, era bănuită că ar fi direct implicată în dispariția propriului fiu. Își aduceau cu toții aminte de ziua în care ea dăduse buzna în birou după ce îi muriseră părinții în acel accident și urlase la Bartley:

— Nu i-am văzut pe mama și pe tata de aproape doi ani, iar acum n-o să-i mai văd niciodată. Mi-ai pus bețe-n roate când am vrut să plec, mi-ai spus că sunt prea valoroasă la proiectul ăla sau celălalt. Ești un om rău, josnic și egoist. Ba mai mult. Ești un diavol împielițat. Și dacă nu o crezi, întreabă pe oricine lucrează pentru tine. O să-mi deschid firma mea și știi ce, Bartley? O să-ți dau peste nas cu succesul meu.

Izbucnise în suspine sfâșietoare, iar Elaine Ryan, secretara de mult timp a lui Bartley, o cuprinse cu brațul și o dusese acasă.

Bartley deschise ușa biroului lui, iar rânjetul de pe față era un semnal clar atât pentru Elaine cât și pentru recepționeră, Phyllis Garrigan, că totul era bine pentru angajați, cel puțin pentru

moment.

— În cazul în care nu sunteți surde, mute sau oarbe, cred că ați aflat despre Zan Moreland, le spuse Bartley femeilor.

— Eu nu cred niciun cuvânt, răspunse categoric Elaine Ryan.

În vârstă de șaizeci și doi de ani, cu părul castaniu elegant coafat, cu ochii căprui care reprezentau cea mai frumoasă trăsătură pe fața îngustă, era singura angajată din birou care avea îndeajuns de mult curaj să-l provoace ocazional pe Bartley.

După cum îi spunea deseori soțului ei, singurul lucru ce o făcea să continue să lucreze pentru Bartley era salariul bun și faptul că își putea permite oricând să plece dacă lucrurile deveneau prea urâte. Soțul ei, un polițist în rezervă, era șeful securității la un magazin cu tarife reduse. Ori de câte ori Elaine venea acasă spumegând de nervi din cauza a ceva ce făcuse sau spusese Bartley, el o reducea la tăcere cu un singur cuvânt: „Demisionează".

— Nu contează ce crezi tu, Elaine. Dovada stă în fotografii. Crezi cumva că publicația le-ar fi cumpărat dacă ar fi existat vreo îndoială în legătură cu ceea ce arată? întrebă Bartley. Rânjetul îi dispărea de pe față. Este clar acum că Zan și-a luat băiețelul și a plecat cu el prin parc. Depinde acum de poliție să afle ce a făcut apoi cu el. Dar dacă vrei să știi teoria mea, o să ți-o spun, zise Bartley și arătă cu degetul spre Elaine pentru a accentua cele spuse. Când a lucrat aici, cât de des n-ai auzit-o spunând că își dorea să fi crescut într-o singură casă dintr-o suburbie în loc să se mute dintr-un loc în altul din cauza slujbei tatălui ei? întrebă el. Teoria mea este că toată compasiunea de care a avut parte după moartea părinților ei s-a epuizat și că avea nevoie de încă o tragedie în viața ei.

— Este curată nebunie, rosti Elaine cu convingere. Poate că Zan a spus în treacăt că ar fi preferat să nu se fi mutat tot timpul, dar a zis-o la modul general când vorbeam despre trecutul nostru. Cu siguranță nu înseamnă că o spunea tot timpul ca să câștige compasiune. Și era înnebunită după Matthew. Ceea ce insinuați este dezgustător, domnule Longe.

Elaine își dădu seama că obrajii lui Bartley Longe deveniseră roșii. „Șeful nu trebuie contrazis", își spuse. Dar cum putuse să

sugereze că Zan l-ar fi putut răpi pe Matthew ca să obțină compasiune?

— Am uitat cât de apropiată ai fost de fosta mea asistentă, răbufni Bartley Longe. Dar pun pariu cu tine că, chiar în acest moment, Zan Moreland își caută un avocat și te asigur că va avea nevoie de unul bun.

CAPITOLUL 22

Kevin Wilson își dădu seama că îi era aproape imposibil să se concentreze asupra planurilor de pe birou. Se uita la schițele designerului peisagist pentru plantele din foaierul Carlton Palace 701, așa cum avea să se cheme complexul de apartamente. Numele fusese convenit după o discuție aprinsă cu directorii de la Jarrell Internațional, compania multimiliardară care finanța clădirea. Mai mulți membri ai consiliului director avuseseră sugestii cu privire la numele pe care ei le considerau mai potrivite. Majoritatea aveau tentă romantică sau așa-zis istorică – Blazonul Windsor, Turnurile Camelot, Le Versailles, Stonehenge și chiar Curtea Noului Amsterdam.

Kevin le ascultase din ce în ce mai nerăbdător. Într-un final venise rândul lui.

— Care este cea mai exclusivistă adresă din New York? întrebase el.

Șapte dintre cei opt membri ai consiliului director spuseseră aceeași adresă de pe Park Avenue.

— Exact, le spusese Kevin. Părerea mea e că avem de umplut o clădire foarte scumpă. Chiar în momentul în care vorbim sunt în construcție multe alte clădiri rezidențiale în Manhattan. Nu trebuie să vă mai aduc aminte că este o concurență puternică sau că este misiunea noastră să le facem potențialilor clienți o ofertă specială. Locația noastră este spectaculoasă. Priveliștile pe care le oferim asupra râului Hudson și a orașului sunt spectaculoase. Dar vreau să putem să le spunem potențialilor cumpărători că, atunci când este menționat numele Carlton Palace 701, oricine va auzi acea adresă va ști că persoana care o rostește este îndeajuns de norocoasă să trăiască într-o zonă privilegiată.

„Cred că am fost vedeta zilei", își spuse în timp ce își întorcea scaunul de la masă către birou și scutură din cap. „O, Doamne, dacă Bătrânu' ar fi fost aici, ce ar fi crezut dacă ar fi auzit discursul acela?" Bunicul lui fusese administratorul clădirii de

lângă cea în care el și părinții lui locuiseră. Numele, Turnurile Lancelot, fusese sculptat în piatră deasupra celor șase etaje cu apartamente în stil vagon, lifturi de serviciu cu mecanisme scârțâitoare și instalații antice situate pe Webster Avenue din Bronx.

„Bătrânu' ar fi zis că sunt nebun", realiză Kevin, „și la fel ar fi spus și tata dacă ar fi trăit. Mama e deja obișnuită cu discursurile mele de vânzător. După ce a murit tata, când am reușit într-un final s-o conving să se mute pe East Fifty-seventh Street, mi-a zis că aș putea vinde și un cal mort unui polițist călare. Acum iubește Manhattanul. Jur că adoarme noaptea fredonând *New York, New York."*

„Toate aceste gânduri de-a valma nu duc nicăieri", recunoscu el în tăcere în timp ce se lăsa pe speteaza scaunului. Din spatele camerei putea auzi sunetul necontenit al loviturilor de ciocan și văicăritul ascuțit și asurzitor al mașinăriilor care începuseră să lustruiască podelele din marmură. Pentru Kevin, zgomotul unei clădiri în construcție era mai frumos decât o simfonie la Lincoln Center. „Din când în când, pe vremea copilăriei, îi spuneam lui tata că aș prefera să merg pe un șantier decât la grădina zoologică", își aminti el. „Încă de pe atunci știam că vreau să proiectez clădiri."

Schițele designerului peisagist nu erau în regulă. „Trebuie să o luăm de la capăt sau să iau pe altcineva. Nu vreau ca intrarea să arate ca o seră", își spuse Kevin. „Tipul ăsta pur și simplu nu pricepe."

Apartamentele-model. Studiase în noaptea precedentă timp de câteva ore atât proiectele lui Longe, cât și pe cele ale lui Moreland. Ambele erau foarte impresionante. Înțelesese de ce Bartley Longe era considerat unul dintre cei mai buni designeri de interior. Dacă avea să obțină contractul, apartamentele vor fi spectaculoase.

Dar și schițele lui Zan Moreland erau incredibil de atrăgătoare. Putea observa modul în care ea furase meserie de la Longe, dar apoi se despărțise de ideile lui și le urmase pe ale ei. Era mai multă căldură, schițele ei oferind senzația de „sunt acasă" pe care o imprimase abil în planuri. Și costa cu treizeci la

sută mai puțin.

Recunoscu faptul că nu reușise să și-o scoată din minte. Era o femeie frumoasă, nu era nicio urmă de îndoială. Zveltă, poate puțin prea slabă, iar ochii aceia căprui îi dominau expresia feței… Era ciudat că fusese atât de reținută, aproape timidă, până ajunsese să îi explice viziunea ei asupra apartamentelor-model. Atunci parcă s-ar fi aprins lumina, iar fața și vocea ei se animaseră. „Când a plecat ieri am urmărit-o când s-a dus spre stradă și a chemat un taxi", se gândi Kevin. „Vântul se întețise atât de tare încât m-am întrebat dacă hainele pe care le purta erau îndeajuns de călduroase pentru ea, deși avea un guler de blană. Am avut impresia că o rafală mai puternică o va arunca la pământ."

Se auzi o bătaie în ușă. Înainte să apuce să răspundă, secretara lui, Louise Kirk, intrase deja și se îndrepta spre birou.

— Lasă-mă să ghicesc. Este nouă fix, spuse el.

Louise, în vârstă de patruzeci și cinci de ani, cu un corp în formă de pară, o persoană plină de energie, cu părul blond și înfoiat, era soția unuia dintre șefii de șantier.

— Sigur că da, răspunse ea iute.

Lui Kevin îi părea rău că făcuse acea observație. Spera că nu va face – cum se întâmpla deseori – comparația cu Eleanor Roosevelt. Așa cum explicase Louise, care era pasionată de istorie, Eleanor nu întârzia niciodată: „Nu întârziase nici când coborâse scările de la Casa Albă ca să ajungă fix în momentul în care începea ceremonia lângă coșciugul lui FDR[6]."

Dar în acea zi era clar că pe Louise o preocupau alte lucruri.

— Ai avut ocazia să citești ziarele? întrebă ea.

— Nu. Ședința de dimineață a început la ora șapte, îi reaminti Kevin.

— Atunci, ia uită-te aici.

Bucuroasă că avea ocazia să fie vestitoarea unor știri uimitoare, Louise îi puse pe birou ziarele de dimineață, *New York Post* și *Daily News*. Amândouă aveau poza lui Zan Moreland pe prima pagină. Titlurile erau similare și senzaționale. Ambele pretindeau că Zan Moreland își răpise copilul.

Kevin se uită la fotografii, nevenindu-i să creadă ceea ce vedea.

— Știai că băiețelul ei e dat dispărut? o întrebă pe Louise.

— Nu, nu am făcut legătura dintre numele ei și asta, spuse Louise. Nu uita, ieri am fost la sediul central. Sigur, știam numele copilului, Matthew Carpenter. Ziarele au scris o grămadă când a dispărut, dar din câte îmi amintesc se referiseră la mamă ca fiind Alexandra. Nu am făcut legătura. Ce o să faci, Kevin? Riscă să fie arestată. Să îi înapoiez planurile la birou?

— Cred că nu avem încotro, rosti Kevin încet și apoi adăugă: Chestia ciudată e că tocmai mă hotărâsem să-i dau ei contractul.

CAPITOLUL 23

Miercuri dimineață, după slujba de la ora șapte, părintele Aiden se uita la CNN în timp ce își bea cafeaua, în bucătăria mănăstirii. Profund tulburat, scutura din cap în timp ce era prezentată știrea-bombă, că Alexandra Moreland își răpise propriul copil. Camera de luat vederi o filma pe acea femeie tânără care intrase luni în Camera de Reconciliere în timp ce părăsea restaurantul Four Seasons. Încercase să-și ascundă fața când se grăbise să intre într-un taxi pe lângă reporteri și fotografi, dar nu era nicio urmă de îndoială că nu ar fi fost ea.

Apoi văzu fotografiile care păreau a fi dovada de necontestat că îl răpise pe micuțul Matthew. „Sunt complice la o fărădelege care e în desfășurare și la o crimă ce e pe cale să se petreacă foarte curând. Nu vreau să fiu părtașă, dar e prea târziu s-o împiedic", spusese ea.

Oare acea fărădelege în desfășurare era faptul că Alexandra Moreland își răpise propriul fiu și mințise autoritățile în legătură cu dispariția lui?

Părintele Aiden urmări cum prezentatorul știrilor vorbea cu June Langren, care luase și ea cina la Four Seasons, despre răbufnirea șocată a lui Ted Carpenter.

— Sincer, am crezut că o să sară la gâtul ei, spuse Langren pe nerăsuflate. Prietenul meu a sărit ca să-l rețină dacă acest lucru era necesar.

În cei cincizeci de ani de când asculta confesiuni, părintele Aiden credea că auzise cam toată aria de nelegiuiri pe care este capabil să le comită omul. Cu mulți ani în urmă ascultase suspinele sfâșietoare ale unei tinere, abia trecute de copilărie, care dăduse naștere unui copil și de teama părinților îl lăsase să moară într-un sac de gunoi într-o pubelă. Marele noroc fusese că acel copil nu murise, că un trecător auzise țipetele sărmanului nou-născut și îl salvase, își spuse el.

De data asta era ceva diferit.

„O crimă e pe cale să se petreacă foarte curând."

„Ea nu a zis «O să comit o crimă»", se gândi părintele Aiden.

„Vorbea despre ea ca fiind complice. Poate acum, că acele poze au dovedit că a furat copilul, oricine ar fi implicat se va speria. Nu pot decât să mă rog să se întâmple așa."

Mai târziu în acea dimineață, după ce se uitase la înregistrările camerelor de supraveghere împreună cu Alvirah, iar ea plecase acasă, părintele Aiden își deschise calendarul. Săptămâna următoare avea mai multe întâlniri la cină cu sponsori generoși ai activității desfășurate de mănăstire de hrănire și ajutorare a celor nevoiași, care îi deveniseră prieteni apropiați. Voia să verifice ora la care urma să se vadă cu familia Anderson în acea seară. Memoria îi funcționa încă bine: șase și jumătate la Clubul Atletic din New York din Central Park South. Puțin mai jos pe strada pe care stăteau Alvirah și Willy. „Tocmai mi-am dat seama că mi-am lăsat fularul în apartamentul lor aseară. Cred că Alvirah nu l-a observat, altfel mi-ar fi spus când a fost aici. O să trec pe la ei să îl iau după cină, dacă o să fie acasă." Sora lui, Veronica, lucrase fularul pentru el și dacă observa că nu îl purta într-o zi răcoroasă, avea să intre în bucluc.

În timp ce ieșea din mănăstire, după prânz, Neil părăsea capela, cu o cârpă de praf și un spray pentru lustruit mobila.

— Părinte, ați văzut că femeia aceea pe care ați recunoscut-o pe înregistrările camerelor de supraveghere este cea care și-a furat copilul?

— Da, am văzut, răspunse sec părintele Aiden dându-i de înțeles lui Neil că nu voia să discute despre acest subiect.

Neil tocmai era pe cale să spună că, în timp ce văzuse înregistrarea, îi încolțise ceva în minte. În vreme ce mergea spre casă pe Eighth Avenue luni seară, cam în jurul orei la care Moreland fusese înregistrată de camerele de supraveghere, când luase colțul strâns o femeie tânără care mergea în fața lui, se îndreptase spre carosabil și oprise un taxi. „Era cât pe ce să o lovească o mașină", își spuse. „M-am uitat bine la ea." De aceea reluase înregistrările și oprise în locul în care Alvirah Meehan își recunoscuse prietena. Ar fi putut jura că femeia care se urca în taxi era cea de pe înregistrări. Dar dacă nu cumva își schimbase hainele în mijlocul străzii, nu avea cum să fie aceeași persoană.

Neil ridică din umeri. Asta dorea să-i spună părintelui Aiden, dar era clar că acesta nu voia să audă nimic. „Oricum, nu e treaba mea”, se hotărî Neil. În cei patruzeci și unu de ani, din cauza problemei lui cu băutura, Neil avusese mai multe slujbe. Cea care îi plăcuse cel mai mult fusese cea de polițist, dar nu durase decât câțiva ani. Indiferent cât de mult pledase că avea să se îndrepte, faptul că se îmbătase de trei ori în timp ce era de serviciu îi adusese concedierea. „Aveam chemare pentru a fi un bun polițist”, își spuse Neil gânditor în timp ce se îndrepta spre dulapul cu scule. „Băieții făceau glume pe seama mea că puteam vedea o dată o mutră și apoi să-l arestez pe tip în Times Square un an mai târziu. Mi-aș fi dorit să rezist în departament. Poate că acum aș fi fost comisar!”

Dar nu apelase la AA[7]. În schimb, după ce continuase să bea și să își schimbe locurile de muncă, ajunsese pe străzi, cerșind mărunțiș și dormind în adăposturi. În urmă cu trei ani, când venise la mănăstire ca să capete ceva de mâncare, unul dintre preoți îl trimisese la Graymoor unde se desfășura un program de reabilitare pentru indivizi ca el și acolo reușise într-un final să scape de viciul băuturii.

Îi plăcea să lucreze acolo. Îi plăcea să fie treaz. Îi plăceau prietenii pe care și-i făcuse la întâlnirile AA. Cei de la mănăstire îi spuneau Majordomul, un mod special de a numi un om bun la toate, dar care totodată avea o anumită demnitate.

„Dacă părintele Aiden nu a vrut să discute despre femeia Moreland, asta e”, hotărî Neil. „E literă de lege. Probabil că oricum nu i-ar fi păsat dacă i-aș fi spus că am văzut pe cineva care arăta exact ca ea. De ce i-ar păsa?”

CAPITOLUL 24

Bărbatul în vârstă care intră cu sfială în firma lui Bartley Longe se vedea clar că nu era un potențial client. Părul lui alb și rar era neglijent, haina pe care scria Dallas Cowboys era uzată și ar fi trebuit înlocuită, blugii îi atârnau lălâi pe corp, iar în picioare avea o pereche de tenișI vechi. Se apropie încet de biroul de la recepție. La prima vedere, Phyllis, recepționera, crezu că este un curier. Apoi alungă această posibilitate. Corpul plăpând al bărbatului și pielea pământie de pe fața ridată sugerau faptul că era sau fusese grav bolnav. Fu bucuroasă că șeful era prins într-o ședință cu Elaine, secretara lui, și cei doi designeri de țesături și că ușa lui era închisă. Bartley Longe ar fi fost de părere că, indiferent ce voia bărbatul, nu avea ce să caute în atmosfera rafinată de acolo. Chiar și după șase ani, Phyllis cea cu inima bună era afectată de modul în care Bartley trata orice persoană care avea un aspect ponosit. La fel ca prietena ei Elaine, Phyllis continua să lucreze acolo pentru salariul destul de decent și pentru că Bartley era plecat din birou destul de des ca să aibă toți momente de respiro.

Zâmbi vizitatorului evident emoționat.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Numele meu este Toby Grissom. Îmi cer scuze că vă deranjez. Doar că nu mai știu nimic de fiica mea de șase luni și nu pot dormi noaptea pentru că sunt foarte îngrijorat că ar putea avea probleme. În urmă cu doi ani a lucrat aici. M-am gândit că poate cineva din firmă știe ceva despre ea.

— A lucrat aici? întrebă Phyllis revizuind în minte lista angajatelor care își dăduseră demisia sau fuseseră concediate în urmă cu doi ani. Cum o cheamă?

— Brittany La Monte. Cel puțin acesta e numele ei de scenă. A venit la New York în urmă cu doisprezece ani. Ca toți copiii, voia să se facă actriță și primea câte un rol mic pe lângă Broadway.

— Îmi pare rău, domnule Grissom, dar eu sunt aici de șase ani și vă pot spune sigur că nicio persoană pe numele Brittany

La Monte nu a lucrat în acest birou în urmă cu doi ani.

Ca și cum s-ar fi temut să nu fie dat afară, Grissom explică:

— Păi, nu pot spune chiar că a lucrat aici. Își ducea traiul ca machieuză. Uneori, când erau petreceri de prezentare ale apartamentelor-model pe care le decora domnul Longe el o ruga pe Brittany să le machieze pe modele. Și apoi o invita și pe ea să fie una dintre ele. E o fată destul de drăguță.

— O, poate de aceea n-am întâlnit-o niciodată, zise Phyllis. Ce pot face este să o întreb pe secretara domnului Longe. E prezentă la toate petrecerile din apartamentele-model și are o memorie fenomenală. Dar acum e prinsă într-o ședință și nu o să se elibereze timp de câteva ore. Puteți reveni mai târziu?

„Cel mai bine după ora trei", își spuse ea. „Regele Tutankhamon a spus că se duce diseară la casa din Litchfield și că pleacă după prânz."

— Domnule Grissom, oricând după ora trei e bine, continuă ea cu blândețe.

— Vă mulțumesc, doamnă. Sunteți foarte drăguță. Vedeți, fata mea îmi scria mereu, cu regularitate. În urmă cu doi ani mi-a spus că urma să plece într-o călătorie și mi-a trimis douăzeci și cinci de mii de dolari, ca să se asigure că am ceva în bancă. Mama ei a murit acum ceva vreme, iar eu și fetița mea am fost buni prieteni. Mi-a spus că nu o să mai ținem legătura atât de des. Din când în când mai primeam câte o vedere de la ea. Timbrele erau din New York, așa că știu că a fost aici. Dar, cum am zis, au trecut șase luni de când nu am mai primit nicio veste și trebuie neapărat să o văd. Ultima oară când a fost în Dallas a fost acum patru ani.

— Domnule Grissom, dacă avem adresa ei vă promit că v-o dau după-amiază, spuse Phyllis.

În timp ce vorbea, știa că probabil nu exista nicio dovadă a plăților către Brittany La Monte. Bartley plătea oamenii ca ea la negru astfel încât să iasă mai ieftin, să nu mai achite impozite.

— Vedeți, tocmai am primit o veste proastă de la doctorul meu, zise Grissom în timp ce se întorcea să plece. De-aia sunt aici. Nu mai am mult și nu vreau să mor înainte de a o vedea din nou pe Glory și de a ști că e bine.

— Glory? Parcă ați spus că numele ei e Brittany.

Toby Grissom zâmbi gânditor.

— Numele ei real este Margaret Grissom, la fel ca al mamei ei. După cum am zis, numele de scenă este Brittany La Monte. Când s-a născut, m-am uitat la ea și am zis: „Fetițo, ești atât de frumoasă! Poate că mama ta îți va spune Margaret, dar numele meu pentru tine este Glory.”

CAPITOLUL 25

La ora douăsprezece și un sfert, la câteva minute după ce vorbiseră, Alvirah o sună înapoi pe Zan.

— Zan, m-am gândit mai bine, zise ea. Nu e nicio îndoială că poliția o să vrea să vorbească cu tine. Dar înainte să o facă, trebuie să ai un avocat.

— Un avocat! Alvirah, de ce?

— Zan, femeia din acele fotografii arată ca tine. Poliția o să îți bată în curând la ușă. Nu vreau să răspunzi la întrebări fără să ai alături un avocat.

Zan simți că amorțeala care îi cuprinsese mintea și corpul începea să se preschimbe într-un calm mortal.

— Alvirah, nu ești convinsă că eu sunt femeia din acele poze, nu-i așa? Nu trebuie să răspunzi, adăugă ea. Înțeleg ce spui. Cunoști un avocat pe care mi-l poți recomanda?

— Da. Charley Shore este un avocat de primă mână de drept penal. Am făcut un editorial despre el în ziarul meu și am rămas buni prieteni.

„Avocat de drept penal", își spuse Zan cu amărăciune. „Desigur. Eu l-am răpit pe Matthew. Am comis un act criminal. Dar eu l-am răpit pe Matthew? Unde l-aș fi dus? Cui i l-aș fi dat? Nimănui. Nu avea cum să se întâmple așa ceva. Nu-mi pasă dacă am uitat că am trecut pe la Sf. Francisc în seara aceea. Eram atât de disperată și de nefericită din cauză că se apropia ziua lui Matthew încât poate că m-am dus într-adevăr ca să aprind o lumânare pentru el. Am mai făcut asta. Dar știu că nu aș fi putut niciodată să-l iau din cărucior și să-l alung din viața mea."

— Zan, mai ești acolo?

— Da, Alvirah. Poți să-mi dai numărul acelui avocat?

— Sigur că da. Dar nu-l suna în următoarele zece minute. Mai întâi o să iau eu legătura cu el. După ce vorbesc, o să vrea să te ajute. Ne vedem diseară.

Zan puse telefonul înapoi în furcă cu mișcări încete. „Un avocat va costa bani", își spuse, „bani pe care i-aș putea folosi ca să angajez pe cineva care să-l caute pe Matthew."

Kevin Wilson. Numele arhitectului îi veni în minte și o făcu să sară în picioare. „O să vadă acele poze și o să creadă că l-am răpit pe Matthew. Sigur că se așteaptă să fiu arestată. O să îi dea contractul lui Bartley. Am muncit atât de mult pentru el. Nu-l pot pierde. Am nevoie de bani mai mult ca oricând. Trebuie să discut cu el!"

Îi scrise un bilet lui Josh, ieși în grabă din birou, coborî cu liftul de serviciu și ieși din clădire pe intrarea personalului. „Nici măcar nu știu dacă Wilson o să fie acolo", își spuse în timp ce opri un taxi. „Dar, dacă va fi nevoie, voi sta în fața biroului lui toată după-amiaza. Trebuie să îl rog să-mi dea ocazia să mă reabilitez."

Lui Zan îi luă aproape patruzeci de minute în traficul mai aglomerat decât de obicei ca să ajungă la clădirea proaspăt botezată „701 Carlton Place". Călătoria cu taxiul plus bacșișul o costară douăzeci și doi de dolari. „Bine că am un card de credit", își spuse, în timp ce se uita în portofel și își dădu seama că nu mai avea decât cincisprezece dolari în compartimentul pentru bancnote.

Regula ei de bază era să utilizeze cardul de credit cât mai rar posibil. Ori de câte ori putea, mergea pe jos la întâlniri. „E ciudat că te gândești la ceva precum costul unei călătorii cu taxiul", își spuse ea în timp ce intra în blocul de apartamente. „E ca atunci când au murit mama și tata. La slujba de înmormântare nu mă gândeam decât că jacheta pe care o purtam avea o pată. M-am întrebat de ce nu o observasem mai devreme. Aveam o altă haină neagră pe care o puteam purta. Îmi caut din nou refugiul în nimicuri?" se întrebă. Împinse ușa rotativă și păși în zgomotul asurzitor provocat de mașinăriile care lustruiau marmura din hol.

„Evident, Kevin Wilson vrea doar un spațiu de lucru", se gândi ea în timp ce mergea pe holul plin de echipamente spre încăperea pe care el o utiliza pe post de birou. Știa că în momentul în care totul va fi terminat, spațiul acela va servi drept loc de livrare pentru chiriași.

Ușa biroului temporar era întredeschisă. Bătu și intră fără să mai aștepte un răspuns. O femeie blondă stătea la masa din

spatele biroului lui Wilson. După privirea uimită pe care i-o aruncă în momentul în care se întoarse, Zan își dădu seama că citise ziarele de dimineață. Chiar și așa, se prezentă:

— Sunt Alexandra Moreland. M-am întâlnit ieri cu domnul Wilson. Este aici?

— Sunt secretara lui, Louise Kirk. Este în clădire, dar…

Încercând să nu se lase intimidată de agitația manifestată de cealaltă femeie, Zan o întrerupse:

— Este o clădire frumoasă și din ceea ce am văzut ieri cei care se vor muta aici o să fie foarte, foarte încântați. Sper să fac și eu parte din acest proiect.

„Nu știu cum pot să fiu atât de calmă", își spuse. Imediat apoi își dădu seama care era răspunsul. „Pentru că trebuie să obțin acest contract."

Zan așteptă tăcută, cu ochii fixați asupra feței femeii.

— Doamnă Moreland, începu Kirk cu o voce ezitantă. Nu are rost să așteptați să vă întâlniți cu Kevin… adică domnul Wilson. Mai devreme în această dimineață m-a rugat să împachetez propunerile dumneavoastră și să vi le returnez. De fapt, pachetul e chiar aici, dacă vreți să-l luați acum, sau vi-l pot trimite, desigur.

Zan nu se uită la pachetul de pe masă.

— Unde e domnul Wilson?

— Doamnă Moreland, el nu…

„Este într-unul din apartamentele-model", își spuse Zan. „Știu că e acolo." Se întoarse, ocoli biroul și ridică pachetul cu mostre și schițe.

— Mulțumesc, spuse ea.

Odată aflată pe hol se îndreptă direct spre lifturi. Wilson nu era în primul apartament și nici în al doilea. Îl găsi în al treilea, cel mai spațios. Pe blatul din bucătărie se aflau schițe și mostre de țesături. Zan știa că nu puteau fi decât planurile lui Bartley Longe pentru acel apartament.

Se duse lângă Wilson și lăsă jos pachetul. Fără să îl salute, începu:

— Vreau să-ți spun că, dacă te lași pe mâna lui Bartley, efectul va fi fermecător, dar foarte greu de îndurat, zise ea și

ridică o schiță. Frumos. Dar uită-te la canapeaua aceasta cu două locuri. Este prea joasă. Oamenii se vor feri de ea ca de ciumă. Privește aceste accesorii de perete. Sunt superbe, dar atât de formale. Este un apartament foarte mare. Poate că cineva care are copii va fi interesat de el, dar acest design nu îi va inspira. Nu contează câți bani ai, când intri în casă vrei să te simți ca acasă, nu ca într-un muzeu. Ți-am oferit trei apartamente diferite care îi vor face pe oameni să se simtă confortabil.

Își dădu seama că, pentru a sublinia ce spunea, îl apucase de mână.

— Îmi pare rău pentru că mă târguiesc, spuse ea, dar trebuia să discut cu tine.

— Ai făcut-o, acum ai terminat? întrebă Kevin Wilson liniștit.

— Da. Probabil că ai aflat că au apărut niște fotografii care par să mă arate pe mine în timp ce îmi răpesc propriul copil pe care mă lupt să-l găsesc de aproape doi ani. O să aflăm în curând dacă pot dovedi că, indiferent cât de mult seamănă cu mine femeia din poze, acolo nu sunt eu. Te rog doar să-mi răspunzi la o întrebare: dacă fotografiile despre care vorbim nu ar fi existat, cui i-ai fi atribuit contractul, lui Bartley Longe sau mie?

Kevin Wilson se uită îndelung la Zan înainte de a răspunde.

— Înclinam să ți-l dau ție.

— Ei bine, atunci, te rog, te implor, nu lua încă decizia. O să dovedesc că, indiferent cine este femeia din acele poze, nu sunt eu. O să mă văd cu clienta din cauza căreia am angajat-o pe dădacă pentru a-l duce pe Matthew în parc în acea zi și o să o rog să vină cu mine la poliție ca să dovedească faptul că nu aveam cum să fiu în parc la acea oră. Kevin, dacă îi dai contractul lui Bartley pentru că îți plac mai mult planurile lui, e una. Dar dacă mi l-ai fi dat mie pentru că îți plac mai mult schițele mele, te implor să mă lași să îmi reabilitez numele. Te implor să aștepți înainte de a face publică decizia.

Se uită la expresia lui Wilson.

— Am nevoie de slujba aceasta, adăugă ea. Nu înseamnă că vreau să mi-o dai din milă pentru că ar fi ridicol. Dar fiecare

cent pe care îl pot economisi este pus deoparte ca să angajez o altă agenție care să îl caute pe Matthew. Și mai e ceva la care ar trebui să te gândești. Sunt cu treizeci la sută mai ieftină decât Bartley. Asta ar trebui să însemne ceva.

Dintr-odată, toată energia și focul din interior se stinseră. Arătă spre pachetul cu mostre și schițe de pe blat.

— O să te uiți din nou la ele? întrebă ea,

— Da.

— Mulțumesc, spuse Zan.

Fără să se mai uite la Kevin Wilson ieși din apartament. În timp ce trecu pe lângă fereastra până în tavan și de holul cu lifturile observă că burnița de mai devreme se transformase într-o ploaie puternică. Se opri un moment și se uită afară. Un elicopter se apropiase de heliportul West Side ca să aterizeze. Urmări cum vântul îl împingea dintr-o parte în alta. Într-un final, aterizează în siguranță pe asfalt. „A reușit", își spuse. „O, Doamne, te rog ajută-mă să reușesc și eu să trec prin această furtună."

CAPITOLUL 26

Partenera lui Billy Collins era detectivul Jennifer Dean, o femeie frumoasă, afro-americană, de vârsta lui, pe care o întâlnise la Academia de Poliție unde deveniseră prieteni buni. După o perioadă petrecută la Departamentul Narcotice, Jennifer fusese promovată la gradul de detectiv și transferată la secția din Central Park. Acolo, spre satisfacția lor comună, fusese desemnată să-i fie parteneră.

Împreună, se întâlniseră cu Tiffany Shields de la Colegiul Hunter în timpul pauzei de prânz. Tiffany era convinsă că Zan Moreland le dăduse ceva atât ei, cât și lui Matthew.

— Zan a insistat să beau acel Pepsi în ziua aceea, le spuse ea, iar buzele îi erau strânse formând o linie îngustă. Mă simțeam oribil. Nu am vrut să fac pe dădaca. Mi-a dat o pastilă. Am crezut că este Tylenol, pentru răceli, dar acum, dacă mă gândesc mai bine, pun pariu pe orice că l-a adormit și pe el astfel încât atunci când l-a luat din cărucior să nu se trezească.

— Tiffany, nu mi-ai spus că tu credeai că Zan Moreland ți-a dat ceva în ziua în care a dispărut Matthew. Niciodată nu ai lăsat impresia că ai crede așa ceva, zise Billy calm.

Tonul vocii lui nu reflecta faptul că i se părea că ceea ce spunea fata avea sens. Dacă Moreland căutase o ocazie ca să-și răpească băiatul, Tiffany îi oferise o ocazie nemaipomenită. În acea zi fusese neobișnuit de cald, o zi care îi făcea pe toți să se simtă adormiți, în special pe cineva care era moleșit de la o răceală și apoi era posibil să i se fi dat somnifere.

— Mai este ceva la care m-am gândit, continuă Tiffany cu o voce deprimată. Zan pusese o pătură în plus în partea de jos a cărucior ului pentru eventualitatea în care aș fi vrut să mă așez pe iarbă. Mi-a zis că era atât de cald afară încât băncile din parc probabil că aveau să fie ocupate. Am crezut că era pur și simplu amabilă, dar acum, când mă gândesc mai bine, cred că spera să adorm cât mai repede.

Cei doi detectivi se uitară unul la altul. Oare Moreland era capabilă să fie atât de manipulatoare? se întrebară amândoi.

— Tiffany, niciodată nu ai încercat să sugerezi, în ziua în care a dispărut Matthew sau în orice alt moment în care am vorbit cu tine, că ți s-a dat ceva ca să adormi, îi reaminti Jennifer Dean calmă.

— Am fost disperată. Am fost atât de speriată… Erau atâția oameni în jurul meu, multe aparate de fotografiat, apoi au venit Zan și domnul Carpenter și mi-am dat seama că o să dea vina pe mine.

Din cauza căldurii, parcul fusese neobișnuit de aglomerat în acea zi, se gândi Billy. Dacă Moreland așteptase ocazia să acționeze și apoi se plimbase prin apropierea căruciorului și îl ridicase pe Matthew, nimănui nu i s-ar fi părut un gest ieșit din comun. Chiar dacă Matthew s-ar fi trezit, nu ar fi plâns. „Am pus calmul lui Moreland pe seama șocului. Când Ted Carpenter a ajuns la fața locului, a făcut ceea ce ar fi făcut majoritatea taților aflați în postura lui. S-a luat de dădacă pentru că a adormit."

— Am un curs, zise Tiffany și se ridică. Nu pot să întârzii la el.

— Nu vrem să întârzii, Tiffany, fu de acord Billy și se ridică împreună cu Jennifer de pe banca de pe hol pe care stătuseră.

— Detectiv Collins, acele fotografii dovedesc faptul că Zan Moreland l-a luat pe Matthew și m-a găsit pe mine țap ispășitor. Nici nu aveți idee cât de mizerabili au fost pentru mine acești doi ani. Încercați să ascultați apelul pe care l-am dat la 911. O să îl găsiți pe internet.

— Tiffany, înțelegem cum te simți, spuse Jennifer Dean pe un ton liniștitor.

— Nu, nu înțelegeți. Nimeni nu poate. Dar credeți că Matthew ar putea să mai fie încă în viață?

— Nu avem niciun motiv să credem că nu mai e în viață, răspunse Billy căutându-și cu atenție cuvintele.

— Ei bine, în cazul în care nu mai e, sper ca nenorocita aia de mamă mincinoasă să își petreacă restul vieții ei mizerabile într-o celulă. Vă rog doar să-mi promiteți că o să am un loc în față la proces. Îl merit, zise Tiffany furioasă.

CAPITOLUL 27

Pusese planul în mișcare. Pas cu pas se apropia de punctul culminant. Știa că venise vremea. Gloria devenise prea neliniștită. În plus, făcuse o greșeală teribilă când îi spusese că va fi nevoit să o omoare pe Zan și să facă în așa fel încât să pară o sinucidere. Gloria se băgase în asta pentru banii pe care el îi promisese. Ea nu înțelegea că nu era suficient doar să o facă pe Alexandra Moreland să fie expusă oprobriului public. Nu avea să fie fericit până când Zan nu era moartă.

Noaptea precedentă, când o sunase pe Gloria, îi spusese că voia ca ea să se întoarcă la biserică împreună cu el, dar nu îi spusese de ce. Ea obiectase, dar el îi închisese gura. Nu îi spusese că avea de gând să scape de bătrânul preot și că ea trebuia să apară pe înregistrările camerelor de supraveghere în postura lui Zan.

Sinuciderea lui Zan va fi credibilă.

Planul era ca în aceeași zi Gloria să îl abandoneze pe Matthew într-un loc public unde va fi ușor observat. Parcă vedea deja titlurile: „Copilul dispărut a fost găsit la câteva ore după sinuciderea mamei." Savura deja povestea ce avea să urmeze. „Alexandra «Zan» Moreland a fost găsită moartă în apartamentul ei din Battery Park City. Se pare că este vorba despre o sinucidere. Femeia dezechilibrată, designer de interior, suspectată că și-a răpit propriul copil…"

Fotografiile acelea pe care le făcuse turistul… De ce ieșiseră oare tocmai acum la iveală? Nici nu se putea o sincronizare mai proastă. Pe de altă parte însă, puteau fi un dar magnific, complet neașteptat. Se aplecase asupra lor, le studiase, le mărise la calculator… Gloria arăta exact ca Zan. Dacă polițaii crezuseră că erau autentice, orice încercare a lui Zan de a nega acele cumpărături făcute cu cardul ei aveau să fie o dovadă în plus că era nebună, că ea înscenase cu adevărat răpirea.

Fără îndoială că se întrebau dacă ea făcuse cu adevărat așa ceva. Însă, dacă polițaii aveau să găsească până și cea mai mică discrepanță în acele poze, nu vor mai crede nimic. Totul s-ar

putea prăbuși. „Oare o vor interoga din nou pe dădacă? Sigur că o vor face. O vor interoga și pe Nina Aldrich, potențiala clientă cu care Zan pretinsese că fusese când dispăruse fiul ei? Sigur că da. Dar Nina Aldrich avusese un motiv bun pentru care fusese evazivă în legătură cu acel moment, iar acesta încă mai exista. Nu va dori să fie prinsă tocmai acum", își spuse el.

Cea mai mare amenințare erau Gloria și pozele pe care le făcuse turistul.

Nu o suna niciodată pe Gloria în timpul zilei. Exista oricând posibilitatea ca băiatul să fie prin preajmă și, oricât de mult o atenționase, Gloria avea prostul obicei de a-i spune pe nume când vorbeau.

Se uită la ceas. Era aproape ora cinci. Nu mai putea aștepta. Trebuia să discute cu Gloria. Cumpărase două telefoane cu cartele, unul pentru ea și unul pentru el. Închise ușa biroului și formă numărul ei.

Ea răspunse imediat. După tonul supărat al vocii își dădu seama că apelul telefonic va aduce necazuri.

— Am văzut povestea peste tot pe internet, spuse ea. Arată în continuare pozele alea.

— Băiatul era în preajmă când te-ai uitat la computer?

— Sigur că era. Când și-a văzut poza i-a plăcut la nebunie, zise Gloria cu o voce tăioasă.

— Nu îți încerca sarcasmul ieftin cu mine. Unde e?

— E deja în pat. Nu s-a simțit bine. A vomitat de două ori.

— S-a îmbolnăvit? Nu îl pot lăsa să meargă la doctor.

— Nu e chiar așa de bolnav. I-am vopsit din nou părul după-amiază și nu îi place deloc. Nebunia asta îl afectează. Mă afectează și pe mine. Ai zis că o să dureze maximum un an și au trecut aproape doi.

— Se va termina în curând. Îți promit. Fotografiile acelea cu tine în parc o să încheie totul. Dar trebuie să îți storci puțin creierul. Uită-te din nou la ele pe internet. Vezi dacă e ceva pe care polițaii ar putea să-l observe și care ar putea să îi facă să suspecteze că femeia aceea nu este Zan.

— M-ai plătit ca să o urmăresc peste tot, să îi studiez pozele, să învăț să merg și să vorbesc la fel ca ea. Sunt o actriță a naibii

de bună și exact asta vreau să fac, nu să îl dădăcesc pe copilul ăla și să îl țin departe de mama lui. Doamne, Dumnezeule, ține o bucată de săpun sub pernă pentru că este săpunul pe care ea îl folosea, iar mirosul îi aduce aminte de ea.

Nu îi scăpă momentul de ezitare din vocea Gloriei și tonul răspunsului ei, la început defensiv și apoi încercând să abată conversația asupra copilului.

— Gloria, concentrează-te, o avertiză el ferm. E ceva la felul în care te-ai îmbrăcat sau la bijuteriile pe care le-ai purtat care ar putea să îi facă pe polițiști să ia în serios afirmația lui Zan că nu ea este în acele fotografii? Înfuriat că nu primi niciun răspuns, continuă: Și încă ceva: ce anume i-ai spus acelui preot?

— Dacă mă mai bați la cap cu asta, o să înnebunesc. Deci uite cum a fost: i-am spus că sunt complice la o infracțiune, că o crimă e pe cale să fie comisă și că nu pot face nimic pentru a o împiedica.

— I-ai spus așa ceva? întrebă el pe un ton foarte calm.

— Da, i-am spus asta, naiba să te ia! Dar i-am spus sub protecția confidențialității confesionalului. Dacă nu știi ce înseamnă asta, interesează-te. Și te avertizez: încă o săptămână și gata. Și ar fi bine să ai două sute de mii de dolari bani gheață pentru mine. Pentru că dacă nu ai, o să mă duc la poliție și o să le spun că m-ai forțat să țin copilul pentru că altfel l-ai fi omorât. O să dau la schimb tot ceea ce știu despre tine pentru a-mi obține imunitatea. Și vrei să mai știi ceva? O să fiu o eroină! O să obțin un contract de un milion de dolari. Am pus totul la cale.

Înainte ca el să apuce să răspundă, femeia, pe care Matthew și tatăl ei o cunoșteau pe numele Glory, apăsase butonul de închidere de la telefonul mobil.

În ciuda eforturilor lui de a mai da de ea, nu mai răspunse la apeluri.

CAPITOLUL 28

După ce plecă de la Kevin Wilson, Zan se duse direct înapoi la birou și folosi din nou intrarea de serviciu pentru a intra în clădire.

Josh o aștepta. Îi lăsase un bilet în care îi spusese că se ducea să încerce să discute cu Wilson. Când văzu expresia de profundă îngrijorare de pe fața tânărului ei asistent o puse pe seama fricii că ar fi putut pierde contractul decorării apartamentelor-model și îi spuse încercând să-l liniștească:

— Josh, cred că putem obține o amânare de la Wilson. O să întârzie decizia până când mă pot reabilita.

Expresia lui Josh nu se schimbă.

— Zan, și cum exact ai de gând să te reabilitezi? o întrebă el cu vocea tremurând de emoție arătându-i ziarele de pe birou.

— Josh, nu sunt eu în pozele acelea, spuse Zan. Femeia arată ca mine, dar nu sunt eu.

Rosti protestul cu o voce slabă, simțindu-și buzele dintr-odată uscate. „Josh este prietenul meu drag și asistentul meu", își zise. „Aseară a venit în goană să mă ia de la Four Seasons, pe lângă toți acei reporteri. Dar nu văzuse încă fotografiile."

— Zan, te-a căutat un avocat pe nume Charles Shore, îi spuse Josh. A zis că Alvirah ți l-a recomandat. O să îl sun înapoi pentru tine. Ai nevoie să te protejezi cât mai repede.

— Să mă protejez de cine? îl întrebă Zan. De poliție? De Ted?

— Trebuie să te protejezi de tine, răspunse Josh răspicat, iar lacrimile îi jucau în ochi. Zan, când am venit la început să lucrez pentru tine, după ce a dispărut Matthew, mi-ai spus despre acele pierderi de memorie pe care le-ai avut după ce au murit părinții tăi, îi spuse el în timp ce ocoli biroul și îi puse mâinile pe umeri într-un gest protector. Zan, te iubesc. Ești un designer de interior genial. Ești sora mai mare pe care nu am avut-o niciodată. Dar ai nevoie de ajutor. Trebuie să îți pregătești apărarea înainte ca poliția să te interogheze.

Zan îi dădu mâinile la o parte și făcu un pas în spate.

— Josh, știu că îmi vrei binele, dar trebuie să înțelegi. Pot să

dovedesc faptul că eram cu Nina Aldrich când Matthew a fost luat din cărucior. O să mă duc la ea chiar acum. Tiffany l-a dus pe Matthew în parc pe la ora douăsprezece și jumătate. Până la două, când s-a trezit, el dispăruse. Pot să dovedesc faptul că eram cu Nina Aldrich în acel interval. Îți spun, pot dovedi! Se petrece ceva nebunesc, dar nu eu sunt femeia din fotografii.

Josh nu părea convins.

— Zan, sun acum avocatul pentru tine. Unchiul meu e polițist. Am vorbit cu el de dimineață. Mi-a spus că este evident că ești acum suspecta principală în dispariția lui Matthew și că ar fi surprins dacă nu vei fi luată la interogatoriu până la sfârșitul zilei.

„Nina Aldrich este singura mea speranță", se gândi Zan.

— Sună avocatul, zise ea. Zi-mi din nou numele lui.

— Charles Shore.

Josh se întinse după telefon. În timp ce forma, Zan își sprijini mâinile de birou încercând să se liniștească. Sentimentul de panică începea să crească. Simți că voia să se retragă pentru a scăpa de ea. „Nu acum", se rugă. „Te rog, Doamne, nu acum. Dă-mi puterea să rezist." Îl auzi pe Josh parcă de la mare depărtare, strigând-o pe nume, dar nu mai avu puterea să îi răspundă. Totul deveni neclar.

I se păru că simțea oameni strângându-se în jurul ei, care o strigau și apoi vaietul unei ambulanțe. Își auzi propria voce suspinând și strigându-l pe Matthew. Apoi simți o înțepătură în braț. Era reală.

Când se trezi într-un final se afla în camera de gardă a unui spital. Josh și un bărbat cu părul grizonant și ochelari cu ramă de metal stăteau lângă ea într-un spațiu împrejmuit cu o perdea.

— Sunt Charlie Shore, spuse bărbatul în vârstă. Sunt prietenul lui Alvirah și avocatul tău dacă mă vrei.

Zan se luptă să se concentreze.

— Josh v-a sunat, pronunță ea rar.

— Da. Nu încerca să vorbești acum. O să avem destul timp mâine. Ca măsură de precauție, doctorul vrea să rămâi aici la noapte.

— Nu. Nu. Trebuie să mă duc acasă. Trebuie să discut cu

Nina Aldrich, spuse Zan și încercă să se ridice.

— Zan, e aproape ora șase, zise Shore cu o voce liniștitoare. O să vorbim mâine cu doamna Aldrich. Va fi mai bine dacă rămâi aici, îți promit.

— Va fi mult mai bine dacă stai aici, Zan, îi zise și Josh încercând să o calmeze.

— Nu. Nu. O să fiu bine.

Zan simți că i se limpezea creierul. Trebuia să plece de acolo.

— Mă duc acasă, spuse. Dar mai întâi, i-am promis lui Alvirah că o să iau cina cu ea și cu Willy în seara asta. Vreau să mă duc acolo acum.

„Alvirah o să mă ajute", își spuse. „O să mă ajute să dovedesc faptul că nu sunt femeia din fotografiile acelea."

Lucrurile începeau să se limpezească.

— Am leșinat, nu-i așa? întrebă. Și apoi am fost în ambulanță?

— Așa e, răspunse Josh și îi luă mâinile în palme.

— Stai puțin. Mă înșel cumva sau s-au strâns oameni în jurul meu? Erau reporteri acolo când m-au luat cu ambulanța?

— Da, Zan, recunoscu Josh.

— Mi-am pierdut din nou cunoștința.

Zan se ridică și își dădu seama că un halat de spital îi atârna larg pe umeri. Își strânse mâinile la piept.

— O să fiu bine. O să vă rog să așteptați afară până mă îmbrac.

— Sigur că da.

Charles Shore și Josh se ridicară repede, dar fură opriți de întrebarea ei bruscă și temătoare:

— Oare ce zice Ted despre toate astea? Sigur a văzut pozele până acum.

— Zan, îmbracă-te, îi spuse Shore. O să discutăm pe drumul spre casa lui Alvirah și a lui Willy.

În timp ce ieșeau din camera de gardă, Zan își dădu seama, într-un moment de claritate, că nici Josh și nici Charley Shore nu avuseseră nicio reacție la insistența ei ca Nina Aldrich să recunoască faptul că fusese cu ea când dispăruse Matthew.

CAPITOLUL 29

Miercuri după-amiază, Penny Hammel o sunase pe prietena ei, Rebecca Schwarz, și o invitase la cină.

— Am gătit o friptură la cuptor pentru Bernie, fiindcă sărmanul a fost pe drum două săptămâni și este mâncarea lui preferată, îi explică ea. Trebuia să ajungă până la ora patru, dar n-o să-ți vină să crezi, nenorocitul ăla de camion a început să aibă probleme în Pennsylvania. Trebuie să rămână la King of Prussia peste noapte până își dă seama ce s-a întâmplat. Oricum, mi-am dat toată silința pentru această cină și nu am de gând să mănânc singură.

— Vin într-o clipită, o asigură Rebecca. Întâmplător, nu am nimic în casă de mâncare pentru cină. Aveam de gând să comand ceva la Sun Yuan, dar îți jur că fac asta atât de des încât am impresia că o să mă transform într-o plăcintă cu răvaș.

La ora șase și un sfert cele două prietene sorbeau cocteiluri Manhattan în bucătăria deschisă a lui Penny. Aromele ce lăsau gura apă care veneau dinspre cuptor, combinate cu căldura șemineului, le ofereau ambelor femei un sentiment de bună-dispoziție.

— O, am să-ți spun o poveste despre noua chiriașă din ferma lui Sy, începu Penny.

Expresia de pe fața Rebeccăi se schimbă.

— Penny, femeia aceea a încercat să exprime clar că s-a izolat acolo ca să-și termine cartea. Nu te-ai dus acolo, nu-i așa?

Dar chiar când puse întrebarea, Rebecca știa deja răspunsul. Ar fi trebuit să bănuiască faptul că Penny va dori să arunce o privire la noua chiriașă.

— Nu am avut nicio intenție să fac o vizită, răspunse Penny în apărarea sa. I-am dus șase dintre brioșele mele cu afine doar ca să fiu o bună vecină, dar femeia aceea a fost incredibil de nepoliticoasă. Am început prin a-i spune că nu voiam s-o întrerup, dar că m-am gândit că o să-i placă brioșele și am scris numărul meu pe un bilețel lipit pe fundul farfuriei. Dacă eu m-aș fi mutat într-un cartier necunoscut, aș fi vrut să știu că e

cineva în zonă pe care îl pot suna în caz de urgență.

— A fost foarte drăguț din partea ta, admise Rebecca. Ești genul de prietenă pe care toată lumea ar trebui s-o aibă. Dar nu m-aș duce acolo din nou. E o singuratică.

Penny râse.

— Îți jur că am fost pe cale să-i cer înapoi brioșele. Și, oricum, are o soră pe care o poate suna dacă are nevoie de ajutor.

Rebecca își goli paharul de Manhattan.

— O soră? De unde știi că are o soră?

— O, am văzut un camion de jucărie pe podeaua din hol în spatele ei și i-am spus că sunt o bună dădacă. Mi-a spus că jucăria îi aparține copilului surorii ei. Aceasta o ajutase să se mute și uitase jucăria.

— E ciudat, zise Rebecca încet. Când i-am dat cheia mi-a spus că avea o întâlnire cu editorul ei și că va ajunge noaptea târziu. Am trecut pe acolo dimineața următoare și i-am văzut mașina. Nu mai era nici o altă mașină acolo. Bănuiesc că sora și copilul ei au venit mai târziu.

— Poate că nu există nicio soră și îi place să se joace cu camioane de jucărie, râse Penny. Îți spun, cu o atitudine așa de urâtă ca a ei, pun pariu că nu are mulți prieteni.

Se ridică, se întinse spre recipientul pentru cocteil și împărți restul de băutură cu Rebecca.

— Cina e aproape gata. Hai să ne așezăm și să începem. Dar vreau neapărat să prind știrile de la ora șase și jumătate. Mi-ar plăcea să aflu dacă au arestat-o pe femeia aceea nebună care și-a răpit propriul copil. Nu-mi vine să cred că încă e în libertate.

— Nici mie, fu de acord Rebecca.

Așa cum se așteptaseră, pozele făcute în Central Park care se presupunea că o înfățișau pe Alexandra Moreland ridicându-și fiul, pe Matthew, din cărucior constituiau știrea principală la buletinul de seară.

— Mă întreb ce-a făcut cu sărmanul copil, oftă Penny și înghiți o bucată suculentă de friptură la cuptor.

— Moreland nu ar fi prima mamă care își omoară copilul, spuse Rebecca cu seriozitate. Crezi că a fost îndeajuns de țăcănită încât să facă asta?

Penny nu răspunse. Era ceva la pozele acelea care o sâcâia. „Ce-o fi oare?” se întrebă. Dar știrea despre copilul dispărut se termină, așa că opri televizorul.

— Cine are nevoie de trei minute de reclame la pilule pentru sex și spray-uri de nas? o întrebă pe Rebecca ridicând din umeri. Și apoi auzi despre toate problemele acelea pe care le provoacă prostiile astea, cum ar fi atacuri de cord sau cerebrale și ulcere, și te întrebi cine ar fi atât de tâmpit să le cumpere.

Pentru restul serii cele două bune prietene bârfiră despre cunoștințele comune din oraș și orice ar fi fost la acele fotografii care îi stârnise atenția lui Penny se retrase în subconștient.

CAPITOLUL 30

Ședința pe care o ținea Bartley Longe în biroul său când Toby Grissom trecu pe acolo ca să se intereseze de fiica lui se întinsese pe toată perioada dimineții. Apoi, în loc să iasă, cum făcea de obicei, Bartley comandă prânzul de la un restaurant din apropiere.

Așa cum le era obiceiul, secretara lui, Elaine, și recepționera, Phyllis, își mâncau salatele dietetice în chicineta de la capătul holului, lângă recepție. Elaine, cu o expresie îngrijorată, se confesă că nu-l mai văzuse pe Bartley într-o dispoziție atât de proastă și că acest lucru spunea multe. Se luase de Scott când acesta sugerase să nu pună baldachine în dormitoarele mai mici pentru contractul Rushmore și o făcuse bucăți pe Bonnie pentru modelele de materiale pentru care ea optase și le prezentase. Amândoi mai aveau puțin și izbucneau în plâns.

— Se poartă cu ei așa cum a făcut cu Zan, spuse ea.

— Scott și Bonnie nu o să reziste mai mult decât alți asistenți pe care i-a avut de când a plecat Zan, rosti Phyllis cu vehemență. Dar m-am uitat la pozele acelea din ziare. El are totuși dreptate într-o privință. Nu e nicio urmă de îndoială că Zan și-a răpit copilul. Sper numai că l-a dat cuiva de încredere.

— Eu îl învinuiesc pe Bartley pentru că ea a ajuns în halul ăsta, spuse Elaine cu tristețe. Și știi care-i nebunia? Pe tot parcursul ședinței cu Scott și cu Bonnie, el a ținut televizorul deschis toată dimineața. Sonorul era oprit, așa că nu se auzea nimic, dar arunca câte un ochi la ecran, iar în clipa în care au fost prezentate fotografiile cu Zan care îl lua pe Matthew a fost foarte atent.

— De-asta e așa de supărat astăzi? întrebă Phyllis. Am crezut că o să fie încântat să vadă că Zan a mințit în legătură cu Matthew.

— Nu ai idee cât de mult o urăște pe Zan și cât de mult îi place să o vadă distrusă. Și, de fapt, în clipa în care Scott a spus că pozele acelea ar fi putut fi trucate Bartley și-a ieșit din minți. Nu uita că Zan îi face concurență pentru contractul cu Kevin

Wilson. Dacă Zan poate într-un fel sau altul să dovedească faptul că fotografiile sunt niște făcături și va primi contractul, asta ar fi o lovitură groaznică pentru Bartley. Nu e nicio îndoială. Sunt cel puțin patru designeri mai tineri, pe lângă Zan, care îi fac concurență.

Phyllis se uită la ceas.

— Ar trebui să mă întorc la birou. Jur că mă urăște fiindcă mă duc la prânz, chiar dacă pot să deschid ușa în zece secunde în caz că sună cineva. Dar, să nu uit, îți amintești de cineva pe nume Brittany La Monte?

Elaine sorbi ultima gură de suc dietetic.

— Brittany La Monte? O, sigur că da. A început prin a face machiajul pentru modelele așa-zise actrițe pe care Bartley le angaja ca să servească cocteiluri și aperitive când făcea prezentările pentru apartamentele-model în urmă cu câțiva ani. Între noi fie vorba, cred că Bartley se cam dădea la Brittany. I-a spus că era mai frumoasă decât fetele pe care le machia și i-a dat misiunea de a servi șampania. Cred că se vedea cu ea în particular. Nu am mai făcut astfel de apartamente de cel puțin un an și nu a mai adus-o la nici un alt eveniment. Cred că a abandonat-o la fel cum face cu toate.

— Tatăl lui Brittany, Toby Grissom, a fost dimineață pe aici și o căuta, îi explică Phyllis. Săracul bătrân este îngrijorat. Ultima vedere pe care a primit-o de la ea a fost în urmă cu șase luni, din Manhattan. Este sigur că ea are necazuri. I-am spus că o să discut cu tine pentru că tu ți-ai putea aminti dacă ea a lucrat într-adevăr la unul dintre acele proiecte. O să se întoarcă după ora trei. M-am gândit că Bartley o să plece la Litchfield până atunci. Ce să îi spun lui Grissom?

— Doar că ea a colaborat cu noi acum câțiva ani și că nu avem idee unde ar putea lucra acum, zise Elaine. Ăsta-i adevărul.

— Dar dacă tu crezi că Bartley a avut o relație cu Brittany, poți să-l întrebi dacă a mai luat legătura cu ea? Tatăl ei a spus că a primit o veste proastă cu privire la propria sănătate și îți spun sigur că e disperat că o vadă.

— O să-l întreb pe Bartley, fu de acord Elaine cu nervozitate.

Dar dacă au avut o relație nu o să-i placă să-i audă numele. Încă face spume cu privire la modelul acela care l-a dat în judecată pentru hărțuire sexuală. Și-a cam luat-o atunci și s-ar putea să-i fie teamă că și acest lucru se va transforma într-un scandal. Era și un timbru pe cartea poștală pe care Brittany a trimis-o tatălui ei?

— Da, cu New York. De aceea el a venit aici. Dar domnul Grissom a spus că în urmă cu doi ani Brittany i-a zis că avea o slujbă și că nu va mai lua legătura cu el la fel de des.

— O, Doamne, oftă Elaine. Mă întreb dacă nu cumva Bartley a lăsat-o însărcinată. La ce oră zici că se întoarce tatăl ei?

— După ora trei.

— Atunci să sperăm că Bartley pleacă la Litchfield și că pot să discut cu tatăl ei în liniște.

Dar la ora trei, când Toby Grissom sună timid la sonerie, iar Phyllis îl lăsă să intre, Bartley Longe se afla încă în birou, inabordabil. Tenișii lui Grissom erau fleașcă, iar Phyllis se uită cu groază cum lăsau în urmă noroi pe covorul Aubusson.

— O, domnule Grissom, fiți amabil și ștergeți-vă picioarele pe covoraș, zise ea și apoi încercă să își îndulcească rugămintea. Vremea e mizerabilă astăzi, nu-i așa?

Ca un copil ascultător, Grissom se întoarse la covoraș și își șterse noroiul de pe tenișii. Aparent fără să bage de seamă petele de pe mochetă, el spuse:

— Toată ziua am alergat după fetele cu care a locuit fiica mea când a stat la New York. Acum vreau să-l văd pe Bartley Longe.

— Domnul Longe este într-o ședință, spuse Phyllis, dar secretara lui, Elaine Ryan, va fi bucuroasă să discute cu dumneavoastră.

— Nu am cerut să discut cu secretara lui Longe. O să stau în sala aceasta de așteptare elegantă până o să îl văd pe acest Bartley Longe, oricât de mult ar dura, zise Grissom cu o hotărâre de nezdruncinat.

Phyllis observă îngrijorarea din ochii lui. Jacheta și blugii lui păreau fleașcă și era posibil să fie ud până la piele. „Nu știu ce problemă de sănătate are, dar o să fie norocos dacă nu o să facă pneumonie", își spuse ea.

Ridică receptorul.

— Domnul Grissom e aici, îi spuse lui Elaine. I-am explicat că domnul Longe este într-o ședință, dar domnul Grissom vrea să aștepte aici până când se eliberează.

Lui Elaine nu-i scăpă tonul îngrijorat din vocea recepționerei. Tatăl lui Brittany La Monte avea de gând să-l aștepte pe Bartley.

— O să văd ce pot face, îi spuse Phyllis.

Puse receptorul în furcă și se gândi. „Trebuie să-i spun liderului neînfricat despre tipul ăsta", își zise. „Trebuie să-l avertizez." Becul roșu de la centrala telefonică indică faptul că Bartley sunase în afară. Când lumina se stinse, se ridică și bătu la ușa lui Bartley. Fără să aștepte un răspuns intră în biroul lui.

Televizorul era încă aprins, cu sonorul oprit. Tava cu prânzul lui Bartley era împinsă într-o parte a biroului său masiv. Procedura ar fi fost ca Bartley să sune după cineva care să vină să ia tava când termina de mâncat. Acum se uita la Elaine, iar expresia de pe fața lui indica atât surprindere, cât și supărare.

— Nu-mi aduc aminte să te fi chemat.

Fusese o zi lungă.

— Nimeni nu mă cheamă, nici măcar dumneavoastră, domnule Longe, zise Elaine arțăgoasă.

„Concediază-mă dacă nu-ți place", își spuse ea. „M-am săturat să-ți văd moaca." Nu mai aștepta reacția lui Longe și continuă:

— Este un bărbat afară care insistă să vă vadă. Din câte am înțeles, spune că va aștepta la recepție oricât e cazul. Așa că numai dacă nu cumva vreți să vă strecurați pe ușa din spate, ar fi bine să îl primiți. Numele lui este Toby Grissom și este tatăl lui Brittany La Monte. Sunt sigură că vă amintiți acest nume. A colaborat cu dumneavoastră în urmă cu doi ani când am prezentat apartamentele de la Waverly.

Bartley Longe se lăsă pe spate în scaun cu o expresie încurcată, ca și cum încerca să și-o amintească pe Brittany La Monte. „Știe foarte bine despre cine vorbesc", se gândi Elaine când observă cum el își strânse palmele una într-alta.

— Sigur că mi-o amintesc pe tânăra aceea, spuse el. Încerca să devină actriță și am prezentat-o unor oameni care ar fi putut s-o

ajute. Dar, din câte îmi amintesc, ultima oară când am avut un eveniment la care am folosit modele, ea nu a fost disponibilă.

Nici Elaine și nici Bartley Longe nu auziseră când Toby Grissom se apropiase prin biroul lui Elaine și se postase în dreptul ușii întredeschise.

— Nu mă luați cu de-astea, domnule Longe, zise Grissom cu tonul ridicat din cauza nervozității. I-ați vândut lui Brittany povestea că o faceți o stea. Ați primit-o în multe weekenduri în locșorul acela frumos al dumneavoastră din Litchfield. Unde e acum? Ce ați făcut cu fetița mea? Vreau adevărul și dacă nu-l primesc mă duc direct la poliție.

CAPITOLUL 31

Era șapte și jumătate seara când Zan, în ciuda tuturor sfaturilor medicale pe care le primise, se afla într-un taxi pe drumul spre apartamentul lui Alvirah și al lui Willy, alături de Charley Shore. Insistase ca Josh să se ducă acasă după ce îi refuzase categoric sugestia de a dormi pe canapeaua din apartamentul ei. „Am mare nevoie", își spuse ea, „ca mai târziu să fiu singură și să încerc să mă adun."

— Nu ar trebui ca și dumneavoastră să fiți acasă? îl întrebă ea pe Shore în timp ce taxiul străbătea York Avenue.

Charley Shore se hotărî să nu-i spună lui Zan că el și soția sa aveau bilete la teatru la o piesă pe care amândoi doreau să o vadă și că o sunase să îi spună să lase biletul lui la intrare și că va ajunge când va putea. Mulțumi încă o dată în gând pentru că Lynn era întotdeauna înțelegătoare când apărea o astfel de situație.

— Nu cred că o să întârzii prea mult, spusese el. Zan Moreland nu e în stare să poarte o discuție lungă cu mine în seara asta.

Acest lucru era susținut de paloarea cadaverică a tenului lui Zan și de faptul că tremura în vesta cu blană pe care o purta. „Mă bucur că va fi alături de Alvirah și de Willy", își spuse Charley. „Are încredere în ei. Poate chiar că le va spune unde se află fiul ei."

Când Alvirah îl sunase după-amiază în legătură cu Alexandra Moreland, fusese foarte directă cu el.

— Charley, e vorba de o persoană pe care trebuie să o ajuți. Am crezut că a căzut cerul pe mine când am văzut fotografiile acelea. Nu văd cum ar fi putut fi trucate. Dar nu e nicio urmă de îndoială cu privire la suferința și încercările pe care le-a făcut ca să-l găsească pe Matthew. Dacă l-a luat, nu își amintește. Nu se transformă uneori oamenii în zombie când au căderi nervoase?

— Da, nu se întâmplă prea des, dar uneori așa e, îi spusese el.

În taxi, Charley se întrebă dacă nu cumva Alvirah avusese dreptate în privința diagnosticului lui Moreland. Mai devreme,

când ajunsese la spital, ea nu era conștientă, dar murmura încontinuu numele fiului ei: „Îl vreau pe Matthew… îl vreau pe Matthew…" Cuvintele ei îi frânseseră inima. Când avea zece ani, surioara lui în vârstă de doi ani murise, iar el își amintea foarte clar ziua aceea, la cimitir, și plânsul tânguitor al mamei: „Vreau copilașul meu… vreau copilașul meu…"

Se uită la Zan. În taxi era întuneric, dar în luminile farurilor de la celelalte mașini și de la reclamele magazinelor de pe marginea drumului, îi putea distinge cu claritate trăsăturile. „O să te ajut", își jură el. „Sunt în domeniul ăsta de patruzeci de ani și o să-ți ofer cea mai bună apărare. Nu joci teatru cu pierderile de memorie, pariez pe viața mea."

Se gândise să urce cu ea în apartamentul soților Meehan și să stea o vreme, dar se răzgândi când taxiul se apropie de Central Park South. Era evident că Alexandra Moreland avea încredere în Alvirah și în Willy. Avea să fie mai bine dacă rămânea singură cu ei în acea seară. Și în mod clar nu era momentul potrivit să înceapă să îi pună întrebări.

Taxiul se opri pe aleea semicirculară, iar el îi spuse șoferului să-l aștepte. În ciuda insistențelor lui Zan că el nu trebuia să se dea jos, o însoți în lift. Portarul îi anunțase, iar Alvirah îi aștepta pe palier când ajunseseră la etajul șaisprezece. Fără să spună un cuvânt, o luă în brațe pe Zan și se uită la Charley.

— Du-te, Charley, îi spuse ea. Zan are nevoie de liniște acum.

— Sunt perfect de acord și știu că o să ai mare grijă de ea, zise Charley zâmbind.

Păși înapoi în lift și apăsă butonul pentru parter. Taxiul îl duse la teatru chiar înainte de ridicarea cortinei, dar în ciuda faptului că spectacolul era vesel și amuzant și că îl așteptase cu nerăbdare, nu se putuse liniști și bucura de el. „Cum să apăr o femeie care nu e în stare să se apere singură?", se întrebă el. „Și cât va dura până când se vor hotărî să îi pună cătușele?" Avea o presimțire sinistră că atunci când se va întâmpla acest lucru pentru ea va fi groaznic.

O pătură înfășurată în jurul ei, o pernă la ceafă și o cană cu ceai fierbinte cu miere și cuișoare, toate acestea o făcură pe Zan

să se simtă ca și cum ieșea de pe o alee întunecată. Cel puțin acestea fuseseră cuvintele pe care le găsise la îndemână ca să le explice lui Alvirah și lui Willy de ce leșinase.

— Când am văzut pozele acelea am crezut că visez. Adică, pot dovedi că am fost cu Nina Aldrich când Matthew se afla în parc. Dar de ce ar face cineva pe dracu-n patru ca să arate exact ca mine? E o nebunie! Fără să aștepte un răspuns, adăugă: Știți ce mi-a trecut prin cap? Melodia *Send in the clowns* din filmul *A Little Night Music…* Mi-a plăcut la nebunie cântecul și părea atât de potrivit… Este o farsă. Un circ. Asta trebuie să fie. Dar sunt convinsă că totul o să fie bine când o să discut cu Nina Aldrich. Aveam de gând să fac acest lucru când am leșinat.

— Zan, nu e de mirare că ai leșinat, cu toate câte s-au întâmplat… Nu știu dacă îți amintești că Josh vorbea la telefon cu Charley Shore, iar Charley a lăsat totul baltă ca să vină la tine. Iată ce gen de avocat și de prieten este. Josh mi-a povestit ce a făcut Ted seara trecută la Four Seasons. Din câte am înțeles, nu ai apucat să mănânci aseară. Astăzi ai mâncat ceva? o întrebă Alvirah.

— Păi, nu prea. Am băut doar cafeaua, dimineață, și nu am apucat să iau prânzul până am ajuns la birou, apoi am leșinat, răspunse Zan și sorbi ultima înghițitură de ceai. Alvirah, Willy, amândoi credeți că în poze eu sunt cea care îl ia în brațe pe Matthew. Mi-am dat seama după vocea ta după-amiază, Alvirah. Apoi, când Josh mi-a zis imediat că am nevoie de un avocat, mi-am dat seama că și el crede că sunt reale.

Willy se uită la Alvirah. „Sigur că ea crede că sunt reale", își spuse el. „Și eu cred la fel. Dar asta nu înseamnă ca sărmana fată este sigură că nu a fost ea. Oare ce va avea de spus acum Alvirah?"

Răspunsul lui Alvirah fu inimos, dar evaziv:

— Zan, dacă spui că nu ești tu în acele fotografii, atunci cred că principala misiune a lui Charley este să obțină o copie a negativelor sau orice se poate face cu acele camere foto din telefoanele mobile, dacă asta a folosit bărbatul acela, și să angajeze un expert care să dovedească faptul că sunt niște făcături. Apoi pun pariu că declarația femeii care te angajase să

îi decorezi noua casă, cu care erai la acea oră, te va salva. Spuneai că o cheamă Nina Aldrich?

— Da.

— Charley e genul de avocat care se va asigura că fiecare secundă pe care ai petrecut-o cu Nina Aldrich va fi luată în calcul.

— În acest caz, de ce nici Josh și nici Charley nu mi-au spus nimic atunci când le-am zis că întâlnirea mea cu Aldrich poate fi dovada clară că nu eram eu cea din parc? întrebă Zan.

Alvirah se ridică.

— Zan, din câte am înțeles, nu ai avut nicio discuție cu Josh înainte de a leșina. Crede-mă, nu o să lăsăm nicio piatră neîntoarsă în toată povestea asta până când nu aflăm care e adevărul și îl găsim pe Matthew, promise ea. Dar primul lucru de care trebuie să ții cont este că vei fi asaltată din toate părțile și că nu poți face față la toate astea dacă nu ești puternică. Vreau să spun puternică fizic. Cina e simplă. Când ai promis că o să vii mi-am amintit că îți place la nebunie chilii. Așa că asta avem: chilii, o salată și pâine italiană, caldă.

Zan încercă să zâmbească.

— Sună bine.

Și a fost, într-adevăr, bine, își spuse ea, când căldura liniștitoare a mâncării și un pahar cu vin o făcură să simtă că își regăsește echilibrul. Le dezvălui lui Alvirah și lui Willy posibilitatea de a decora apartamentele-model ale arhitectului Kevin Wilson din clădirea ultramodernă „701 Carlton Place".

— Lupta se dă între mine și Bartley Longe, explică ea. Mi-am dat seama că în momentul în care Wilson va citi ziarele va crede că am înscenat acea răpire. M-am dus direct la biroul lui și l-am rugat să-mi dea ocazia de a dovedi că nu aveam cum să-l iau pe Matthew în ziua aceea.

Alvirah știa că nu avea decât o vagă idee despre cât de mult lucrase Zan la planurile acelor apartamente.

— Și ți-a oferit ocazia?

Zan ridică din umeri.

— Vom vedea. Mi-a permis să las acolo schițele și mostrele de țesături așa că bănuiesc că sunt încă în cursă.

Renunțară cu toții la desert și se hotărâră să se mulțumească cu câte un cappuccino. Știind că Zan se pregătea să plece, Willy se ridică de la masă, intră în dormitor și comandă o mașină ca să o ducă în Battery Park City și apoi să-l aducă înapoi. „În cazul în care dau târcoale blocului ei, nu o să o las pe biata fată să înfrunte singură o armată de reporteri și fotografi", își spuse el. „O să o însoțesc acasă și o să o duc sus."

— În cincisprezece minute, domnule Meehan, îi spuse dispecera.

Când Willy se întoarse la masă, sună telefonul. Era părintele Aiden.

— Tocmai traversez de la club, anunță el. Dacă e în regulă, aș trece să-mi iau fularul.

— O, e perfect, îi spuse Alvirah. E aici cineva pe care speram să o întâlnești.

Zan tocmai își termina cafeaua. Când Alvirah lăsă jos telefonul, Zan spuse:

— Alvirah, sincer, nu vreau să întâlnesc pe nimeni. Te rog, lasă-mă să plec înainte să vină oricine ar fi.

— Zan, nu e oricine, o rugă Alvirah. Nu am vrut să spun nimic, dar chiar speram să mai fii aici când va sosi părintele Aiden. Este un vechi prieten; și-a uitat fularul aici aseară și, pentru că a luat cina vizavi, trece acum să-l ia. Nu vreau să îți stric planurile, dar mi-ar plăcea să îl cunoști. Este un preot minunat de la Sf. Francisc și cred că ar putea să te ajute.

— Alvirah, nu mă simt apropiată de religie în perioada asta, spuse Zan, așa că aș vrea să mă strecor repede afară.

— Zan, am chemat o mașină. Merg cu tine acasă. Rămâne stabilit, spuse Willy.

Telefonul sună. Era portarul care îl anunța pe părintele O'Brien. Alvirah se grăbi să deschidă ușa și o clipă mai târziu liftul se opri la etajul lor.

Părintele O'Brien, zâmbitor, fu îmbrățișat de Alvirah, dădu mâna cu Willy și apoi se întoarse ca să o cunoască pe tânăra care era oaspete.

Zâmbetul îi dispăru de pe față. „Doamne, Dumnezeule", își spuse el, „e femeia implicată într-o infracțiune. E cea care

pretinde că nu poate împiedica o crimă.”

CAPITOLUL 32

Pe scurtul drum dintre Colegiul Hunter și casa Aldrich de pe East Sixty-ninth Street, detectivii Billy Collins și Jennifer Dean recunoscură că nu o bănuiseră nici măcar o secundă pe Zan Moreland că își răpise propriul copil. Reconstituiseră ziua în care dispăruse Matthew Carpenter.

— Nu m-am gândit decât la faptul că suntem în căutarea unui răpitor care profitase de situație și acționase, spuse Billy serios. Parcul era aglomerat, dădaca dormea pe iarbă, micuțul băiat dormea și el în cărucior… Mi s-a părut scenariul perfect pentru un pervers care era în căutarea unui copil.

— Tiffany a fost pur și simplu isterică, rosti Jennifer gânditoare. Țipa: „Cum pot da ochii cu Zan, cum pot da ochii cu ea?" Dar de ce nu am săpat mai adânc? Nu mi-a trecut prin minte nici gândul că Tiffany ar fi putut fi drogată.

— Ar fi trebuit să ne gândim la asta. Era o zi călduroasă, dar nu mulți tineri, chiar dacă le dădea târcoale o răceală, ar fi adormit pe iarbă în mijlocul zilei, spuse Billy. A, am ajuns.

Opri în fața unei clădiri frumoase, făcu o parcare dublă și își puse legitimația în parbriz.

— Hai să reconstituim repede primele impresii, sugeră el.

— Alexandra Moreland a avut o viață care l-ar face până și pe Sfinx să plângă, spuse Jennifer Dean. Părinții i-au murit pe drumul spre aeroportul unde urmau să se întâlnească după o vreme îndelungată, s-a măritat pe vremea când era distrusă emoțional, a fost o mamă singură, s-a luptat să înceapă o afacere pe cont propriu și apoi micuțul ei a fost răpit.

Vocea ei începea să fie din ce în ce mai dezgustată cu fiecare cuvânt pe care îl rostea. Billy bătea darabana pe volan în timp ce încerca să-și amintească fiecare detaliu al evenimentelor care avuseseră loc în urmă cu aproape doi ani.

— Am vorbit cu doamna Aldrich în acea seară. A susținut imediat povestea lui Moreland. Au avut o întâlnire. Moreland era cu ea și studiau schițele și mostrele de materiale în casa pe care Aldrich tocmai o cumpărase când am sunat-o pe Moreland

să-i spun că fiul ei a dispărut, zise Billy și se opri. Și nici măcar n-am mai pus întrebări suplimentare, adăugă el furios.

— Hai să recunoaștem, spuse Jennifer în timp ce-și căuta batista în buzunar. Am crezut că ne-am dat seama cum stătea treaba. O mamă care muncea. O dădacă iresponsabilă. Răpitorul a profitat de ocazie și a luat copilul.

— Când am ajuns acasă, Elaine văzuse le televizor ce se întâmplase, își aminti Billy. Mi-a spus că începuse să plângă când a văzut expresia de pe fața lui Moreland. Mi-a spus că bănuia că avea să fie ca în cazul lui Etan Patz, băiețelul acela care a dispărut cu atâția ani în urmă și nu a fost găsit niciodată.

Uitându-se la vijelie și la ploaia torențială, Jennifer își ridică gulerul hainei.

— Toți am fost înclinați să credem povestea aceea siropoasă. Dar dacă pozele sunt reale, dovedesc faptul că Moreland nu avea cum să fi fost cu Nina Aldrich în toată perioada aceea, zise ea. Dar dacă Aldrich e dispusă să jure că au fost împreună, atunci înseamnă că fotografiile sunt probabil niște făcături.

— Dacă se dovedește că nu sunt făcături, spuse Billy mohorât, înseamnă că Aldrich a mințit când am vorbit cu ea. Dar de ce ar fi făcut una ca asta? întrebă el și apoi fără să aștepte un răspuns zise: Bine, hai să intrăm!

Ieșiră grăbiți din mașină, se îndreptară spre ușa casei și sunară.

— Cred că Aldrich a plătit cel puțin cincisprezece milioane de dolari pe cuibușorul ăsta, murmură Billy.

Auziră soneria în interior și înainte să se oprească din sunat, ușa fu deschisă de o femeie de origine hispanică îmbrăcată într-o uniformă neagră. Părea să aibă circa șaizeci de ani. Părul negru presărat cu fire albe era prins într-un coc la spate. Fața era ridată, iar ochii cu pleoape greoaie îi dădeau o expresie îngrijorată.

Billy îi înmână cărțile lor de vizită.

— Sunt Maria Garcia, servitoarea doamnei Aldrich. Vă așteaptă, detectiv Collins și detectiv Dean. Pot să vă iau hainele?

Garcia agăță hainele în dulap și îi invită să îi urmeze. În timp ce pășeau pe hol, Billy aruncă o privire în sufrageria cu aspect

ceremonios și încetini pasul ca să se uite mai mult la tabloul de deasupra poliței. Vizita frecvent muzeele și își spuse: „Pun pariu că e un Matisse original."

Servitoarea îi conduse într-o cameră mare ce părea să aibă un rol dublu. Canapelele din piele de culoarea untului și maro-închis erau adunate în jurul unui televizor cu ecran plat, care era stins. Trei pereți erau acoperiți cu rafturi din lemn de mahon, de la podea până în tavan, iar cărțile erau aliniate într-o simetrie perfectă. „Nu se citește la întâmplare pe aici", își spuse Billy. Pereții erau de culoarea bej-închis, iar covorul avea modele geometrice maro și aurii. „Nu e deloc pe gustul meu", realiză Billy. „Poate că a costat o avere, dar puțină culoare n-ar strica pe aici."

Nina Aldrich îi lăsă să aștepte aproape o jumătate de oră. Știau că avea șaizeci și trei de ani. Când intră în încăpere, cu înfățișarea impecabilă, părul argintiu curgând pe umeri, tenul perfect, cu trăsături aristocrate, îmbrăcată într-un caftan negru, cu bijuterii de argint și o expresie înghețată, dădea impresia unui monarh care întâmpină un vizitator inoportun.

Billy Collins nu era impresionat. Când se ridică, își aduse aminte pentru o secundă ce îi spusese unchiul lui, șofer al unei familii din Locust Valley, Long Island: „Sunt mulți oameni deștepți în orașul ăsta, Billy, care au făcut mulți bani. Știu asta pentru că sunt genul de oameni pentru care lucrez. Dar nu sunt la fel ca aceia cu adevărat bogați, care au fost așa de generații întregi. Acești oameni trăiesc în lumea lor. Ei nu gândesc la fel ca noi."

Lui Billy îi era clar, așa cum îi fusese și când o întâlnise prima oară, că Nina Aldrich se încadra în a doua categorie. „Și vrea să ne domine", își spuse el. „Bine, cucoană, hai să stăm de vorbă." Deschise conversația:

— Bună seara, doamnă Aldrich. Este foarte amabil din partea dumneavoastră să ne primiți atât de curând pentru că în mod evident ați avut o după-amiază foarte aglomerată.

După felul în care buzele ei se strânseră își dădu seama că își atinsese țelul. Fără să fie invitați, el și Jennifer Dean luară loc. După un moment de ezitare, Nina Aldrich se așeză și ea la

biroul antic de vizavi de ei.

— Am văzut ziarele de dimineață și ce e pe internet, începu ea cu vocea rece și disprețuitoare. Nu-mi vine să cred că femeia aceea a putut să meargă atât de departe încât să-și răpească propriul copil. Când mă gândesc la toată compasiunea pe care am avut-o pentru ea și la grija cu care i-am scris, sunt pur și simplu revoltată.

Jennifer Dean începu interogatoriul:

— Doamnă Aldrich, când am vorbit cu dumneavoastră la câteva ore după ce a dispărut Matthew Carpenter ați confirmat că ați avut o întâlnire cu Alexandra Moreland și că ea era aici când am sunat-o să-i spun că i-a dispărut copilul.

— Da, asta a fost pe la ora trei după-amiaza.

— Care a fost reacția ei când am sunat-o?

— Privind înapoi, după ce am văzut acele fotografii, vă pot spune că este o actriță nemaipomenită. După cum v-am spus și la întâlnirea precedentă, după ce a discutat cu dumneavoastră, doamna Moreland s-a albit la față ca varul și a sărit în picioare. Am vrut să chem un taxi, dar a ieșit brusc din casă și a luat-o la fugă spre parc. Și-a lăsat aici, împrăștiate, cărțile, eșantioanele de țesături și mostrele de vopsea, pozele cu mobilă antică, cu lămpi, cu covoare și așa mai departe.

— Înțeleg. Dădaca l-a dus pe Matthew în parc între orele douăsprezece și jumătate și douăsprezece și patruzeci de minute. După notițele mele, întâlnirea dumneavoastră cu doamna Moreland a avut loc la ora unu după-amiază, continuă Jennifer.

— Așa e. Ea m-a sunat pe telefonul mobil și mi-a spus că o să întârzie puțin din cauza unei probleme cu dădaca.

— Erați aici?

— Nu, eram în vechiul apartament din Beekman Place.

Billy Collins avu grijă să nu lase să i se citească pe chip încântarea.

— Doamnă Aldrich, nu cred că mi-ați spus acest lucru când am vorbit prima oară. Mi-ați spus că v-ați întâlnit cu doamna Moreland aici.

— Așa a fost până la urmă. I-am spus că nu mă deranja dacă

întârzia puțin, dar apoi, după ce a trecut o oră, am sunat-o înapoi. Până atunci era deja în această casă.

— Doamnă Aldrich, vreți să spuneți că atunci când Alexandra Moreland a vorbit cu dumneavoastră, după ora două, încă nu vă întâlniserăți cu ea? insistă Billy.

— Exact asta spun. Lăsați-mă să vă explic. Zan Moreland avea o cheie de aici. A intrat înăuntru ca să își pregătească sugestiile pentru decor. A presupus că urma să ne vedem aici. Așa că a trecut aproape o oră și jumătate până ne-am întâlnit. Când am discutat, în sfârșit, s-a scuzat pentru confuzia creată și s-a oferit să vină la Beekman Place, dar eu urma să mă văd cu niște prieteni la Carlyle pentru un cocteil la ora cinci, așa că i-am spus că o să vin să mă întâlnesc cu ea aici. Sincer, până când am ajuns, eram destul de supărată pe ea.

— Doamnă Aldrich, țineți o agendă cu întâlnirile dumneavoastră? întrebă Dean.

— Sigur că da. Le notez în calendar.

— Le-ați păstrat cumva pe cele de acum doi ani și sunt la îndemână?

— Da. Sunt sus.

Nina Aldrich se ridică, oftă exasperată, se duse spre ușa încăperii și o chemă pe servitoare. Se uită apoi la ceas, un gest despre care Billy Collins era sigur că le era adresat, și o îndrumă pe Garcia să se ducă la biroul ei, să deschidă sertarul de sus și să scoată agenda din urmă cu doi ani.

În timp ce Nina Aldrich și detectivii așteptau, ea spuse:

— Sper că nu vom fi implicați în nimic altceva în afară de această întâlnire. Soțul meu urăște genul ăsta de lucruri senzaționale și nu a fost deloc încântat când ziarele au insistat asupra faptului că Moreland s-a întâlnit cu mine în acea zi.

Lui Billy nu i se păru o idee bună să îi spună că, dacă se ajungea la proces, va fi principala martoră. În schimb, rosti încet:

— Îmi pare rău pentru neplăcerile create.

Maria Garcia se întoarse cu o agendă de dimensiuni mici, cu copertă roșie. O deschisese deja la zece iunie.

— Mulțumesc, Maria. Așteaptă aici.

Nina Aldrich se uită la pagină și îi dădu agenda lui Billy. În dreptul căsuței care arăta ora unul după-amiaza era numele Alexandrei Moreland.

— Aici nu scrie unde trebuia să vă întâlniți cu ea, observă Billy. Dacă doreați să discutați despre decorarea acestei case, de ce vă întâlneați la cealaltă locuință?

— Doamna Moreland făcuse multe poze ale tuturor camerelor de aici. Nu aveam mobilă, cu excepția unei mese și a câtorva scaune. De ce nu aș fi ales confortul? Dar din moment ce, așa cum am spus, urma să mă văd cu niște prieteni la Carlyle pentru cocteil, la ora cinci, i-am spus doamnei Moreland să mă aștepte aici în loc să vină la Beekman Place.

— Înțeleg. Deci nu erați aici de multă vreme când am sunat-o? întrebă Jennifer.

— De puțin mai mult de o jumătate de oră.

— Cum puteți descrie comportamentul doamnei Moreland când ați ajuns aici?

— Era tulburată. Se scuza. Era îngrijorată.

— Înțeleg. Cât de mare e casa aceasta, doamnă Aldrich?

— Are cinci etaje și doisprezece metri lățime, ceea ce o face să fie cea mai mare casă din zonă. Ultimul etaj este transformat într-o grădină închisă. Avem unsprezece camere.

Plăcerea pe care o afișa Nina Aldrich când dezvălui dimensiunile casei sale era evidentă.

— Și subsolul? întrebă Billy.

— În el se află a doua bucătărie, o pivniță pentru vinuri și o încăpere mare unde se distrează nepoții soțului meu când vin în vizită. În plus, mai e o zonă de depozitare.

— Ați spus că nu erau decât câteva scaune și o măsuță aici în ziua în care a dispărut Matthew și în care v-ați întâlnit cu doamna Moreland?

— Da. Vechii proprietari se ocupaseră de renovarea clădirii. Din cauza unor probleme financiare apărute pe neașteptate, casa a fost scoasă la vânzare și noi am cumpărat-o. În cea mai mare parte am fost foarte mulțumiți de munca arhitectului și nu am vrut să întârziem cu alte renovări. Decorarea interiorului nu fusese începută și de aceea îmi fusese recomandată Alexandra

Moreland.

— Înțeleg.

Billy se uită la Jennifer și amândoi se ridicară ca să plece.

— Ați spus că doamna Moreland avea o cheie de la casă. S-a întors aici după ce a dispărut Matthew?

— Nu am mai văzut-o. Știu că s-a întors la un moment dat ca să-și ia servieta, mostrele și așa mai departe. Sincer, nu-mi aduc aminte dacă a returnat vreodată cheia, dar am schimbat toate încuietorile când ne-am mutat.

— Ați renunțat la colaborarea cu doamna Moreland pentru designul interiorului?

— M-am gândit că era evident că nu se afla într-o stare emoțională potrivită pentru a se ocupa de un asemenea proiect și nu puteam aștepta așa ceva de la ea. Și, desigur, nu puteam risca să facă vreo cădere nervoasă și să mă lase baltă.

— Pot să vă întreb cine a decorat casa aceasta?

— Bartley Longe. Poate că ați auzit de el. E genial.

— Ce vreau să vă întreb este când s-a oferit să se ocupe de proiect?

Mintea lui Billy lucra cu repeziciune. Casa fusese goală în ziua în care Matthew dispăruse. Zan Moreland avusese acces la ea. Era oare posibil să fi adus acolo copilul și să îl fi ascuns într-una dintre camere sau în subsol? Nimeni nu s-ar fi gândit să caute acolo. Putea să se întoarcă apoi în mijlocul nopții și să îl ducă în altă parte, viu sau mort.

— O, Bartley s-a apucat destul de curând, spuse Nina Aldrich. Țineți cont că nu bătusem palma cu Moreland la acea vreme. Doar luam în calcul această variantă. Și acum, detectiv Collins, dacă nu vă supărați…

Billy o întrerupse:

— Plecăm, doamnă Aldrich.

— Maria o să vă conducă spre ieșire.

Servitoarea îi escortă de-a lungul holului și le scoase hainele din dulap. Deși expresia de pe fața ei rămăsese impasibilă, în sinea ei spumega de nervi. „Normal că Bartley Longe a preluat imediat treaba de la tânăra aceea drăguță”, își spuse ea. „Doamnei Mare-și-Tare i se aprinseseră călcâiele după el după

ce tânăra Moreland a făcut toate planuri acelea. Nu o să recunoască acum, dar avea de gând să refuze planurile lui Moreland înainte de dispariția copilului."

Jennifer începu să-și încheie haina.

— Vă mulțumim, doamnă Garcia, zise ea.

— Detectiv Collins, începu Maria și apoi se opri.

Voia să spună că fusese în cameră când doamna Aldrich îi spusese Alexandrei Moreland să se întâlnească în casa aceea, nu la Beekman Place. „Dar cine o să mă creadă pe mine"? se întrebă Maria Garcia. „În plus, ce importanță avea? Am văzut pozele din ziar. Nu e nicio îndoială. Oricare ar fi fost motivul ei, doamna Moreland și-a răpit copilul."

— Ați vrut să spuneți ceva, doamnă Garcia? întrebă Billy.

— O, nu, nu. Am vrut să vă urez la amândoi o zi bună.

CAPITOLUL 33

Încercase să dea de Gloria de multe ori în acea seară, dar telefonul suna în gol. Se juca cu el? Într-un final, dădu de ea la miezul nopții și observă rapid că la un moment dat bravada ei sfidătoare dispăruse. Vocea ei părea epuizată și apatică în momentul în care răspunse.

— Ce vrei?

Avu grijă să își mențină tonul moderat și cald.

— Gloria, știu cât de greu ți-a fost.

Voia să adauge că și pentru el fusese greu, dar își ținu gura. I-ar fi oferit o portiță și, mai mult de atât, ocazia de a-și aminti că era prinsă în capcană.

— Gloria, continuă el, m-am gândit. N-o să-ți dau cei două sute de mii de dolari, așa cum ne-am înțeles. O să triplez suma. O să-ți dau șase sute de mii de dolari bani gheață la sfârșitul săptămânii viitoare.

Fu încântat să-i audă icnetul de uimire. Era chiar atât de proastă să-l creadă?

— Mai ai doar un lucru de făcut, continuă el, să te duci la biserica franciscană încă o dată la cinci fără un sfert. O să te anunț în care seară.

— Nu ți-e teamă că o să mă duc din nou la confesional?

„Dacă ar fi aici în cameră aș omorî-o pe loc", își spuse el. În schimb, râse.

— M-am interesat. Ai dreptate cu privire la legea confesionalului.

— Nu o torturezi destul pe mama lui Matthew? De ce trebuie să o omori?

„Nu din același motiv pentru care o să te omor pe tine", își zise el. „Știi prea multe. Nu aș putea fi niciodată sigur că așa-zisa ta conștiință nu va răbufni. Iar în ceea ce o privește pe Zan, nu o să fiu fericit până când nu o să i se organizeze înmormântarea."

— Gloria, nu o s-o omor, zise el. Am zis doar așa, la nervi.

— Nu te cred. Știu cât de mult o urăști.

Furia și poate chiar puțină panică se strecurau din nou în vocea ei.

— Gloria, cum am început conversația asta? Lasă-mă să-ți reamintesc. O să-ți dau șase sute de mii de dolari, bani gheață, dolari adevărați, americani, pe care o să-i poți pune într-o cutie de valori și să trăiești liniștită în timp ce îți poți oferi ocazia de a face ceea ce-ți dorești cel mai mult, adică să pășești pe scenă într-o spectacol pe Broadway sau pe un platou de filmare. Ești o femeie frumoasă. Spre deosebire de multe dintre păpușile Barbie de la Hollywood ești și un bun cameleon. Poți să mergi și să vorbești ca altcineva. Îmi amintești de Helen Mirren din *The Queen.* Ai un talent similar. Nu îți cer decât încă o săptămână. Cel mult zece zile. Vreau să te duci la biserica aceea, o să te anunț cu ce să te îmbraci. În clipa în care ai plecat, totul s-a terminat. O să ne întâlnim undeva în apropiere și o să-ți dau cinci sute de mii de dolari pe loc. Atâția bani gheață ai voie să ai la tine în caz că ți se controlează bagajul pe aeroport.

— Și apoi?

— Apoi o să te întorci în Middletown. Aștepți până pe la nouă sau zece seara și îl lași pe Matthew într-un magazin. După aceea vei urca într-un avion spre California sau Texas, sau unde vrei tu, ca să începi o nouă viață. Știu că-ți faci griji în legătură cu tatăl tău. Îi poți spune că ai fost într-o misiune pentru CIA.

— Nu mai mult de zece zile. Vocea ei devenise moale, aproape convinsă. Apoi adăugă: Dar cum o să primesc restul de bani?

„Nu o să apuci să-ți faci probleme cu asta", își spuse el.

— O să-ți trimit banii într-un pachet oriunde vrei.

— Și cum o să am încredere că pachetul o să ajungă la mine sau că nu este plin cu ziare vechi?

„Nu poți să ai încredere în mine", se gândi el și se întinse după porția dublă de whisky de care își promisese că nu se va atinge decât după ce va vorbi cu ea.

— Gloria, dacă așa ceva se va întâmpla – și nu o să se întâmple – poți să treci la planul B. Îți iei un avocat, îi spui povestea, îl pui să aranjeze o înțelegere pentru o carte, și apoi te duci la poliție. Între timp, Matthew o să fie găsit, bine și sănătos,

iar singurul lucru pe care îl va spune va fi că Gloria a avut grijă de el.

— Îi citesc multe cărți. E mai deștept decât mulți copii de vârsta lui.

„Sunt sigur că ai fost o adevărată Maica Tereza", își spuse el.

— Gloria, totul se va termina în curând și o să fii bogată.

— Bine. Îmi pare rău că m-am supărat mai devreme. Doar că femeia asta care stă vizavi a apărut de dimineață cu niște brioșe cretine. Sunt sigură că adulmeca pe aici să vadă ce fel de om sunt.

— Nu mi-ai spus de ea mai devreme, rosti el calm. L-a văzut pe Matthew?

— Nu, dar i-a văzut camionul de jucărie și mi-a spus că e o dădacă foarte bună, în caz că o să am nevoie vreodată. I-am zis că sora mea m-a ajutat cu mutatul și că jucăria îi aparține băiețelului ei.

— Mi se pare în regulă.

— Agenta imobiliară este prietenă cu femeia asta. Ei îi spusesem că urma să vin singură noaptea. Și ea e băgăreață. Știu că a trecut cu mașina pe aici de dimineață, după ce am ajuns.

Bărbatul simți că începea să transpire. „La ce bun un cal fără călăreț?", îi veni în minte. Era ciudat că își amintea acea zicală veche tocmai în acel moment. Se gândea la posibilele scenarii. Femeia cu brioșe lua legătura cu prietena ei agent imobiliar… Nu voia să conceapă așa ceva. Timpul se scurgea repede.

Îi fu greu să-și mențină tonul liniștitor.

— Gloria, aduci necazuri. Mai bine începi să numeri zilele în ordine descrescătoare.

— Poți să fii sigur că așa o să fac. Și nu doar pentru binele meu. Copilașul ăsta nu mai vrea să stea ascuns. Vrea să se ducă să-și caute mama.

CAPITOLUL 34

Kevin Wilson ajunse la apartamentul mamei lui la șapte seara, tocmai când se terminau știrile de seară de la Channel 2. Sunase de două ori la sonerie, apoi intrase cu cheia pe care o avea la el. Era o regulă care era aplicată de multă vreme.

— În acest fel, dacă vorbesc la telefon sau încă mă îmbrac, nu trebuie să alerg să deschid ușa, îi spusese mama lui.

Dar când intră, miniona Catherine „Cate" Kelly Wilson, în vârstă de șaptezeci și unu de ani, nu era nici în dormitor, nici la telefon. Era lipită de televizor și nici măcar nu se întoarse când el intră în încăpere.

Apartamentul cu trei camere pe care el i-l cumpărase era amplasat pe Fifty-seventh Street, în apropiere de First Avenue, avea în colțul străzii o stație de autobuz, un cinematograf în apropiere și, cel mai important pentru ea, biserica Sf. Ioan Evanghelistul, la numai o stradă distanță.

Șovăiala cu care mama lui își părăsise vechiul cartier în urmă cu trei ani, când devenise posibil din punct de vedere financiar să-i cumpere un apartament, încă îl amuza pe Kevin. Acum ei îi plăcea la nebunie.

El se duse lângă fotoliul ei și o sărută pe frunte.

— Bună, dragă. Stai jos puțin, zise ea și schimbă canalul fără să îl privească. Încep știrile pe scurt și e ceva ce vreau să văd.

Lui Kevin îi era foame și abia așteptase să plece imediat la Neary's Pub. Nu numai că era locul preferat pentru cină, dar avea avantajul că era chiar peste drum. Se așeză pe canapea și se uită în jur. Canapeaua și fotoliul din set, pe care stătea mama lui, făceau parte din vechea mobilă de care ea nu voise să se despartă când se mutase oricât de mult încercase el să o convingă.

În schimb, Kevin comandase ca ambele piese de mobilier să fie retapisate, la fel și setul din dormitor, primit de ea cadou de nuntă, pe care îl recondiționase. Ea îi spusese:

— E placat cu mahon, Kevin, și nu o să renunț la așa ceva.

Îi reparase și mobila din sufragerie care fusese „prea bună ca

să fie aruncată". Îl lăsase să îi înlocuiască covorul oriental, țesut la mașină, care era jerpelit cu unul cu un model similar. Nu îi dezvăluise cât de mult îl costase cel nou.

Rezultatul era un apartament primitor, plin cu poze ale tatălui lui și ale bunicilor, mai mulți verișori și prieteni de-o viață. Ori de câte ori pășea înăuntru, oricât de aglomerată îi era ziua, îi ridica moralul. Se simțea acasă. Era acasă. Despre asta încerca să îi vorbească Zan Moreland când îl rugase să mai amâne decizia de a alege între ea și Bartley Longe până când putea să își dovedească nevinovăția în presupusa răpire a propriului copil. „Oamenii vor să simtă că sunt acasă, nu într-un muzeu", îi spusese ea.

Kevin își dădu seama că își petrecuse o bună parte din zi întrebându-se de ce nu îi înapoiase pur și simplu schițele și mostrele de țesături lui Moreland cu un bilețel în care îi spunea pe scurt că se hotărâse că Bartley Longe era persoana potrivită pentru proiect. Ce îl făcuse să aibă o reținere? Dumnezeu știe că suportase destule critici din partea secretarei sale, Louise, care îi spusese cât de uimită era că el și-a pierdut timpul cu o hoață mincinoasă.

— Îți spun, Kevin, am rămas fără aer când femeia aceea a avut tupeul să vină aici și apoi să ignore ce i-am spus, că își putea lua lucrurile sau că i le puteam trimite prin poștă. Și ce-a făcut? S-a dus fuga sus ca să te găsească și a încercat să se agațe de posibilitatea de a obține contractul. Ascultă la mine, o să fie aruncată în închisoare înainte ca toate astea să se termine.

Fără să se obosească să-și ascundă enervarea, îi spusese sec lui Louise:

— Dacă o să fie arestată, cred că o să scape pe cauțiune.

Într-un final, îi ceruse lui Louise să lase baltă subiectul, ceea ce, desigur, o făcuse să adopte o atitudine rănită, plină de reproșuri, subliniată de faptul că toată ziua îi spusese numai „domnule Wilson".

— Kevin, uite! Arată pozele acelea cu Moreland care își ia copilul din cărucior. Ce tupeu pe ea, să-i mintă pe polițiști! Îți dai seama ce o fi simțit tatăl?

Kevin sări în picioare și traversă în grabă încăperea. Era o

fotografie cu Alexandra Moreland care lua un băiețel din cărucior și apoi una în care îl ducea în brațe pe alee. Ambele rămaseră pe ecran în timp ce comentatorul continua: „A fost văzută când s-a întors în fugă în Central Park, după ce a aflat de la poliție că fiul ei a dispărut."

Kevin studie imaginea. Zan Moreland părea șocată. Suferința din ochii ei era de neconfundat. „Am văzut privirea asta în după-amiaza aceasta", își spuse el, „când m-a implorat să îi dau șansa de a-și dovedi nevinovăția." Implorat? Era un cuvânt prea puternic. Și totuși îi oferise o portiță când îi spusese că, dacă el prefera planurile lui Bartley Longe, ea ar fi înțeles. „Pare atât de afectată", se gândi el.

Ascultă cu atenție când prezentatorul spuse: „Ieri a fost cea de-a cincea aniversare a lui Matthew Carpenter, iar acum se speculează că fie mama lui l-a dat cuiva în grijă, fie nu mai este în viață."

„În ultimele două luni, Zan a făcut nenumărate drumuri la apartamente și a petrecut ore în șir lucrând la planurile pentru ele", își spuse Kevin. „Acum îmi dau seama că ieri, când am întâlnit-o la Carlton Place, am simțit că suferea, deși aparent era calmă. De ce ar fi trecut printr-o suferință atât de mare dacă ar fi știut că fiul ei se află în siguranță? E posibil să-l fi omorât? Nu, nu e posibil. Pun pariu pe orice. Nu este o criminală."

Kevin își dădu seama că mama lui se ridicase în picioare.

— E greu să nu crezi aceste dovezi solide, spuse Catherine Wilson. Dar ai văzut privirea de pe fața lui Zan Moreland când a aflat că fiul ei a dispărut? Desigur, erai prea mic să-ți amintești, dar când bebelușul Fitzpatrick a căzut pe fereastra blocului nostru și a murit, am văzut aceeași expresie în ochii lui Joan Fitzpatrick, atâta durere încât ți se rupea inima. Femeia aceea, Moreland, trebuie să fie o actriță foarte bună.

— Dacă joacă teatru! se surprinse Kevin apărând-o.

Uimită, mama lui se uită la el.

— Ce vrei să spui cu „dacă"? Ai văzut pozele, nu-i așa?

— Da, le-am văzut și nu știu ce vreau să spun. Hai, mamă, hai să mâncăm. Sunt lihnit de foame.

Abia mai târziu, când stăteau la masa lor din Neary's Pub,

Kevin îi spuse mamei lui, la cafea, că se gândise să o angajeze pe Alexandra Moreland să decoreze apartamentele-model.

— Păi, desigur, totul se oprește aici, spuse Catherine Wilson cu hotărâre. Dar spune-mi, cum e ca persoană?

„Chipul ei te obsedează, își spuse Kevin. Acei ochi expresivi, acea gură senzuală…"

— Are cam un metru șaptezeci înălțime, aș spune. Este foarte suplă și grațioasă. Are mișcări de dansatoare. Ieri avea părul desfăcut și îi cădea pe umeri, așa cum ai văzut în poze. Astăzi, îl legase la spate într-un coc.

Își dădu seama că o descria pe Zan atât pentru el, cât și pentru mama lui.

— O, Doamne, vorbești de parcă ți s-ar fi aprins călcâiele după ea, exclamă mama lui.

Kevin se gândi o vreme. „E o nebunie", își spuse el, „dar e ceva la Zan." Își aminti senzația pe care o avusese când umărul ei se atinsese de al lui atunci când îi arăta unele amănunte la schițele lui Bartley Longe despre care ea credea că îl va ține la distanță pe un posibil cumpărător. Până la acel moment ea văzuse fotografiile din Central Park și știa cu ce trebuia să se confrunte.

— M-a rugat să îi dau timp să dovedească faptul că pozele sunt trucate, zise el. Nu trebuie încă să mă hotărăsc între ea și Bartley Longe. Și nici n-o s-o fac. O să-i dau șansa pe care a cerut-o.

— Kevin, tu ai ținut întotdeauna cu cei dezavantajați, îi spuse mama lui. Dar asta ar putea merge prea departe. Ai treizeci și șapte de ani și începusem să mă îngrijorez că o să rămân cu un burlac irlandez pe cap. Dar, pentru Dumnezeu, nu te combina cu cineva care se află într-o situație fără ieșire.

Tocmai atunci prietenul lor de-o viață, Jimmy Neary, se opri la masa lor ca să-i salute. Prinsese ultimele vorbe ale lui Catherine.

— Sunt perfect de acord cu mama ta, Kevin, zise el. Și dacă ești pregătit să te așezi la casa ta, am o listă lungă cu tinere care au pus deja ochii pe tine. Fă-ți o favoare: stai departe de necazuri.

CAPITOLUL 35

Așa cum îi promisese, Willy o duse pe Zan acasă cu o mașină închiriată. Se oferi să îl lase și pe părintele Aiden în drum, dar acesta nu acceptase.

— Nu, mergeți voi. Eu o să mai stau cu Alvirah încă puțin, spusese acesta.

Când părintele Aiden își luase rămas-bun de la Zan, o privise fix în ochi.

— O să mă rog pentru tine, îi spusese el și îi luase mâinile într-ale lui.

— Rugați-vă ca băiețelul meu să fie în siguranță, răspunsese Zan. Nu vă obosiți să vă rugați pentru mine, părinte. Dumnezeu a uitat că exist.

Părintele Aiden nu încercase să îi dea vreo replică. În schimb, făcuse un pas în lateral ca să o lase să iasă pe hol.

— O să mai rămân doar cinci minute, Alvirah, promise el după ce ușa se închise în spatele lui Zan și a lui Willy. Mi-am dat seama că tânăra nu voia compania mea și nu am vrut să o deranjez nici măcar pe scurtul drum cu mașina.

— O, Aiden, oftă Alvirah. Aș da orice să cred că Zan nu l-a luat pe Matthew din cărucior în ziua aceea, dar a făcut-o. Nu e nicio urmă de îndoială.

— Crezi că băiețelul este încă în viață? întrebă părintele Aiden.

— Nu mi-o pot imagina făcându-i ceva rău lui Matthew, așa cum nu-mi pot imagina să bag cuțitul în Willy.

— Mi se pare că mi-ai spus că ai cunoscut-o pe doamna Moreland după ce fiul ei a dispărut, zise părintele Aiden.

„Ai grijă", se avertiză el. „Nu trebuie sub nicio formă să îi dai de înțeles lui Alvirah că ai întâlnit-o pe Alexandra Moreland înainte."

— Da. Am devenit prietene pentru că am scris un editorial despre ea, iar ea m-a sunat ca să-mi mulțumească. O, Aiden, cred că Zan s-a aflat într-un fel de stare catatonică sau poate are dublă personalitate. Ideea e că nu știu să fi menționat pe cineva

care ar fi putut să-l crească pe Matthew pentru ea.

— Nu are rude?

— A fost singurul copil la părinți. La fel și mama ei, iar tatăl ei a avut un frate care a murit când era adolescentă.

— Dar vreo prietenă apropiată?

— Sunt sigură că are prieteni, dar oricât de bun prieten ar fi, cine ar vrea să fie părtaș la o răpire? Dar, părinte, dacă presupunem că l-a abandonat pe Matthew undeva și nu știe unde? Singurul lucru pentru care pot jura este că în mintea ei copilul este într-adevăr dispărut.

„În mintea ei copilul este într-adevăr dispărut." Părintele Aiden încă se gândea la aceste cuvinte când, câteva minute mai târziu, portarul opri un taxi pentru el.

„Sunt complice la o fărădelege care e în desfășurare și la o crimă ce e pe cale să se petreacă."

„Oare tânăra are într-adevăr dublă personalitate, sau cum i se spune, mai nou, tulburare disociativă de identitate? Și dacă da, prietena lui Alvirah a fost adevărata personalitate care încerca să iasă la suprafață când a dat buzna în Camera de Reconciliere?"

Taxiul pe care portarul îl oprise aștepta. Încruntându-se de la durerea pe care o simțea în genunchii afectați de artrită în timp ce se așeza pe bancheta din spate, părintele Aiden se gândi: „Sunt legat de legea confesionalului. Nu pot spune ceea ce știu. Mi-a cerut să mă rog pentru copilul ei. Dar o, Doamne, dacă e pe cale să se petreacă o crimă, te rog să intervii și să o oprești."

Ceea ce nici nu-și putea imagina bătrânul preot era că în acel moment se pregăteau trei crime. Și prima pe listă era uciderea lui.

CAPITOLUL 36

Josh era deja la birou când Zan ajunse pe la opt, joi dimineața. Din expresia de pe fața lui ea își dădu seama imediat că se mai întâmplase ceva. Prea amorțită ca să mai simtă altceva în afara unei resemnări ca de gheață, întrebă cu glas stins:

— Ce s-a întâmplat?

— Zan, mi-ai spus că arhitectul Kevin Wilson a fost de acord să amâne alegerea pe care trebuie să o facă între tine și Bartley cu privire la acele apartamente-model.

— Da. Dar știu că, ținând cont de acele fotografii din ziarele de dimineață în care eu apar urcată în ambulanță, s-a terminat totul. Aș fi surprinsă dacă ceea ce am lăsat la el nu o să-mi fie trimis înapoi până după-amiază.

— Zan, zise Josh cu patos, poate așa va fi, dar nu despre asta vreau să-ți vorbesc. Zan, cum ai putut să comanzi toate acele țesături și mobilă, și accesorii pentru acele apartamente înainte de a primi contractul?

— Glumești, nu-i așa? întrebă ea pe un ton plat.

— Zan, aș vrea să glumesc. Ai comandat țesăturile, accesoriile și mobila personalizată. Doamne, ai comandat tot! Am primit confirmările de livrare ale materialelor. Lasă banii! Unde o să punem toate acele lucruri?

— Nu o să înceapă livrările înainte de a fi plătiți, spuse ea. Cel puțin, asta pot dovedi că e o eroare, zise Zan speriată.

— Zan, am sunat la Țesătoriile Wallington. Au o scrisoare de la tine în care le ceri renunțarea la reducerea obișnuită de zece la sută pentru că timpul de livrare este foarte important și în care spui că o să le poți plăti imediat ce primești contractul încheiat cu Kevin Wilson. Spui acolo că documentul e deja semnat, iar cecul trebuie să ajungă în curând.

Josh ridică o hârtie de pe birou.

— Le-am zis să-mi trimită o copie după scrisoare. Uite-o. E cu antetul nostru și are semnătura ta.

— Nu am semnat eu acea scrisoare, spuse Zan. Jur pe viața mea că nu am semnat-o și că nu am comandat nimic pentru

acele apartamente-model. Tot ce am luat de la oricare dintre furnizorii noștri au fost mostre pentru țesăturile tapiseriilor, draperiilor și accesoriilor, poze cu mobilă și covoare persane și accesorii pentru ferestre pe care le-aș folosi dacă aș primi contractul.

— Zan, începu Josh și scutură din cap. Uite, țin la tine ca la sora mea. Trebuie să-l sunăm pe Charley Shore chiar acum. Când am sunat la Țesătoriile Wallington am crezut că cineva a făcut o greșeală. Acum vor începe să-și facă griji cu privire la plată. Iar tu ai depus avansuri minime ca să îți pună deoparte niște mochete și câteva antichități. Trebuie să fi scris cecurile din contul personal.

— Nu am semnat scrisoarea aceea, rosti Zan cu vocea calmă. Nu am scris niciun cec din contul personal. Și nu sunt nebună.

Observă în privirea asociatului ei un amestec de neîncredere și preocupare.

— Josh, îți accept demisia. Dacă asta se va transforma într-un scandal, iar furnizorii ne vor da în judecată, nu vreau să fii prins în el. Ar putea să te acuze că ai făcut vreun gen de infracțiune alături de mine. Așa că adună-ți lucrurile și du-te. În timp ce el o privea uimit, ea adăugă sarcastic: Recunosc. Crezi că mi-am răpit fiul și că mi-am pierdut mințile. Cine știe, poate sunt periculoasă. Poate că o să-ți dau în cap când te întorci cu spatele.

— Zan, răbufni Josh, nu te părăsesc și o să încerc să caut o cale ca să te ajut.

Telefonul sună, o sonerie ascuțită, sinistră. Josh ridică receptorul, ascultă și apoi spuse:

— Nu a sosit încă. O să îi las mesajul.

Zan se uită la Josh cum nota un număr de telefon. Când închise, el spuse:

— Zan, era detectivul Billy Collins. Vrea să te duci la secția din Central Park împreună cu avocatul tău astăzi, cât de curând posibil. Îl sun pe Charley Shore chiar acum. E devreme, dar mi-a spus că întotdeauna ajunge la birou la șapte și jumătate.

„Ieri am leșinat", se gândi Zan. „Nu pot, n-o s-o fac din nou."

În timpul nopții, după ce Willy o condusese acasă, stătuse în pat într-o disperare tăcută, absolută, numai cu un singur bec

aprins, lângă poza lui Matthew. Nu știa de ce, dar expresia plină de compasiune din privirea părintelui, care era prieten cu Alvirah, îi revenea neîncetat în minte. „Am fost nepoliticoasă cu el", își spusese, „dar am simțit că voia să mă ajute. A zis că o să se roage pentru mine, dar i-am spus să se roage în schimb pentru Matthew. Când mi-a luat mâinile, m-am simțit ca și cum m-ar fi binecuvântat. Poate că încerca să mă ajute să înfrunt adevărul?" Toată noaptea, cu excepția a câteva perioade scurte când ațipi, Zan se uitase încontinuu la poza lui Matthew. În timp ce zorile începeau să apară, spusese încet: „Micuțule, nu cred că mai ești în viață. Întotdeauna am jurat că aș ști dacă ai murit, dar nu am făcut altceva decât să mă amăgesc. Ai murit și totul s-a terminat și pentru mine. Nu știu ce se întâmplă, dar nu mai pot lupta. Cred că, în sinea mea, în toate aceste luni, am fost convinsă că ai fost luat de un răpitor care te-a abuzat și te-a omorât. Nu am crezut că voi ajunge în această situație, dar e o cutie cu somnifere în sertarul ăsta care o să ne ajute să fim din nou împreună. A venit timpul să le iau."

Un sentiment de ușurare și de epuizare se abătuse asupra ei și într-un final închisese ochii. Cu fața părintelui Aiden în minte, se rugase pentru iertare și înțelegere înainte să se întindă spre pastile. Atunci auzise vocea lui Matthew strigând-o: „Mami, mami!"

Sărise în picioare din pat țipând:

— Matthew! Matthew!

În acea clipă, în ciuda tuturor explicațiilor raționale, știu cu foarte multă convingere că băiețelul ei era încă viu.

„Matthew trăiește", își spuse cu înverșunare când îl auzi pe Josh discutând cu Charley Shore. După ce puse receptorul înapoi în furcă, Josh zise:

— Detectivul Collins vrea să te interogheze în dimineața aceasta. Domnul Shore o să vină să te ia la zece și jumătate.

Zan aprobă din cap.

— Ai spus că trebuie să fi achitat avansuri pentru mobilarea apartamentelor-model din contul personal. Afișează extrasul de cont pe ecranul computerului.

— Nu am parola pentru contul tău.

— O să o ai acum. Este „Matthew”. Am puțin peste douăzeci și șapte de mii de dolari în cont.

Josh se așează în fața computerului, iar degetele începură să-i zboare deasupra tastaturii. Zan observă expresia de pe fața lui, preocupată, dar nu surprinsă.

— Care e suma totală? întrebă ea.

— Două sute treizeci și trei de dolari și unsprezece cenți.

— Atunci la mijloc e mâna unui hacker, spuse ea cu o voce seacă.

Josh o ignoră.

— Zan, cum procedăm cu toate comenzile pe care le-ai făcut? întrebă el.

— Vrei să spui ce facem cu toate comenzile pe care *nu* le-am făcut, spuse Zan. Uite ce e, Josh, nu mi-e teamă să merg la secția de poliție și să discut cu detectivul Collins. Cred că există un răspuns la toate astea. Cineva mă urăște atât de tare încât încearcă să mă distrugă, iar numele lui este Bartley Longe. Le-am spus asta detectivului Collins și partenerei lui atunci când a dispărut Matthew. Nu m-au luat în serios. Știu că nu au făcut-o. Dar dacă Bartley mă urăște îndeajuns de mult încât să-mi distrugă reputația și afacerea, cred că ar putea să mă urască la fel de mult ca să-mi răpească fiul și poate să-l dea vreunei prietene care și-a dorit un copil.

— Zan, nu spune asta polițiștilor. O să întoarcă o astfel de declarație împotriva ta într-o clipită, o imploră Josh.

Sună telefonul de interior. Josh ridică receptorul. Era administratorul clădirii.

— Vine transportul pentru dumneavoastră. Este o încărcătură mare și destul de grea.

Zece minute mai târziu douăzeci de baloturi lungi de țesături erau livrate în birou. Zan și Josh fură nevoiți să împingă biroul într-o parte și să pună scaunele unul peste altul în spatele încăperii ca să facă mai mult loc.

După ce bărbații care se ocupaseră de livrare plecară, Josh deschise factura atașată unuia dintre baloturi și citi cu voce tare:

— O sută de metri de țesătură la o sută douăzeci și cinci de dolari metrul. Acord special de achiziție nerambursabil. Plata

integrală trebuie făcută în zece zile. Totalul, inclusiv taxele, este de 13.874 de dolari, zise el și se uită la Zan. Avem patruzeci de mii de dolari în bancă și șaisprezece mii pe care trebuie să-i încasăm. Te-ai concentrat atât de mult pe apartamentele-model încât n-ai făcut nimic la cel puțin patru dintre proiectele mai mici la care lucrăm. Chiria trebuie achitată săptămâna viitoare, la fel și plata pentru creditul pe care l-ai făcut ca să deschidem firma aici, ca să nu mai spun de cheltuielile obișnuite și de salariile noastre.

Telefonul sună din nou. De data aceasta, Josh nu mai făcu niciun gest ca să răspundă, iar Zan se grăbi să ridice receptorul. Era Ted. Cu vocea amărâtă și supărată, mârâi:

— Zan, mă duc să mă întâlnesc cu detectivul Collins. Am drepturile mele ca tată al lui Matthew, drepturi pe care mi le-ai încălcat. O să insist să te aresteze imediat și o să mut munții din loc pentru a te face să spui ce-ai făcut cu fiul meu.

CAPITOLUL 37

Toby Grissom împinse ușa de la Secția 13 de poliție din Manhattan și, ignorând aglomerația din încăperea destinată recepției, se apropie de sergentul din spatele biroului.

— Mă numesc Toby Grissom, începu el cu sfială.

Dar în vocea lui nu mai fu nicio urmă de timiditate când adăugă:

— Fata mea a dispărut și cred că un șmecher de decorator de interioare ar putea fi de vină pentru asta.

Sergentul se uită la el.

— Câți ani are fata dumneavoastră?

— A împlinit treizeci de ani luna trecută.

Sergentul încercă să nu arate ușurarea pe care o simți. Îi fusese teamă că ar putea fi un nou caz de adolescentă care fugise de acasă și care, de obicei, era agățată de vreun pește și sfârșea prin a fi prostituată sau dispărea definitiv.

— Domnule Grissom, vă rog să luați un loc și o să-l rog pe unul dintre detectivii noștri să preia cazul.

Erau câteva bănci în apropierea biroului. Cu șapca de lână în mâini și cu un plic galben la subsuoară, Toby se așeză pe una dintre ele și îi privi cu o curiozitate detașată pe polițiștii care intrau și ieșeau din clădire, uneori însoțind oameni încătușați.

Cincisprezece minute mai târziu, un bărbat solid, de circa treizeci și ceva de ani, cu părul blond și rar și înfățișare liniștită se apropie de Toby.

— Domnule Grissom, sunt detectiv Wally Johnson. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Vă rog să veniți cu mine în birou ca să putem discuta.

Ascultător, Toby se ridică.

— Sunt obișnuit să aștept, zise el. Mi se pare că toată viața numai asta am făcut, am așteptat câte ceva.

— Cred că toți avem momente când ne simțim așa, fu de acord Wally Johnson. Veniți pe aici.

Biroul detectivului era unul dintre multe altele într-o încăpere mare și înghesuită. Majoritatea birourilor erau goale,

dar dosarele adunate pe ele sugerau că fiecare dintre cei care lipsea de la birouri lucra la cazuri.

— Avem noroc, spuse Johnson când ajunse la birou și trase un scaun să se așeze. Nu numai că am fost promovat să stau lângă fereastră și să am parte de o priveliște ca asta, dar este unul dintre locurile cele mai liniștite din toată secția.

Toby nu știu de unde avu curajul să spună:

— Detectiv Johnson, sincer să fiu, nu îmi pasă dacă vă place sau nu unde stați. Eu sunt aici pentru că fata mea a dispărut și cred că ori i s-a întâmplat ceva, ori e implicată în niște necazuri din care trebuie să iasă.

— Puteți să-mi explicați ce vreți să spuneți, domnule Grissom?

După ce trecuse pe la biroul lui Bartley Longe și după ce vorbise cu două tinere cu care locuia Glory când dispăruse, Toby simțea că parcă nu mai putea să ia povestea de la capăt. „Dar e o nebunie", își spuse el. „Dacă nu reușesc să-l fac pe acest detectiv să mă creadă, o să mă trimită la plimbare."

— Numele real al fetei mele este Margaret Grissom, începu el. Eu i-am zis mereu Glory, pentru că a fost un copilaș așa de vesel și frumos… înțelegeți ce vreau să spun. A plecat din Texas când a împlinit optsprezece ani și a venit la New York. Voia să devină actriță. A câștigat premiul pentru cea mai bună actriță într-o piesă în liceu.

„O, Doamne", se gândi Johnson, „câți dintre copiii care câștigă un astfel de premiu dau fuga la New York? Îmi aduce aminte de *Field of Dreams*[8]." Făcu un efort să se concentreze la ceea ce-i povestea Grissom despre fata lui care își luase numele de scenă Brittany La Monte, despre ce persoană minunată era, despre faptul că era atât de frumoasă încât primise oferte pentru filme porno, dar nu acceptase, despre cum începuse să se ocupe de machiaj pentru că astfel putea face îndeajuns de mulți bani ca să se întrețină și chiar să-i trimită și lui câteva mici daruri de ziua lui și de Crăciun. Și…

Era timpul să intervină.

— Ați spus că a venit la New York în urmă cu doisprezece ani. De câte ori ați văzut-o de atunci?

— De cinci ori. Ca pe ceas. Glory își petrecea mereu Crăciunul cu mine o dată la doi ani. Mai puțin în urmă cu aproape doi ani – se fac doi ani în iunie. M-a sunat atunci și mi-a spus că nu o să vină Crăciunul următor. A zis că lucra la ceva care era confidențial, dar că avea să primească o mare sumă de bani. Când am întrebat dacă motivul era vreun tip, ea mi-a spus: „Nu, tati, nu, îți promit că nu e asta".

„Și el a crezut-o", își spuse Johnson înțelegător.

— Mi-a spus că primise un avans pentru acea slujbă și că-mi dădea aproape toți banii. Douăzeci și cinci de mii de dolari. Vă puteți imagina? O făcea ca să fie sigură că nu voi avea nevoie de nimic pentru că ea nu mai putea să țină legătura cu mine. M-am gândit că poate lucra pentru CIA sau ceva de genul ăsta.

„Sau, mai degrabă, Margaret-Glory-Brittany își găsise vreun miliardar", își spuse detectivul Johnson.

— Ultima oară când am primit vești de la ea a fost o vedere din New York, acum șase luni, în care îmi spunea că slujba avea să dureze mai mult decât se așteptase și că își făcea griji pentru mine și că îi era dor de mine, continuă Grissom. De-asta am venit până la urmă la New York. Am primit o veste foarte proastă de la doctor și, în plus, am senzația că cineva o ține pe Glory undeva. M-am întâlnit cu fetele cu care a locuit într-un apartament și ele mi-au spus că acest designer, mare șmecher, o tot ducea cu zăhărelul că o s-o prezinte unor oameni din show-business și că o s-o facă o stea de cinema. A convins-o să meargă la casa lui din Connecticut în weekenduri ca să întâlnească oameni importanți.

— Cine este acest mare designer, domnule Grissom?

— Bartley Longe. Firma lui elegantă e pe Park Avenue.

— Ați discutat cu el?

— Mi-a spus aceeași poveste ca și lui Glory. Mi-a zis că a angajat-o ca pe un soi de model și că o folosea la prezentările locurilor pe care el le decora și că o prezentase multor mahări din industria cinematografică. Dar că toți îi spuseseră că Glory nu avea ce trebuia și în final el nu a mai putut să deranjeze oamenii în legătură cu ea. Și, potrivit lui, asta a fost tot.

„Și probabil așa a și fost", își spuse Wally Johnson. „Tipul i-a

promis luna de pe cer, a avut o aventură cu ea, s-a plictisit și i-a zis apoi să nu se mai obosească să treacă pe la el weekendul următor."

— Domnule Grissom, o să urmăresc treaba asta, dar vă avertizez că mi-e teamă că nu o să ajungem prea departe. Sunt mai interesat de slujba misterioasă în care era implicată fata dumneavoastră. Ce știți despre aceasta?

— Absolut nimic, răspunse Toby Grissom.

În timp ce îi pusese întrebarea, Wally Johnson se simțise ca un caraghios. „Mai bine îi spun amărâtului ăstuia bătrân că fata lui e o prostituată, că probabil s-a încurcat cu vreun tip și se ține departe de cunoscuți", își zise el. Oricum, îi puse întrebările obișnuite. Înălțime. Greutate. Culoarea ochilor. Culoarea părului.

— Toate astea apar în pozele de studio ale lui Glory, spuse Toby Grissom. Poate că vreți una dintre ele.

Se întinse spre plicul pe care îl adusese cu el și scoase câteva poze format 20/25 cm.

— Știți, le place ca în unele poze fetele să fie drăguțe, dulci și inocente, iar în altele să fie mai sexy, iar dacă au părul scurt, ca Glory, le pun diverse peruci sau extensii sau cum s-or numi chestiile alea.

Wally Johnson se uită pe fotografii.

— Este foarte drăguță, spuse el cu sinceritate.

— Da, știu. Adică, întotdeauna mi-a plăcut mai mult cu părul lung, dar ea mi-a zis că e mai ușor să folosească peruci pentru că poate fi oricine dorește să fie.

— Domnule Grissom, mai bine îmi lăsați fotografia în care este acel montaj în care ea apare în diverse ipostaze. Ne va fi mai utilă.

— Desigur, zise Toby Grissom și se ridică. Eu mă întorc în Texas. Am nevoie de chimioterapie. Nu cred că o să-mi salveze viața, dar poate că mă va ajuta să trăiesc destul de mult ca s-o văd pe Glory a mea.

Se îndepărtă, apoi se întoarse înapoi la biroul lui Johnson.

— O să discutați cu Bartley Longe acela? întrebă el.

— Da, o s-o fac. Și dacă apare ceva, o să iau legătura cu

dumneavoastră, vă promit.

Wally Johnson strecură fotografia cu Margaret-Glory-Brittany sub ceasul din colțul biroului. Instinctul îi spunea că femeia era bine și sănătoasă și că probabil era implicată în ceva murdar, dacă nu chiar ilegal.

„O să-l sun pe tipul ăla Longe", își zise Johnson, „și apoi o să pun poza cu Glory acolo unde îi este locul, în dosarul cu nimicuri."

CAPITOLUL 38

Joi, la nouă dimineața, Ted Carpenter ajunse la secția de poliție din Central Park. Tras la față și epuizat după toate evenimentele și agitația emoțională din ultima zi și jumătate, anunță pe un ton tăios că avea o întâlnire cu detectivul Billy Collins.

— Și cred că a mai spus ceva despre o parteneră care o să-l însoțească, adăugă Ted înainte ca sergentul de la recepție să-i răspundă.

— Detectivii Collins și Dean vă așteaptă, spuse sergentul ignorând ostilitatea din vocea lui Carpenter. Îi anunț că ați sosit.

În mai puțin de cinci minute, Ted stătea la o masă dintr-un birou mic, iar în fața lui se aflau Billy Collins și Jennifer Dean.

Billy îi mulțumi pentru că venise.

— Sper că vă simțiți mai bine, domnule Carpenter. Când a sunat secretara dumneavoastră ca să stabilească această întâlnire mi-a spus că sunteți bolnav.

— Am fost și încă sunt, răspunse Ted. Și nu e numai fizic. După câte am trecut timp de aproape doi ani, să văd pozele acelea și să realizez că fosta mea soție, mama lui Matthew, este cea care mi-a răpit fiul m-a adus în pragul disperării.

O undă inconfundabilă de furie se strecură în vocea lui.

— Mi-am irosit timpul dând vina pe dădaca aceea care a adormit în timp ce trebuia să aibă grijă de fiul meu. Acum am început să mă întreb dacă nu cumva avea o înțelegere cu fosta mea soție. Știu că Zan îi dădea mereu lui Tiffany haine pe care nu le mai purta.

Billy Collins și Jennifer Dean erau pregătiți să nu se arate surprinși de nimic din ceea ce auzeau, dar își cunoșteau gândurile unul altuia. Să fi fost acesta un aspect pe care nu îl luaseră în considerare? Și dacă era un sâmbure de adevăr în el, ce o făcuse pe Tiffany Shields să se întoarcă împotriva lui Zan într-atât încât să sugereze că atât ea cât și Matthew fuseseră drogați în ziua aceea?

Billy alese să nu ia în calcul teoria lui Ted Carpenter că

Shields era implicată în această poveste.

— Domnule Carpenter, cât timp ați fost căsătorit cu doamna Moreland?

— Șase luni. Ce-are a face cu asta?

— Ne interesează starea ei psihică. La momentul dispariției lui Matthew ea ne-a spus că, după moartea părinților ei, ați zburat la Roma și ați ajutat-o la înmormântare, la împachetarea obiectelor personale, la lucrurile obișnuite ce urmează după un astfel de eveniment. A dat de înțeles foarte clar că v-a fost foarte recunoscătoare.

— Recunoscătoare! E un fel de-a spune. Nu voia să plec de lângă ea. Făcea crize isterice de plâns și de leșin. Se acuza că nu își vizitase părinții mai repede. Dădea vina pe Bartley Longe că nu o lăsase să își ia concediu. Dădea vina pe traficul din Roma pentru că îi provocase tatălui ei atacul de cord.

— Și în ciuda acestui bagaj emoțional ați ales să o luați de soție? întrebă Jennifer Dean calmă.

— Eu și Zan ne întâlneam, destul de formal, dar în mod evident eram din ce în ce mai interesați unul de altul. Cred că eram pe jumătate îndrăgostit de ea atunci. Este o femeie frumoasă, așa cum sunt sigur că ați observat, și foarte inteligentă. Este un designer de interior foarte talentat, aș putea adăuga mulțumită faptului că Bartley Longe a luat-o sub aripa lui după ce a absolvit FIT și i-a dat șansa de a fi mâna lui dreaptă.

— Așadar, dumneavoastră nu credeți că doamna Moreland a fost corectă când l-a acuzat pe Bartley Longe că nu a lăsat-o să-și viziteze părinții mai repede?

— Nu, nu cred. Știa foarte bine că, deși el ar fi tunat și fulgerat dacă ea și-ar fi luat câteva săptămâni libere, nu ar fi concediat-o niciodată. Era prea valoroasă pentru el.

— Ați spus că vă întâlneați cu doamna Moreland la acea vreme și că erați pe jumătate îndrăgostit de ea. V-ați exprimat părerea despre slujba ei la Longe?

— Sigur că da. Adevărul e că Longe îi oferise șansa vieții ei ținând cont că era un designer atât de tânăr. El obținuse un contract de primă mână, decorarea apartamentului TriBeCa al

lui Toki Swan, starul rock, dar pentru că era extrem de aglomerat cu o reședință din Palm Beach a lăsat toată treaba pe mâna lui Zan. Ea a fost extaziată. Nu ar fi urcat-o nimeni într-un avion în acel moment.

— Doamna Moreland a arătat vreun semn de extenuare, părea a fi în pragul unei căderi, înainte de a zbura la Roma?

— Din câte am înțeles, după ce a terminat treaba aceea, Longe i-ar fi cerut să mai stea câteva săptămâni ca să-l ajute să ducă la bun sfârșit și reședința din Palm Beach. Atunci a avut loc marea ceartă dintre ei, iar ea și-a dat demisia. După cum v-am spus, așa-zisa concediere a fost o glumă.

— După moartea părinților ei, nu puteați să o ajutați fără să vă însurați cu ea? întrebă Jennifer Dean.

— Este exact ca și cum ați întreba un trecător care vede un om prins într-o mașină în flăcări de ce nu a sunat la 911 în loc să acționeze imediat. Zan avea nevoie să simtă că avea un cămin și o familie. Eu i le-am oferit.

— Dar v-a părăsit foarte repede.

Ted se zbârli.

— Nu am venit aici să discut despre scurta mea căsătorie cu femeia care mi-a răpit fiul. Zan a simțit că profitase de mine și s-a decis să se mute. Abia după ce a plecat și-a dat seama că e însărcinată.

— Care a fost reacția dumneavoastră?

— Am fost încântat. Până atunci am realizat că nu era nimic între noi și i-am spus că o să-i ofer un ajutor generos astfel încât să trăiască mereu confortabil și să îl crească pe fiul nostru. Mi-a spus că intenționa să-și deschisă propria firmă de design interior. Am înțeles asta, dar după ce s-a născut copilul, am insistat să o cunosc pe dădaca pe care voia s-o angajeze ca să-mi pot da cu părerea dacă persoana aceea era sau nu competentă.

— Și ați făcut acest lucru?

— Da. Iar dădaca, Gretchen Voorhees, era o binecuvântare. Sincer, pot spune că era o mamă mai bună pentru Matthew decât Zan. Ea era prea preocupată de dorința de a-i lua fața lui Bartley Longe la contracte. Pot să vă spun că timpul petrecut încercând să obțină contractul cu Nina Aldrich era inadmisibil.

— De unde știți asta?

— Gretchen mi-a spus asta în ultima zi în care a lucrat pentru Zan. Trecusem să-l iau pe Matthew în acea după-amiază. Gretchen urma să zboare înapoi în Olanda pentru că se mărita acolo.

— Doamna Moreland a angajat o nouă dădacă și dacă da, ați cunoscut-o?

— Am întâlnit-o o dată. Recomandările ei erau bune. Părea foarte plăcută. Dar era evident că nu se putea avea încredere în ea. Nu a venit la muncă în prima zi, iar Zan a vorbit cu Tiffany Shields să-mi ducă fiul în Central Park unde a adormit pe iarbă… asta dacă într-adevăr a adormit.

Fața lui Ted Carpenter deveni stacojie. Înghiți și îi fu greu să continue. Apoi, cu palmele strânse pumn și cu tonul ridicat, spuse:

— Vă spun eu ce s-a întâmplat în ziua aceea. Zan și-a dat seama că Matthew avea să-i stea în drum. Poate că realizase acest lucru de ceva vreme. Gretchen mi-a spus că de multe ori fusese nevoită să vină în zilele libere pentru că Zan era prea ocupată să stea acasă și să aibă grijă de copilul ei. Scopul suprem al lui Zan era, și este, să devină un faimos designer de interior. Asta e! Spre asta tinde. Prosteala aia că și-a cheltuit fiecare bănuț pe care l-a putut economisi ca să angajeze detectivi particulari să-l caute pe Matthew ține de imaginea publică. Dacă e cineva care știe cum stau lucrurile, eu sunt acela. Că lucrez în domeniu. Uitați-vă la articolul acela despre ea din revista *People* publicat anul trecut la un an de la dispariția lui Matthew. Le arată apartamentul ei modest de trei camere, se plânge că merge pe jos în loc să ia taxiul ca să economisească fiecare cent pentru găsirea lui Matthew și așa mai departe… Apoi observați cum vorbește mereu despre ce mare designer de interior este.

— Vreți să spuneți că sunteți de părere că fosta dumneavoastră soție a scăpat de copil pentru că devenise un inconvenient?

— Exact asta vreau să spun. Este o martiră înnăscută. Câți oameni și-au pierdut părinții într-un accident și, în ciuda suferinței, și-au văzut mai departe de viețile lor? Dacă m-ar fi

rugat să preiau custodia completă asupra lui Matthew aș fi făcut-o fără să clipesc.

— Ați cerut custodia exclusivă?

— Ar fi fost ca și cum i-aș fi cerut Pământului să nu se mai rotească în jurul Soarelui. Cum ar fi arătat asta în ziare? Ted se ridică. Nu mai am nimic să vă spun cu excepția unui lucru: presupun că până acum ați verificat fotografiile acelea care au fost făcute în Central Park. Dacă nu sunt trucate – și nu mi-ați dat niciun indiciu că ați crede că așa stau lucrurile atunci aș dori să știu de ce nu a fost arestată Alexandra Moreland. Aveți dovezi clare că mi-a furat fiul. În mod clar v-a mințit mereu. Sunt sigur că există o lege care interzice ascunderea unui copil față de celălalt părinte care are drept de vizită. Dar acuzația asupra căreia trebuie să insistați cu adevărat acum este aceea că Matthew a fost răpit și omorât de propria lui mamă. Ce așteptați?

Când Ted Carpenter împinsese scaunul înapoi și când se ridicase lacrimile îi curgeau pe obraji. Întrebă din nou:

— Ce așteptați?

CAPITOLUL 39

Nu numai durerea din genunchii săi afectați de artrită, căreia îi spunea cu tristețe „vizitatorul nocturn", fu cea care îl ținu treaz pe părintele Aiden o bună parte din noaptea de miercuri, ci și femeia care i se confesase că era părtașă la o infracțiune și la o crimă ce urma să se petreacă, femeia al cărei nume îl știa acum: Alexandra Moreland. Ce ironie incredibilă să o întâlnească la Alvirah și Willy!

Între orele două și patru dimineața, părintele Aiden retrăi fiecare secundă din acele momente în care fuseseră împreună. Era evident pentru toată lumea că Zan, așa cum îi spunea Alvirah, suferea. Expresia din ochii ei era cea a unui suflet aflat în iad, dacă se putea imagina o astfel de comparație. Ea spusese: „Dumnezeu a uitat că exist."

„Chiar crede asta", își spuse părintele Aiden. „Dar mi-a cerut să mă rog pentru copilul ei. Dacă aș putea s-o ajut! Când s-a confesat, era conștientă de ceea ce făcea și ceea ce se plănuia. Nu e nicio îndoială în privința asta și nu e nicio îndoială că ea era. Alvirah, care o cunoaște bine pe Zan, i-a recunoscut fața pe înregistrările camerelor de securitate din biserică și a spus că era cu siguranță persoana din fotografiile din Central Park. Dacă aș putea să aduc vorba despre faptul că, dacă Zan are personalitate multiplă, poate ar fi bine să încerce să vorbească cu un doctor ca să îi dea niște medicamente care să elibereze ce este ascuns în mintea ei", se gândi părintele Aiden. „Dar nu pot dezvălui nimic, chiar dacă asta ar ajuta-o…"

Se va ruga ca într-un fel, cumva, în orice fel, adevărul să iasă la iveală și să-i salveze copilul, dacă nu era prea târziu. După o vreme, ochii începură să i se închidă. Înainte de răsărit se trezi din nou. Nu vedea decât fața lui Zan. Dar mai era ceva. Ceva ce visase. Și îl sâcâia. Încolțise o îndoială în el și nu avea idee de unde provenea.

Încă o dată șopti o rugăciune pentru ea și pentru băiețelul ei, apoi adormi din nou recunoscător până când alarma de la ceas îl trezi la timp pentru a se pregăti de slujba de la ora opt din

capelă.

La aproape zece și jumătate, când părintele Aiden verifica scrisorile de pe birou, îi fu direcționat un apel telefonic. Era Alexandra Moreland.

— Părinte, zise ea, trebuie să vă spun pe scurt. Avocatul meu va veni aici într-un minut ca să mergem împreună la secția de poliție. Detectivii care se ocupă de cazul lui Matthew vor să discute cu mine. Din câte știu, o să fiu arestată. Îmi cer scuze pentru că am fost atât de nepoliticoasă seara trecută și vă mulțumesc pentru că v-ați rugat pentru Matthew. Și mai vreau să știți ceva: am fost cât pe ce să înghit un flacon cu somnifere în dimineața asta, dar ceva din blândețea cu care m-ați privit și mi-ați luat mâinile într-ale dumneavoastră m-a oprit. Oricum, nu o să mă mai gândesc la așa ceva. Trebuia să vă mulțumesc și vă implor să vă rugați pentru Matthew și, dacă nu vă supărați, spuneți o vorbă bună și pentru mine.

Apoi auzi un păcănit. Uimit, părintele Aiden se așeză liniștit la birou. „Asta încerc să-mi amintesc, senzația pe care am simțit-o când i-am ținut mâinile", își spuse el. „Dar ce este? Ce-ar putea fi?"

CAPITOLUL 40

După cina minunată pe care o luase împreună cu prietena ei, Rebecca, și ajutată de faptul că amândouă se cinstiseră cu mai multe pahare cu vin, Penny dormise dusă toată noaptea și chiar își permisese luxul de a-și aduce cafeaua de dimineață în pat. Rezemată de perne, se uită la știrile de la televizor.

Din nou erau arătate rapid fotografiile cu Zan Moreland din Central Park făcute când își lua copilul din cărucior și altele în care ea era dusă cu ambulanța.

— Dacă pozele acelea se dovedesc a fi reale, după părerea mea, arestarea Alexandrei Moreland este iminentă, explică expertul juridic al postului tv la emisiunea *Today*.

— Asta ar fi trebuit să se întâmple ieri! se răsti Penny la ecranul televizorului. Ce așteaptă, un semn de la Dumnezeu?

Scuturând din cap se dădu jos din pat pentru a doua oară, își puse un halat călduros și își duse cana de cafea în bucătărie unde începu să își pregătească obișnuitul mic dejun copios.

Bernie sună în timp ce ea ștergea cu ultima bucată de pâine prăjită resturile de gălbenuș din ochiurile pe care le mâncase. Vocea lui era morocănoasă în timp ce îi spunea că va mai dura câteva ore până când camionul urma să fie reparat, așa că avea să ajungă acasă doar după-amiază.

— Sper că tu și Rebecca n-ați mâncat toată friptura la cuptor, îi spuse el.

— A rămas destul și pentru tine, îl asigură Penny înainte de a-și lua la revedere.

„Bărbații", își spuse ea scuturând din cap cu indulgență. „E supărat că e blocat într-o benzinărie din King of Prussia și încearcă să găsească un motiv ca să se enerveze astfel încât să se certe cu mine și să se descarce. Ar fi trebuit să-i spun că eu și Rebecca am mâncat tot și că diseară o să ne mulțumim cu pizza înghețată."

În timp ce încărcă mașina de spălat vase, Penny observă că poștașul lăsă ceva în cutia lor poștală de la capătul aleii. După ce mașina lui dispăru, își prinse mai bine cordonul halatului și se

grăbi afară.

„Poate c-a venit primăvara, dar n-ai zice deloc asta", își spuse ea când deschise cutia, își strânse palma în jurul teancului de scrisori și cu pas și mai rapid se grăbi înapoi spre căldura casei.

Primele câteva plicuri erau solicitări de la diverse organizații caritabile. Următorul conținea o mostră cât o unghie de cremă pentru față. Ultimul plic aduse un zâmbet pe buze. Era de la Alvirah Meehan. Îl deschise repede. Era o notificare pentru întâlnirea bianuală a Grupului de Suport al Câștigătorilor la Loterie care urma să aibă loc săptămâna viitoare în apartamentul soților Alvirah și Willy.

Alvirah îi scrisese personal câteva rânduri pe notificare: „Dragă Penny, sper că tu și Bernie puteți veni. E întotdeauna așa de bine să fim împreună."

„Putem veni", își spuse Penny veselă, în timp ce revedea în minte orarul lui Bernie. „Tare mi-ar plăcea să-i aud părerea despre cazul Moreland. Știu că Alvirah e prietenă cu ea."

Sentimentul de încântare se estompă în momentul în care Penny se duse sus, făcu duș și se îmbrăcă. Ceva nu îi dădea pace, și totul avea de-a face cu tăioasa Gloria Evans, care închiriase ferma de la Owens.

„Nu e doar faptul că Gloria Evans a fost atât de nepoliticoasă când i-am oferit brioșele cu afine și nu e vorba nici de camionul de jucărie de pe podea", se hotărî Penny. „Femeia aceea trebuie să-și termine cartea, dar chiar și scriitorii care doresc să aibă parte de intimitate nu sunt îndreptățiți să trântească ușa în fața cuiva, nu-i așa?"

Prin natura ei, Penny era o fire chibzuită. De aceea i se mai păruse ciudat un lucru: faptul că Rebecca îi spusese că Gloria Evans nici măcar nu clipise când se oferise să plătească chiria pe tot anul, deși nu plănuia să stea decât trei luni. „Se întâmplă ceva cu femeia aceea", își spuse ea. „Nu a fost doar nepoliticoasă. A fost al naibii de agitată când a deschis ușa. Mă întreb dacă nu cumva face ceva ilegal, cum ar fi să vândă droguri pe aici. Nimeni n-ar ști dacă cineva ar veni noaptea târziu și ar intra pe drumul acela înfundat. Casa lui Sy e singura de pe-acolo. Mi-ar plăcea să arunc un ochi la locul ăla. Problema

e că Gloria Evans mă poate vedea că trec pe acolo și că întorc mașina dacă se întâmplă să fie la fereastră. Dacă pune la cale ceva, aș speria-o."

Penny își dădu cu ruj roșu pe buzele strânse – singurul tribut pe care îl aducea farmecului personal – și începu să râdă, mânjindu-se cu ruj pe obraz.

— O, pentru Dumnezeu, zise ea cu voce tare. Știu ce mă sâcâie la femeiușca aceea Evans. Îmi aduce aminte de tânăra Moreland. Nu e o aiureală? Stai să-i spun lui Alvirah că încerc să dezleg un mister. O să râdă de-o să se prăpădească!

CAPITOLUL 41

Charley Shore nu-și putu ascunde uimirea când Josh deschise ușa de la Moreland Interiors și văzu stocurile de materiale care erau așezate în teancuri lângă pereți și acopereau podeaua pe jumătate de birou.

— Este o neînțelegere cu unul dintre furnizorii noștri, începu Josh să-i explice.

— Nu, nu este, îl corectă Zan. Domnule Shore, sau Charlie dacă ne-am înțeles să ne spunem pe numele mic, cineva comandă materiale pentru contractul pe care încă nu-l avem și mi-a spart contul bancar.

„E dusă", își spuse Shore, dar avu grijă să nu lase să se vadă altă reacție în afară de preocupare.

— Când ați aflat despre asta, Josh?

— Primul indiciu a fost recent, când cineva a cumpărat un bilet la clasa întâi, numai dus, spre America de Sud pe numele lui Zan pentru săptămâna următoare și l-a trecut în contul business, răspunse Josh cu tonul vocii atent controlat. Apoi mai sunt facturi ale unor achiziții de haine scumpe trecute în conturile lui Zan de la diverse magazine. Acum am aflat de la furnizori despre mochete, țesături și decorațiuni pe care nu le-am comandat.

— Josh încearcă să-ți ascundă faptul că el crede că sunt nebună și că la mijloc nu e mâna unui hacker, spuse Zan calmă, dar așa este și nu ar trebui să fie prea greu de dovedit.

— Cum au fost plasate comenzile pentru materiale? întrebă Charley Shore.

— La telefon și…

— Dă-i lui Charley scrisoarea, Josh, îl întrerupse Zan.

Josh îi înmână scrisoarea avocatului, care o citi cu atenție.

— Este antetul vostru? întrebă Charley Shore.

— Da, răspunse Zan.

— E semnătura ta, Zan?

— Seamănă cu a mea, dar nu am semnat eu scrisoarea aceea. De fapt, aș vrea să o luăm cu noi la secția de poliție. Cred că

cineva se dă drept mine, că încearcă să-mi distrugă viața și afacerea și cred că acea persoană mi-a luat fiul.

Charles Robert Shore era un avocat cu experiență în drept penal, cu o listă impresionantă de verdicte în favoarea clienților săi, astfel că devenise un adevărat ghimpe în coasta multor procurori. Dar în acel moment, pentru o secundă, regretă că prietenia cu Alvirah Meehan îl pusese în poziția de a-i apăra prietena evident deranjată mintal. Își alese vorbele cu grijă și întrebă:

— Zan, ai făcut plângere la poliție cu privire la această infracțiune?

Josh răspunse în locul ei:

— Nu, nu am făcut-o. Prea multe lucruri s-au petrecut în ultimele zile. Cred că înțelegeți acest lucru.

— Sunt de acord, zise Charley calm. Zan, nu vreau ca această problemă să fie menționată în discuția pe care o vom avea cu detectivii Collins și Dean. Îmi promiți că nu o să aduci vorba despre ea?

— De ce să nu aduc vorba? întrebă Zan. Nu înțelegeți? Face parte dintr-un plan, iar când îi vom da de cap vom afla unde este ținut Matthew.

— Zan, ai încredere în mine. Trebuie să discutăm pe îndelete despre asta înainte de a decide dacă o să le spunem detectivilor, zise Charley Shore și se uită la ceas. Zan, trebuie să mergem. Am o mașină care așteaptă jos.

— De obicei, eu intru sau ies pe intrarea de serviciu, răspunse Zan. Mereu e cineva de la presă care dă târcoale pe la ușa din față.

Charley Shore își studie noua clientă. Era ceva diferit la ea. Când o lăsase în seara precedentă la Alvirah era fragilă din toate punctele de vedere, era palidă, tremura și avea inima frântă. În schimb, în ziua aceea era dominată de o hotărâre fermă. Avea un machiaj ușor, care îi accentua frumoșii ochi căprui cu gene lungi. Părul arămiu pe care îl purtase strâns în coc îi cădea acum liber pe umeri. Cu o zi în urmă purtase blugi și o vestă cu blană artificială. În acea zi însă, corpul ei zvelt, bine proporționat, era subliniat cu mult bun-gust de un costum cu pantaloni, de

culoare gri, și cu o eșarfă multicoloră la gât.

Soția lui Charley, Lynn, se îmbrăca foarte bine. Dacă avea cumva nevoie de o confirmare a acestui lucru, Charley o primea în fiecare lună prin facturile de la American Express. Considera că micile ei extravaganțe erau prețul corect pe care el îl plătea pentru nenumăratele dăți în care lipsise la vreo petrecere la cină sau întârziase la câte un eveniment la Lincoln Center din cauză că se pregătea pentru un proces important. Dar dacă ar fi trebuit să aleagă, prefera mai mult imaginea lui Zan Moreland ca victimă decât cea pe care presa ar fi fotografiat-o în acea zi. Așa că nu avu încotro. Scoase telefonul mobil și își direcționă șoferul spre spatele clădirii.

Ziua era neobișnuit de rece, dar soarele strălucea, iar norii albi, purtați de curent, nu anunțau nicio urmă de ploaie. Charley ridică privirea și speră ca frumusețea zilei să fie un semn de bun augur, dar avea îndoieli serioase că așa vor sta lucrurile.

Când ajunseră în mașină, își alese cu grijă cuvintele și spuse:

— Zan, este extrem de important. Trebuie să asculți orice îți spun să faci. În cazul în care Collins și Dean îți pun o întrebare, iar eu îți cer să nu răspunzi, așa să faci. Știu că vor fi momente în care o să arzi de nerăbdare să încerci să-i pui la punct, dar nu trebuie să faci asta.

Zan își înfipse unghiile în palme și încercă să nu lase să se vadă cât de teamă îi era. Îi plăcea de Charley Shore. Fusese atât de bun cu ea, se comportase ca un tată lângă patul ei de spital cu o zi în urmă și apoi în taxi când o dusese acasă la Alvirah. De asemenea, știa că el nu se îndoise nicio clipă că ea era femeia din fotografiile făcute în Central Park. Și deși încercase să nu lase să se vadă acest lucru, era evident că era convins și că scrisoarea către Țesătoriile Wallington cu semnătura ei era reală.

Una dintre cărțile ei preferate din copilărie fusese *Alice în Țara Minunilor*. Îi veniră în minte cuvintele „Tăiați-i capul, tăiați-i capul!"

„Dar Charley vrea cu adevărat să mă ajute, iar cel mai bun lucru pe care pot să-l fac este să-i ascult sfaturile. Nu am încotro. «Mami… mami…», i-am auzit vocea lui Matthew dimineață",

își aminti. „Trebuie să mă agăț de certitudinea că este în viață și că o să-l găsesc. E singurul mod în care pot merge mai departe.”

Taxiul trase în fața secției de poliție Central Park. La intrare erau adunați oameni cu camere de filmat și cu microfoane.

— O, la dracu! bombăni Charley Shore. Cineva le-a dat pontul că o să ajungi aici.

Zan își mușcă buza.

— O să fiu bine.

— Zan, amintește-ți, *nu* răspunde la întrebările lor. Dacă îți bagă microfonul în față, îi ignori.

Mașina opri, iar Zan îl urmă pe Shore afară. Reporterii se grăbiră să le iasă în întâmpinare. Zan încercă să-și închidă ochii când auzi întrebările:

— O să faceți o declarație, doamnă Moreland?

— Unde e Matthew, doamnă Moreland?

— Ce-ai făcut cu el, Zan?

— Crezi că mai e în viață?

În timp ce Charley Shore încerca să o împingă în față, ea se desprinse de lângă mâna lui și se întoarse către camerele de filmat.

— Fiul meu trăiește, zise cu un ton din ce în ce mai puternic. Cred că știu cine mă urăște atât de mult încât a mers atât de departe și l-a răpit. Am încercat să spun asta la poliție în urmă cu doi ani, însă nu m-au ascultat. Dar o să-i fac să mă asculte acum. Se întoarse și se uită fix în ochii lui Charley Shore. Îmi pare rău, continuă ea, dar e timpul să înceapă cineva să mă asculte și să caute să afle adevărul.

CAPITOLUL 42

Actuala locuință a lui Kevin Wilson era o casă subînchiriată în TriBeCa, zona aflată mai jos de Greenwich Village, pe care se aflaseră la un moment dat fabrici mohorâte și tipografii. Era un apartament spațios, cu un interior necompartimentat care includea o bucătărie cu un bar bine echipat, un living și o bibliotecă. Mobila era foarte modernă, dar biroul era dotat cu o canapea mare din piele, cu fotolii asortate cu suport pentru picioare. Dormitorul era mic în comparație cu acel spațiu, dar asta pentru că proprietarul mutase peretele astfel încât să poată face loc unei săli mici de sport complet utilate. O încăpere mare, pe colț, servea drept birou. Ferestrele mari din fiecare cameră asigurau lumina naturală de la răsărit și până la apus.

Kevin era fericit că subînchiriase spațiul și recent făcuse o ofertă ca să-l cumpere. Își făcea deja planuri cu privire la schimbările arhitectonice pe care voia să le întreprindă, cum era micșorarea sălii de sport astfel încât să încapă doar câteva echipamente, lărgirea dormitorului principal și a băii și transformarea încăperii de pe colț în două dormitoare cu o baie comună, mare.

Cât despre mobilier, deja se gândise ce va păstra și ce va ajunge la Goodwill[9]. Mama lui îi spusese că începuse să-i apară instinctul de cuib.

— Ești ultimul dintre prietenii tăi care mai este încă singur, îi amintea ea mereu. E timpul să termini cu întâlnirile ocazionale, să-ți găsești o fată drăguță și să te așezi la casa ta.

În ultima vreme începuse să devină tot mai nemulțumită:

— Toate prietenele mele vorbesc despre nepoții lor, i se plânsese.

După ce luase cina cu mama lui, Kevin se dusese direct acasă, în pat. Adormi imediat, iar de dimineață se trezise, ca de obicei, la ora șase. Cerealele, sucul, cafeaua și o privire aruncată la prima pagină din *Wall Street Journal* și *The Post* fură urmate de o oră în compania echipamentelor de sport. Se uită la știrile de dimineață și prinse o bucată din emisiunea *Today*, la care era

invitat un expert jurist care își dădu cu părerea despre faptul că arestarea Alexandrei Moreland era iminentă.

„O, Doamne", își spuse Kevin, „oare chiar e posibil așa ceva?" Simți din nou senzația electrică pe care o trăise când umerii lor se atinseseră. Dacă pozele acelea din Central Park nu sunt trucate, atunci e ceva în neregulă cu ea, concluzionă cu regret.

În timp ce se spăla și se îmbrăca nu își putu scoate din minte chipul lui Zan. Ochii ei, atât de frumoși și de expresivi, fuseseră atât de triști. Nu era nevoie de o diplomă la Rhodes ca să observi durerea din ei. Louise fusese cea care sunase inițial la Moreland Interior ca să-i spună lui Zan despre licitația pentru decorarea apartamentelor. În mod ciudat, de câte ori venise și plecase, el nu dăduse peste ea până în urmă cu câteva zile, când ea livrase schițele și mostrele. Le adusese personal. Pe de altă parte, Bartley Longe venise însoțit de o asistentă care mergea în spatele lui și îi căra planurile. „Ăsta e un motiv în plus pentru care nu-l plac pe tipul ăla", își zise Kevin. Atitudinea lui Longe era supărătoare.

— Abia așteptam să lucrez cu tine, Kevin, îi spuse de parcă bătuseră palma.

La opt fără zece era gata de plecare. Pentru că plănuia să-și petreacă toată ziua la 701 Carlton Place, se îmbrăcase lejer, într-o bluză sport, un pulover și pantaloni kaki. Se mai uită o dată în oglindă. Era timpul să se tundă și voia să se asigure că părul lui era pieptănat suficient. „Când eram copil, aveam părut atât de creț încât mama obișnuia să spună că ar fi trebuit să fiu fetiță. Zan Moreland are părul lung și drept, arămiu ca un arțar japonez. Nu știam că sunt poet", se gândi în timp ce se întinse să-și ia jacheta și ieși din casă.

Dacă Louise Kirk nu reușea să ajungă la ora nouă fix, Kevin trebuia să îndure ieșirile ei obișnuite, pline de indignare, că într-o zi întreg traficul din New York se va bloca în întregime. Însă ea reuși să sosească cu cincisprezece minute mai devreme.

Kevin îi spusese că se uitase la mai multe posturi în timpul antrenamentului.

— Kevin, ai prins cumva emisiunea *Today* când au vorbit despre Zan Moreland? întrebă ea cu nerăbdare.

„Cred că suntem din nou prieteni", își spuse el. „Am început să ne tutuim din nou."

— Da, răspunse el.

Louise nu păru deranjată de răspunsul lui laconic.

— Toată lumea își dă seama că, dacă fotografiile acelea nu sunt trucate, iar eu aș paria pe zece ani de viață că nu sunt, sărmana fată e nebună de-a binelea.

— Louise, „sărmana fată", cum o descrii tu pe Alexandra Moreland, este un designer de interior foarte talentat și o persoană foarte atrăgătoare. Nu putem să ne abținem de la a emite judecăți și să lăsăm baltă subiectul?

Kevin nu abordase aproape niciodată atitudinea angajator-angajat cu nimeni din birou sau de pe teren, dar de data aceea nu făcu niciun efort ca să-și ascundă furia pe care o simțea. În copilărie, la insistențele mamei lui, luase lecții de pian. Devenise dureros de evident pentru toți trei – mama lui, profesorul de pian și el însuși – că nu avea niciun talent de muzician, dar acest lucru nu îi diminuase plăcerea cu care cânta. Un fragment dintr-un cântec pe care îl învățase foarte bine la acea vreme, *The Minstrel Boy*[10], îi reveni în memorie chiar în acel moment: „Deși toată lumea te trădează/ Cel puțin o sabie drepturile-ți veghează, / Și-o harpă loială victoria-ți încununează."

„Pe cine încerca Zan Moreland să încununeze și să vegheze?", se întrebă Kevin.

Louise Kirk pricepu mesajul.

— Sigur că da, domnule Wilson, îi răspunse cu vocea supusă.

— Louise, vrei s-o lași baltă cu chestia asta cu „domnule Wilson"? O să facem un tur al întregii clădiri. Adu-ți carnețelul. Am văzut câteva lucruri făcute de mântuială și câțiva oameni vor trebui să afle despre asta astăzi.

La ora zece, în timp ce Kevin, urmat de Louise, indica niște finisaje inegale în trei dintre cabinele de duș din apartamentele de la etajul treisprezece, sună telefonul lui de serviciu. Nedorind să fie întrerupt, îi dădu telefonul lui Louise ca să răspundă.

Ea ascultă și apoi spuse:

— Îmi pare rău, domnul Wilson nu este disponibil, dar o să-i las un mesaj.

Închise, îi dădu telefonul înapoi și spuse:

— Era Bartley Longe. Vrea să te invite la prânz astăzi sau, dacă nu e bine, la cină în seara asta sau mâine. Ce să îi spun?

— Spune-i să uite de asta pentru moment.

„Probabil că Longe jubilează că a primit contractul", își spuse el și apoi concluzionă cu reținere că poate chiar așa și era. Apartamentele-model trebuiau terminate. Consorțiul căruia îi aparținea clădirea era deja nemulțumit în legătură cu depășirea costurilor estimate inițial și cu întârzierile inevitabile în domeniul construcțiilor. Voiau ca apartamentele să fie decorate astfel încât Departamentul de vânzări să-și poată face treaba. Cu siguranță că dacă Zan Moreland fusese arestată ea nu ar mai fi avut cum să supravegheze progresul de zi cu zi. Un decorator trebuia să fie la post când un interior era în lucru.

La unsprezece fără un sfert, când el și Louise se întoarseră în sfârșit în birou, unul dintre muncitori intră și îi spuse:

— În care apartament vreți să depozităm țesăturile și toate celelalte lucruri, domnule?

— Cum adică, unde vreau să pun ce lucruri? întrebă Kevin.

Muncitorul, un bărbat cu fața aspră, în jur de șaizeci de ani, păru încurcat de întrebarea lui.

— Adică toate acele lucruri pe care le-a comandat decoratorul pentru apartamentele-model. Au început să sosească.

Louise răspunse în locul lui Kevin:

— Spune-i oricui livrează ceva pentru acele apartamente-model să le ducă înapoi de unde vin. Nu a fost autorizată nicio livrare de către domnul Wilson.

Kevin nu-și crezu urechilor când se auzi spunând:

— Pune toate livrările în cel mai mare apartament. Apoi o privi pe Louise drept în ochi. O să ne lămurim despre ce e vorba, dar dacă nu acceptăm ce sosește, o să fim părtași la poveștile senzaționale despre Zan Moreland. Furnizorii aceia vor face declarații în gura mare la presă. Nu vreau ca potențialii clienți să vadă clădirea aceasta într-o astfel de lumină.

Louise Kirk nu îndrăzni să arate ceea ce gândea, așa că dădu afirmativ din cap. „Ești atras de tânăra aia, Kevin Wilson”, își spuse ea. „Graba strică treaba…”

CAPITOLUL 43

Matthew începea să fie foarte speriat de Glory. Totul începuse cu o zi în urmă când ea țipase la el pentru că uitase de camion și îl lăsase într-un loc în care fusese văzut de femeia aceea. Fugise înapoi în dulap, iar apoi ea îl încuiase înăuntru și după o vreme îi spusese că îi părea rău, dar el nu se putuse opri din plâns. O voia pe mama lui.

Încerca să se gândească la fața lui mami, dar era ca și cum vedea numai umbre. Dar își putea aminti felul în care îl învelea cu halatul ei și își amintea chiar și când părul ei lung îi gâdila nasul și trebuia să îl dea la o parte. Dacă ar fi fost cu el în acel moment, nu i-ar mai fi îndepărtat părul. L-ar fi ținut atât de strâns și nu i-ar mai fi dat drumul chiar dacă ar fi durut-o.

Mai târziu, după ce Glory îi pusese chestia aceea urât mirositoare în păr, îi dăduse una dintre brioșele pe care le adusese femeia. Dar după aceea i se făcuse rău și vomitase. Nu era de la brioșă. Știa asta. Era pentru că uneori, când mami nu se ducea la muncă, obișnuia să facă brioșe cu el. Era ca săpunul pe care îl ținea sub pernă. Brioșele îl făceau să se gândească la mămica lui.

După aceea Glory încercase să se poarte frumos. Îi citise o poveste, dar chiar dacă îi spusese că era foarte deștept și putea citi cuvinte pentru adulți mult mai bine decât oricare alt copil de vârsta lui, starea lui nu se îmbunătăți. Apoi Glory îl rugase să inventeze o poveste. Reușise să inventeze una… era despre un băiețel care își pierduse mama și care trebuia să plece ca s-o găsească. Lui Glory nu-i plăcuse. Își putea da seama că obosise să aibă grijă de el. Și el era obosit și se duse devreme la culcare.

După ce dormise multă vreme se trezi când auzi soneria telefonului. Deși ușa lui era foarte puțin întredeschisă, putuse auzi o parte din ce spunea Glory. O auzise spunând: „… să îl țin pe copil departe de mama lui.” El era copilul despre care vorbea? Era vina ei că el nu era lângă mami? Îi spusese că mami voia ca el să stea ascuns din cauza unor oameni răi care voiau să-l fure. Oare îl mințise?

CAPITOLUL 44

Când ieși din secția de poliție, la zece dimineața, Ted Carpenter își făcu loc printre reporterii adunați, cu ochii fixați cu hotărâre la mașina care îl aștepta. Dar când ajunse la ea, se opri și vorbi la microfonul care îi fusese vârât în față:

— De aproape doi ani, în ciuda personalității ei instabile și emoționale, am încercat să cred că fosta mea soție, Alexandra Moreland, nu a fost sub nicio formă responsabilă pentru dispariția fiului meu. Fotografiile acelea sunt dovada absolută că m-am înșelat. Nu pot decât să sper că va fi acum forțată să spună adevărul și că prin mila lui Dumnezeu Matthew este încă în viață.

Când întrebările începură să curgă, scutură din cap.

— Vă rog, nu.

Lacrimile îi licăreau în ochi. Se urcă în mașină și își îngropa fața în palme. Șoferul lui, Larry Post, demară și apoi, când se aflau la distanță de secția de poliție, întrebă:

— Mergi acasă, Ted?

— Da.

„Nu mai suport să mă întorc la birou", își spuse. „Nu mai suport să discut cu cineva. Nu mai suport să încerc să-l conving pe Jaime-boy, acel ticălos fără talent, egoist și necizelat, al cărui așa-zis reality-show îi aduce o mulțime de milioane, că ar trebui să colaboreze cu mine. Ce dracu a fost în mintea mea când am ieșit cu Melissa femeia-vampir și cu gașca ei în noaptea aniversării lui Matthew? Fosta mea soție o să fie pusă la proțap de polițiști și poate că o să spună sau o să facă ceva care o să creeze o breșă în toată treaba asta."

Larry se uită în oglinda retrovizoare și observă expresia de pe fața palidă și încordată a lui Ted.

— Ted, zise el, știu că nu e treaba mea, dar arăți de parcă mai ai puțin și te îmbolnăvești. Poate ar fi bine să mergi la un doctor.

— Nu e niciun leac pe piață care ar putea să-mi rezolve problema, rosti Ted epuizat.

Își lăsă capul pe spate și își închise ochii. Reluă în minte

întâlnirea cu detectivii, secvență cu secvență. Fețele lor fuseseră de nepătruns. „Ce e cu ei?" se întrebă. „De ce nu au arestat-o pe Zan? E ceva în neregulă cu pozele alea? Și dacă da, de ce nu-mi spun? Eu sunt tatăl. Am tot dreptul din lume să știu. Zan a insistat mereu că Bartley Longe o ura îndeajuns de mult și că era atât de gelos pe succesul ei încât era în stare de orice. Dar oare chiar credeau polițiștii că un designer de interior de primă mână ar merge atât de departe încât să răpească și poate chiar să ucidă un copil numai pentru a redobândi o fostă angajată?" Capul îi bubuia numai gândindu-se la așa ceva.

Larry Post știa ce îi trecea prin minte lui Ted Carpenter. Ted era al naibii de îngrijorat. „E o crimă că a întâlnit-o pe femeia aceea, Moreland, care i-a dat papucii după ce a fost atât de bun cu ea și apoi nu l-a mai vrut înapoi nici măcar când ea a început să se simtă mai bine, chiar și dacă era însărcinată cu copilul lui."

Pielea zbârcită și părul rar îl făceau pe Larry să pară mai bătrân decât cei treizeci și opt de ani. Corpul lui musculos era rezultatul unor antrenamente zilnice, riguroase. Asta începuse când avusese douăzeci de ani și făcuse cincisprezece ani de pușcărie pentru că omorâse un traficant de droguri care încercase să-l ducă de nas. Când ieșise nu reușise să găsească nicăieri o slujbă în Milwaukee și îl sunase pe Ted, cel mai bun prieten al lui din liceu, implorându-l să-l ajute. Ted îi spusese să vină la New York. Devenise mâna dreaptă a lui Ted, așa cum îl numea acesta. Larry îi gătea lui Ted în serile pe care și le petrecea acasă, îl conducea cu mașina peste tot și se ocupa de întreținerea clădirii pe care Ted o cumpărase atât de neclintit în urmă cu trei ani.

Telefonul mobil al lui Ted sună. Așa cum bănuia, era Melissa. Când el răspunse, ea îi spuse:

— Nu mi-a picat deloc bine faptul că ai pretins că erai prea bolnav ca să mergi la Club cu mine aseară, dar am observat că ai fost perfect capabil să fii la secția de poliție astăzi la prima oră.

Înfuriat, Ted așteptă o vreme până reuși să își impună un ton rezonabil.

— Melissa, iubito, ți-am spus că poliția voia să discute cu mine. I-am amânat ieri și, oricum, nu am vrut să iei vreun virus

de la mine. Încă mă simt absolut groaznic și oricât de mult am vrut să mă întâlnesc cu Jaime-boy, nu mă simt în stare azi. Abia aștept să ajung acasă și să stau lângă telefon. Fosta mea soție se întâlnește cu detectivii de la poliție în mai puțin de o oră. Cu puțin noroc o să o aresteze și poate chiar o să o facă să și vorbească. Sunt convins că înțelegi în ce hal mă simt acum.

— Lasă-l pe Jaime-boy. S-a împăcat cu agentul lui de presă. Dar nu-ți face probleme. O să se despartă din nou până la sfârșitul săptămânii. Auzi, m-am gândit la un mod excelent în care îmi pot face publicitate. Sună presa și spune-le să vină la tine în birou pentru știrile de la ora trei. O să apar împreună cu tine și o să anunț că ofer o recompensă de cinci milioane de dolari cui îți găsește fiul în viață.

— Melissa, te-ai țăcănit de-a binelea?

Tonul ridicat al lui Ted îl făcu pe Larry Post să se uite imediat în oglinda retrovizoare.

— Să nu îndrăznești să vorbești așa cu mine! Încerc să te ajut, spuse Melissa fără să încerce să-și ascundă supărarea din cauza răspunsului lui Ted. Gândește-te. Să presupunem că Bartley Longe, acel snob mizerabil pe care îl urăsc – știi ce remarci a făcut despre ultimul meu album, când le-a spus la paparazzi de ce nu m-a invitat la petrecerea aia mare pe care o dăduse… Mă rog, mi-ai spus că fosta ta nevastă repetă mereu că Longe ți-a luat copilul. Poate că a făcut-o.

— Melissa, mai gândește-te. Sunt înregistrări cu tine de când ai declarat, nu o dată, ci de multe ori, că tu crezi că Matthew a fost molestat și omorât de un răpitor chiar în ziua în care a fost răpit. De ce te-ar crede cineva acum că te-ai răzgândit? O astfel de ofertă nu va face decât să arate că ești avidă după publicitate ieftină și va dăuna carierei tale. O să te compare cu O.J. Simpson, care a anunțat că oferă recompensă ca să fie găsit ucigașul soției lui și al prietenului ei. Pe lângă asta, vei înlesni calea pentru sute de oameni care vor suna și vor pretinde că au văzut un copil care arată ca Matthew. Eu însumi am oferit o recompensă de un milion de dolari când a dispărut Matthew, iar poliția a sfârșit prin a pierde o mulțime de timp prețios verificând o grămadă de nebuni care au sunat.

— Uite ce e, insistă Melissa, au pozele acelea cu fosta ta soție care ia copilul. Să presupunem că ea nu o să cedeze. Să presupunem că puștiul e bine și sănătos pe undeva și că cineva are grijă de el. Nu crezi că persoana aceea va sări în sus de bucurie că va avea ocazia să pună mâna pe cinci milioane de dolari?

— Persoana aceea va trebui să aștepte mult timp în pușcărie înainte să poată că cheltuiască banii ăia.

— Nu-i adevărat. Uite, mafiotul ăla care a omorât o groază de oameni și nici măcar nu a stat în închisoare fiindcă i-a ajutat pe polițiști să îi prindă pe amicii lui. Poate că sunt implicate mai multe persoane. Poate că una dintre ele va mărturisi și va ajuta poliția să-ți găsească fiul. Apoi acea persoană primește o înțelegere bună de la procuror și o sumă frumoasă de la mine. Ascultă, Ted, mie-mi place ideea mea. Puștiul tău va fi pe prima pagină când fosta ta nevastă va fi arestată și încă multă vreme după ce va începe procesul. Soțul surorii mele, nu e cine știe ce mare tip, e avocat din oficiu. Dumnezeu să-i ajute pe amărâții pe care îi apără, dar cunoaște bine legea. Știi cât de mulți bani fac eu. Mi-aș putea permite să plătesc cele cinci milioane de dolari dacă va fi nevoie și doar oferta în sine mă face o sfântă. Angelina Jolie și Oprah au parte de atâta publicitate făcând un bine copiilor. De ce nu și eu? Așa că să fii la tine în birou la ora trei și să ai pregătită o declarație de presă.

Fără să-și ia la revedere, Melissa închise telefonul. Ted își sprijini capul de tetieră și închise ochii. „Gândește-te", își spuse. „Gândește-te. Recapătă-ți controlul. Ia în considerare consecințele dacă ea va merge mai departe cu asta. Dacă mi-aș putea permite să îmi dau demisia acum… Dacă mi-aș permite să-i dau papucii… Dacă n-ar trebui să-i suport toanele, istericalele și ieșirile și să-i apăr spatele când se face de rușine…"

Apăsă butonul de reapelare de la telefonul mobil. Așa cum se așteptase, Melissa nu îi răspunse. „Lăsați un mesaj", fu răspunsul pe care îl auzi. La semnalul sonor trase aer în piept și spuse:

— Iubito, începu el pe un ton lingușitor, știi cât de mult te

iubesc și că fiecare minut din viața mea îl dedic misiunii de a te face starul numărul unu, așa cum meriți să fii. Dar în același timp vreau ca publicul să îți cunoască și latura generoasă și dulce. Nu pot decât să încep prin a-ți mulțumi pentru această ofertă care mi-a tăiat respirația, dar ca iubit, în calitate de cel mai bun prieten al tău și agent de presă, vreau să te gândești să faci această ofertă altfel.

Un bip îi dădu de înțeles că timpul alocat mesajului expirase. Scrâșnind din dinți, Ted apăsă din nou pe butonul de reapelare.

— Iubito, am o idee care va avea un efect pe termen lung. O să anunțăm mâine conferința de presă sau oricând vrei tu să aranjăm întâlnirea. În cadrul ei, tu o să anunți că donezi cinci milioane de dolari imediat Fundației pentru Copii Dispăruți. Fiecare părinte al unui copil dispărut te va iubi și în acest fel nu va trebui să răspunzi persoanelor vulgare care vor încerca să transforme generozitatea ta în ceva ce nu este. Gândește-te, dragă. Și sună-mă.

Ted Carpenter închise telefonul și reuși să se stăpânească până ajunse acasă, intră în baie și vomită. Câteva minute mai târziu, înfrigurat și cuprins de tremur, intră în dormitor și ridică telefonul.

Rita Moran răspunse cu o voce mămoasă și îngrijorată.

— Ted, te-am văzut la știrile de ultima oră. Arătai oribil. Cum ești acum?

— La fel de rău. Mă duc în pat. Nu primesc niciun telefon, cu excepția…

Rita termină propoziția în locul lui:

— Numai dacă vrăjitoarea nu te sună de pe mătura ei…

— N-o s-o facă o vreme. I-am dat un sfat înțelept și creierul ei îl filtrează chiar în timp ce vorbim.

— Cum rămâne cu întâlnirea cu nebunul acela de Jaime-boy?

— S-a anulat sau poate doar s-a amânat.

Știa că Rita își dădea seama de implicațiile financiare create de pierderea acelui potențial client.

— Poate că doar s-a amânat.

Lui Ted nu îi scăpă îngrijorarea ce se ascundea în vocea ei. Era singura dintre angajații lui care cunoștea adevărata măsură

în care achiziția clădirii fusese o cheltuială mult prea mare și o greșeală teribilă.

— Cine poate ști? zise el. Vorbim mai târziu. Zan e interogată de poliție chiar acum. Dacă detectivii Collins și Dean sună cumva, spune-le că mă pot găsi aici.

Își dădu hainele jos, rămase în lenjeria de corp, se băgă în pat și trase păturile în jurul lui până când i se văzu numai capul. În următoarele câteva ore ațipi cu intermitențe.

Apoi, la ora trei, telefonul îi sună din nou. Era detectivul Collins.

CAPITOLUL 45

Zan își amintea foarte limpede amabilitatea cu care detectivii Billy Collins și Jennifer Dean o trataseră când dispăruse Matthew. În ziua aceea, după izbucnirea lui Ted în legătură cu faptul că îl lăsase pe Matthew în grija unei dădace tinere, chiar îi spuseseră:

— În astfel de momente, unii oameni pot face față unei tragedii numai dând vina pe cineva. Încercați să înțelegeți asta.

Știa că o interogaseră pe Nina Aldrich, care confirmase întâlnirea lor din acea zi. Când Tiffany Shields se calmase într-un final, le spusese detectivilor că noua dădacă nu apăruse la muncă și că Zan o sunase în ultima clipă și o implorase să aibă grijă de Matthew pentru că avea un client important pe care nu putea risca să-l piardă.

Zan le spusese că singurul om despre care simțea cu adevărat că o ura era Bartley Longe, dar încă de pe atunci își dăduse seama că ei nu luaseră în calcul această posibilitate. Încercaseră să sugereze că izbucnirea lui Ted putea ascunde o ostilitate secretă față de ea, un scenariu pe care Zan îl respinsese. Le spusese că Ted fusese de acord atât cu prima dădacă a lui Matthew, cât și cu cea nouă, pe care o angajase chiar înainte ca Matthew să fi dispărut.

Fotografiile. Sigur că fuseseră trucate!

Cu noile rezerve de putere pe care i le dăduse convingerea că auzise vocea lui Matthew mai devreme în acea dimineață, Zan, împreună cu Charley Shore care o ținea de braț, îi urmă pe detectivii Collins și pe Dean în încăperea unde urma să se desfășoare interogatoriul.

Se așezară cu toții – Charley Shore alături de ea, iar Billy Collins și Jennifer Dean în fața lor. În săptămânile de după dispariția lui Matthew, Zan realizase că îi văzuse inițial pe detectivi ca prin ceață. De data asta se uită la ei cu atenție. Amândoi aveau în jur de patruzeci de ani. Billy Collins avea genul de față care se pierdea ușor în mulțime; nu avea trăsături distincte. Ochii erau apropiați, iar urechile puțin prea mari

pentru fața prelungă și îngustă, sprâncenele stufoase. Purtarea îi era reținută. Părea cam neglijent, ca și cum nu s-ar mai fi obosit să-și aranjeze ținuta. Când se așezaseră, Billy întrebă binevoitor dacă doreau cafea sau apă.

Pe de altă parte, Jennifer Dean, atrăgătoarea sa parteneră afro-americană, o făcu numaidecât pe Zan să se simtă inconfortabil. Avea un aer dur, hotărât. Zan își aminti de căldura atingerii ei când aproape leșinase în ziua aceea la scurt timp după ce ajunsese în Central Park. Jennifer fusese cea care se grăbise spre ea și o prinsese înainte să cadă. Acum purta un costum verde-închis și un pulover alb, pe gât. Singura ei bijuterie era o verighetă latră, de aur și cercei mici, tot de aur. În părul ei negru ca smoala nu era nicio urmă de fir alb. Fără să zâmbească, se uita fix în ochii lui Zan, ca și cum o vedea pentru prima oară.

Zan scutură din cap când i se oferise cafea, dar schimbarea neașteptată din atitudinea lui Dean o alarmă.

— De fapt, aș vrea o cafea, zise ea.

— Sigur, răspunse Collins. Vreți ceva în ea?

— Nimic, mulțumesc, spuse Zan.

— Mă întorc într-un minut.

Urmă un minut foarte lung. Detectivul Dean nu făcu nicio încercare de a începe o conversație.

Cu un gest simplu, Charley Shore își puse mâna ușor pe spătarul scaunului lui Zan, o mișcare liniștitoare, care îi transmitea faptul că el o proteja. Dar față de ce o proteja?

Billy Collins se întoarse cu un pahar de carton plin cu cafea care era cam sleită.

— Nu avem Starbucks, comentă el.

Zan dădu din cap în semn de mulțumire, în timp ce Collins se așeză și îi înmână fotografiile mărite în care apărea o femeie care îl lua pe Matthew adormit din cărucior în Central Park.

— Doamnă Moreland, dumneavoastră sunteți în aceste fotografii?

— Nu, nu sunt eu, spuse Zan cu fermitate. Poate că arată ca mine, dar nu sunt eu.

— Doamnă Moreland, dumneavoastră sunteți în fotografia

aceasta? întrebă el și ridică o altă poză.

Zan se uită la ea.

— Da, probabil a fost făcută imediat după ce am ajuns în Central Park, după ce m-ați sunat și mi-ați spus că Matthew a dispărut.

— Observați vreo diferență la femeile din aceste poze?

— Da. Femeia care îl ia pe Matthew din cărucior este o impostoare. Cea în care apar eu când am ajuns în parc după răpire este reală. Cu siguranță că ați aflat asta până acum. Am fost împreună cu o clientă, Nina Aldrich. Știu că ați verificat imediat.

— Nu ne-ați spus că, în loc să vă întâlniți cu doamna Aldrich la casa din Beekman Place unde ea v-a așteptat mai bine de o oră, dumneavoastră ați fost în casa ei din East Sixty-ninth Street în toată acea vreme, rosti Jennifer Dean pe un ton acuzator.

— Am fost acolo pentru că acolo mi-a spus să ne întâlnim. Nu am fost surprinsă că a întârziat. Nina Aldrich întârzia mult la toate întâlnirile noastre, fie că erau în casa din oraș pe care o decora sau în apartamentul în care încă locuia.

— Casa din oraș e la câteva minute distanță de Central Park și de locul din care a dispărut Matthew, nu-i așa, doamnă Moreland? întrebă Billy Collins.

— Cred că e la cincisprezece minute de mers pe jos. Când am primit telefonul dumneavoastră am fugit până acolo.

— Doamnă Moreland, doamna Aldrich este sigură că v-a spus să vă întâlniți la Beekman Place, zise detectivul Dean.

— Nu e adevărat. Mi-a spus să ne întâlnim la casa din oraș, răspunse Zan înfocată.

— Doamnă Moreland, nu încercăm să vă atacăm, zise Collins cu o voce liniștitoare. Ați spus că doamna Aldrich obișnuia să întârzie mereu la întâlniri.

— Da, așa era.

— Știți cumva dacă are un telefon mobil? întrebă Collins.

— Da, are telefon mobil, sigur că are, răspunse Zan.

— Aveți numărul de la telefonul ei mobil?

În timp ce vorbea, Billy Collins sorbi din cafeaua lui și se strâmbă.

— E mai rea decât de obicei, comentă el amabil.

Zan își dădu seama că încă ținea paharul în mână, așa că mai luă o înghițitură. Ce o întrebase Collins? „Desigur. M-a întrebat dacă aveam numărul de la mobilul Ninei Aldrich."

— Numărul ei se află în agenda telefonului meu, spuse ea.

— De când n-ați mai vorbit cu doamna Aldrich? întrebă Dean cu voce de oțel.

— De aproape doi ani. Mi-a scris un bilet despre Matthew și mi-a spus că știa că ar fi fost o responsabilitate mult prea mare pentru mine să mă apuc de un proiect atât de serios cum era decorarea casei ei. Asta însemna, desigur, că îi era teamă că eu nu mă puteam concentra la ce aveam de făcut.

— Cine a primit contractul pentru decorarea casei ei? întrebă Collins.

— Bartley Longe.

— Nu este persoana despre care pretindeți că este responsabilă pentru răpirea lui Matthew?

— Este singurul om pe care-l cunosc care mă urăște foarte mult și este gelos pe mine.

— Unde ajungem cu aceste întrebări? întrebă Charley Shore în timp ce o strânse ușor de umăr pe Zan.

— Nu facem decât să ne interesăm dacă doamna Moreland se afla frecvent în legătură cu doamna Aldrich în momentul în care licitase pentru decorarea casei de la oraș.

— Sigur că da, interveni Zan.

Simți din nou o presiune ușoară a mâinii lui Charley pe umăr.

— Erați prietenă cu doamna Aldrich? întrebă Dean.

— Cred că îi puteți spune o relație de afaceri. Îi plăcea viziunea mea cu privire la casa de la oraș – că aceasta trebuia decorată pentru a pune cel mai bine în valoare sau a scoate în evidență unele trăsături arhitectonice tipice acelor case minunate de la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea.

— Câte camere are casa aceea? întrebă Jennifer Dean.

„Nu pot să-mi dau seama de ce sunt atât de interesați de acea casă", își spuse Zan, în timp ce își reamintea camerele din casa Aldrich.

— Este foarte mare, zise ea. Doisprezece metri lățime, ceea ce vă asigur că este neobișnuit. Sunt cinci etaje. La cel de sus acoperișul a fost transformat într-o grădină închisă. Sunt unsprezece camere, iar la subsol există o pivniță pentru vinuri, o a doua bucătărie și un spațiu de depozitare.

— Am înțeles. Deci v-ați dus acolo ca să vă întâlniți cu Nina Aldrich. Ați fost surprinsă că nu a apărut? întrebă Collins.

— Surprinsă? Nu, nu prea. Mereu întârzia. Singura dată când nu s-a întâmplat acest lucru, iar eu am ajuns cu cinci minute mai târziu, mi-a dat de înțeles cât de prețios era timpul ei și că nu i se întâmpla să fie lăsată să aștepte.

— Faptul că bona care avea grijă de Matthew era răcită și că nu se simțea bine nu v-a făcut să vă îngrijorați într-atât încât să puneți mâna pe telefon și să o sunați? întrebă Dean.

— Nu.

Zan simțea că se găsea într-un punct mort, că orice spunea o făcea să pară că mințea.

— Nina Aldrich ar fi fost indignată că astfel i-aș fi atras atenția că era în întârziere.

— Cât de des vă lăsa să așteptați, o oră sau mai mult? întrebă Dean.

— Asta a fost de departe cea mai lungă așteptare.

— Nu ar fi fost mai normal să sunați și să o întrebați dacă nu cumva ați înțeles greșit ora și locul întâlnirii?

— Știam ora și locul pe care mi le indicase. Nu îi poți spune acelei Nina Aldrich că ar fi putut face o greșeală.

— Așa că ați stat acolo o oră sau mai mult înainte ca ea să vă sune într-un târziu?

— Am revizuit schițele și pozele cu mobila antică, candelabrele și sfeșnicele pe care voiam să i le arăt. De câteva ori a trebuit să aleg între mai multe opțiuni pe care să le prezint drept primele mele recomandări. Timpul a trecut repede.

— Am înțeles că nu era mobilă aproape deloc acolo, comentă Collins.

— O măsuță și două scaune pliante, răspunse Zan.

— Și ați stat la măsuța pliantă mai bine de o oră și v-ați uitat pe schițe?

— Nu. M-am dus sus în dormitorul principal de la etajul trei. Am vrut să verific încă o dată dacă modelele pe care le alesesem se potriveau și în lumina soarelui. Îmi aduc aminte că ziua aceea a fost neobișnuit de călduroasă și de însorită.

— Ați fi auzit dacă doamna Aldrich ar fi venit în timp ce erați la etajul trei? întrebă Jennifer Dean.

— Mi-ar fi văzut portofoliul și schițele imediat ce ar fi intrat pe ușă, răspunse Zan.

— Aveați o cheie de la casă, doamnă Moreland?

— Sigur că da. Lucram la planurile pentru decorarea întregii case, de sus până jos. M-am tot dus pe acolo, cu regularitate, timp de câteva săptămâni.

— Înseamnă că știți casa destul de bine, nu-i așa?

— Cred că este evident, se răsti Zan.

— Inclusiv subsolul cu a doua bucătărie, pivnița pentru vinuri și spațiul de depozitare. Plănuiați să îl decorați și pe acesta din urmă?

— Spațiul acela era mare, întunecos și aproape inaccesibil. Era mai mult un fel de pivniță secundară la care se ajungea printr-o ușă din spatele pivniței pentru vinuri. Erau multe alte spații de depozitare în debaralele din casă. Am sugerat să vopsim acel spațiu, să îi facem un sistem de iluminare bun și să punem câteva rafturi pentru a depozita diverse lucruri de genul schiurilor nepoților doamnei Aldrich.

— Ar fi fost o ascunzătoare destul de bună dacă cineva voia să ascundă ceva… sau pe cineva… nu-i așa? întrebă Jennifer Dean.

— Nu răspunde la această întrebare, Zan, îi ordonă Charley Shore.

Billy Collins nu păru deranjat.

— Doamnă Moreland, când i-ați dat doamnei Aldrich înapoi cheia?

— La două săptămâni după ce a dispărut Matthew. S-a întâmplat când mi-a scris biletul în care îmi spunea că se gândea că stresul provocat de dispariția lui Matthew ar fi prea mult pentru mine ca să pot face față contractului.

— În cele două săptămâni ați crezut că mai aveați încă de

făcut acea treabă?

— Da.

— Ați fi făcut față ținând cont de faptul că fiul dumneavoastră dispăruse?

— Da, aș fi făcut față. De fapt, faptul că mă concentram asupra contractului era singurul mod în care am crezut că puteam să-mi păstrez luciditatea.

— Înseamnă că v-ați dus în casa aceea goală de multe ori după ce fiul dumneavoastră a dispărut.

— Da.

— V-ați dus acolo ca să-l vizitați pe Matthew?

Zan sări în picioare.

— Sunteți nebuni? îi întrebă. Încercați să sugerați că mi-am răpit propriul copil și că l-am ascuns în acea încăpere?

— Zan, stai jos, zise Charley Shore cu hotărâre.

— Doamnă Moreland, după cum ați spus de multe ori, aceea este o casă mare. De ce credeți că sugerăm că l-ați ascuns pe Matthew în spațiul de depozitare?

— Pentru că dumneavoastră ați sugerat acest lucru, țipă Zan. Ați insinuat că mi-am furat copilul, că l-am adus în casa aceea și că l-am ascuns acolo. De ce vă pierdeți timpul? De ce nu aflați mai bine cine a trucat pozele acelea ca să facă să pară că eu l-am luat pe Matthew din cărucior? Nu înțelegeți că aceea e cheia găsirii lui?

Detectivul Dean îi răspunse:

— Doamnă Moreland, oamenii noștri de la Departamentul tehnic s-au uitat cu foarte multă atenție pe fotografii. Nu sunt „trucate", așa cum spuneți dumneavoastră. Pozele acelea nu au fost modificate.

Oricât ar fi încercat, Zan nu mai fu în stare să își reprime suspinele care îi zguduiau umerii.

— Cineva se dă drept mine. De ce se întâmplă asta? strigă ea. De ce nu mă ascultați? Bartley Longe mă urăște. Din momentul în care mi-am deschis propria firmă, eu i-am furat afacerea. Și, în plus, e un afemeiat. Obișnuia să se dea la mine când am lucrat pentru el. Este cel mai vulgar gen de om. Nu suportă să fie respins. Acesta a fost un motiv în plus ca să mă urască.

Nici detectivul Collins, nici Dean nu lăsară să se vadă vreo emoție. Apoi, când Zan, cu fața înlăcrimată îngropată în palme, reuși să își înăbușe reacția agitată la întrebările persistente, Jennifer Dean spuse:

— Doamnă Moreland, aceasta este o nou turnură pe care o ia povestea dumneavoastră. Niciodată nu ați menționat până acum că Bartley Longe v-ar fi făcut avansuri sexuale.

— Nu am făcut-o pentru că nu am crezut că era important la acea vreme. Era numai o parte din puzzle.

— Zan, de câte ori ai leșinat și ai avut lacune de memorie după ce părinții tăi au murit? întrebă Collins cu o voce ce devenise preocupată și binevoitoare.

Zan încercă să-și șteargă lacrimile și realiză că măcar el nu era în mod evident împotriva ei.

— Totul a fost ca prin ceață în acele șase luni, zise ea. Apoi am început să reușesc să gândesc mai clar și am realizat că am fost nedreaptă cu Ted. El îmi suportase toanele înecate în lacrimi și zilele pe care mi le petreceam stând în pat și renunța la tot ca să fie cu mine când ar fi trebuit să se afle la nesfârșitele evenimente, lansări sau festivități de premiere ale clienților lui. Când ai o firmă de relații publice nu poți neglija astfel de lucruri.

— I-ați spus că intenționați să-l părăsiți imediat ce v-ați decis să faceți acest lucru?

— Am știut că el va fi îngrijorat pentru mine și că va încerca să mă convingă să nu o fac. Am căutat și am găsit un apartament mic. Mama și tata aveau asigurări de viață. Nu era o avere, în total erau cincizeci de mii de dolari, dar mi-au oferit o siguranță pentru a o lua de la capăt. Și am făcut un mic împrumut.

— Care a fost reacția soțului dumneavoastră când i-ați spus în cele din urmă că îl părăseați și că voiați să divorțați?

— Trebuia să plece în California la premiera filmului actriței Marisa Young. Plănuia să angajeze o asistentă care să stea cu mine. În acel moment i-am spus că îi eram pe veci recunoscătoare, dar că nu mai puteam să fiu o povară pentru el, că mariajul nostru nu era decât un act de binefacere din partea

lui, dar că atunci îmi dădusem seama de asta și că voiam să-i ofer libertatea înapoi. I-am spus că mă hotărâsem să mă mut. A fost destul de binevoitor ca să mă ajute să mă instalez.

„Cel puțin nu mă acuză când mă întreabă despre Ted", își spuse ea.

— În ce moment ați realizat că erați însărcinată cu Matthew?

— Nu am avut menstruație timp de câteva luni după ce mi-au murit părinții. Doctorul mi-a spus că nu era un lucru ieșit din comun în situații extreme. Apoi perioadele de menstruație au fost dereglate. Așa că abia după câteva luni după ce l-am părăsit pe Ted am realizat că îl așteptam pe Matthew.

— Care a fost reacția dumneavoastră când v-ați dat seama că erați însărcinată? întrebă Dean.

— Șocată și apoi foarte fericită.

— Deși făcuserăți un împrumut la bancă pentru a vă începe propria afacere? întrebă Collins.

— Știam că o să fie greu, dar nu mă deranja acest lucru. Sigur că i-am spus lui Ted, dar am adăugat că nu trebuia să se simtă responsabil din punct de vedere financiar.

— De ce nu? El era tatăl, nu-i așa?

— Sigur că era, răspunse Zan mânioasă.

— Și are o firmă de relații publice de succes, sublinie Dean. Ați mers până într-acolo încât să-i spuneți că nu voiați ca el să aibă ceva de-a face cu copilul dumneavoastră?

— Copilul *nostru,* zise Zan. Ted a insistat să plătească pentru dădaca pe care trebuia să o angajez, până aveam să pun afacerea pe picioare, și să pună banii pe care i-ar fi plătit în mod normal pentru întreținere într-un cont mutual pentru Matthew, dacă eu nu aveam nevoie de ajutor financiar.

— Creați o imagine destul de roz, doamnă Moreland, observă cu sarcasm Jennifer Dean. Nu era evident că tatăl lui Matthew era îngrijorat în legătură cu perioadele lungi de timp pe care Matthew le petrecea cu dădaca? De fapt, v-a dat de înțeles că era dispus să preia custodia exclusivă a lui Matthew când ați devenit din ce în ce mai ocupată cu afacerea dumneavoastră?

— Este o minciună! țipă Zan. Matthew a fost viața mea. La început am avut doar o secretară cu jumătate de normă și, cu

excepția cazurilor în care aveam un client în birou sau plecam la întâlniri, Gretchen, dădaca, îl aducea pe Matthew la birou în drum spre și dinspre parc. Uitați-vă la calendarul meu cu întâlniri din momentul în care s-a născut Matthew și până când a dispărut. Am fost acasă cu el aproape în fiecare seară. Nu voiam să ies fără el. Îl iubeam atât de mult.

— Îl iubeați atât de mult, răbufni Dean. Deci credeți că e mort.

— Nu este mort. M-a strigat de dimineață!

Detectivii nu își putură ascunde mirarea.

— V-a strigat de dimineață? întrebă Billy Collins.

— Adică… foarte devreme în această dimineață, i-am auzit vocea.

— Zan, hai să plecăm, zise Charley Shore, el însuși în mod evident năucit. Interogatoriul a luat sfârșit.

— Nu. O să explic. Părintele Aiden a fost foarte bun cu mine când ne-am întâlnit aseară. Știu că nici măcar Alvirah și Willy nu cred că nu sunt eu cea din fotografiile din Central Park. Dar părintele Aiden mi-a dat un sentiment de pace care nu m-a părăsit toată noaptea. Apoi, exact când m-am trezit, am auzit vocea lui Matthew atât de clar de parcă era în încăpere și atunci am știut că e încă în viață.

De data aceea, când Zan se ridică în picioare, împinse scaunul în spate atât de brusc încât acesta se răsturnă.

— E viu! țipă ea. De ce mă torturați? De ce nu-l căutați pe băiețelul meu? De ce nu mă credeți că în acele poze nu sunt eu? Credeți că sunt nebună. Voi sunteți orbi și proști. Vocea îi devenise isterică și țipă: „Nimeni nu e atât de orb precum cei care nu vor să vadă.” În caz că nu știți, este un citat din Ieremia, din Biblie. În urmă cu doi ani, când voi doi nu m-ați ascultat în legătură cu Bartley Longe, l-am căutat, zise Zan și se întoarse spre Charley Shore. Sunt arestată? întrebă ea. Dacă nu, hai să plecăm dracu’ de aici.

CAPITOLUL 46

Alvirah sunase la biroul lui Zan și aflase de la Josh că Charley Shore o dusese la secția de poliție pentru interogatoriu. Și apoi Josh îi spusese despre biletul numai dus spre Buenos Aires pe care Zan îl comandase odată cu comenzile pentru marfă.

Cu inima frântă, Alvirah îl puse la curent pe Willy despre acea conversație când acesta se întoarse de la obișnuita plimbare prin Central Park.

— O, Willy, mă simt atât de neajutorată, oftă ea. Nu e nicio îndoială cu privire la pozele acelea. Acum Zan și-a cumpărat un bilet dus la Buenos Aires și comandă lucruri pentru un contract pe care încă nu îl are.

— Poate crede că se strânge lațul și plănuiește să scape, sugeră Willy. Ascultă, Alvirah, dacă într-adevăr l-a luat pe Matthew din cărucior, poate că el e în America de Sud cu vreo prietenă. Nu ți-a pomenit Zan că vorbește mai multe limbi străine printre care și spaniola?

— Da. S-a mutat de colo, colo cu părinții destul de mult când era mai mică. Dar, Willy, e ca și cum ai spune că Zan este o complotistă. Eu nu cred asta. Cred că problema e că are pierderi de memorie sau o personalitate multiplă. Am citit mult despre oameni care sunt așa. Pur și simplu, o personalitate nu are nici cea mai vagă idee ce face cealaltă. Îți amintești cartea *Cele trei fețe ale lui Eve*[11]*?* În femeia aceea erau, de fapt, trei oameni diferiți și niciunul nu știa nimic despre celălalt. Poate că altă personalitate a lui Zan l-a luat pe Matthew din cărucior. Poate că l-a dat unei prietene care l-a dus în America de Sud și acea personalitate plănuiește să se ducă la el.

— Pentru mine toată treaba asta cu personalitatea multiplă sună ca un fel de hocus-pocus, dragă, spuse Willy. Aș face orice pentru Zan, dar, sincer, cred că e bolnavă mintal. Nu pot decât să sper că, atunci când a acționat irațional, nu i-a făcut nimic rău micuțului.

În timp ce Willy își făcea plimbarea de dimineață, Alvirah făcuse curat în apartament. Deși transformase aproape toți banii

pe care îi câștigase la loterie în obligațiuni extrem de sigure și acțiuni solide, astfel încât să aibă un venit frumos provenit din dividende, nu fusese niciodată în stare să angajeze o femeie pentru curățenie. Sau cel puțin, când încercase o dată la îndemnul lui Willy, realizase imediat că ea era de trei ori mai rapidă și de zece ori mai eficientă decât persoana pe care o angajaseră să vină la ei săptămânal.

Apartamentul cu trei camere care dădea în Central Park South strălucea de curățenie, iar soarele care apăruse în sfârșit sclipea vesel în suprafețele lucioase ale măsuței de cafea acoperite cu sticlă și în oglinda de pe peretele din spate, în care se reflecta priveliștea spre parc. Datul cu aspiratorul, ștersul prafului și spălatul cu mopul prin bucătărie o ajutaseră pe Alvirah să se calmeze, iar în timp ce muncise își pusese „mintea la contribuție", așa cum spunea obiceiului de a se gândi profund pentru a găsi soluții la diverse probleme.

Era aproape ora unsprezece. Porni televizorul pe postul de știri chiar la timp pentru a o vedea pe Zan în timp ce ieșea din mașină și pe Charley Shore încercând să îi facă loc printre reporteri. Când Zan se opri și începu să vorbească la microfon observă stupoarea de pe fața lui Charley.

— O, Willy, oftă Alvirah, oricine o aude acum pe Zan va crede că ea știe exact unde este Matthew. Pare atât de sigură că el e în viață.

Willy se așezase în fotoliu cu ziarele de dimineață, dar își ridică privirea la auzul vocii lui Zan.

— Pare atât de sigură pe ea pentru că știe unde e puștiul, dragă, spuse el cu empatie. Eu cred că, ținând cont de spectacolul pe care l-a dat când a adus-o aici Charley aseară, este o actriță al naibii de bună.

— Cum s-a comportat în mașină când ai dus-o acasă?

Willy își trecu degetele prin părul des și alb și se încruntă, încercând să-și amintească.

— La fel ca și aici, ca o căprioară rănită. A zis că i-am devenit cei mai buni prieteni și că nu știe ce s-ar fi făcut fără noi.

— Atunci, dacă l-a ascuns undeva pe Matthew, nici ea nu știe unde e, rosti Alvirah sigură pe ea și apăsă pe butonul

telecomenzii, închizând televizorul. Sunt foarte curioasă ce impresie și-a făcut părintele Aiden despre Zan. Când a spus că se va ruga pentru ea, am auzit ce i-a cerut ea, să se roage pentru Matthew și că Dumnezeu a uitat că mai există. Mi-a frânt inima. Tot ce mi-am dorit în acel moment a fost s-o iau în brațe și s-o strâng la piept.

— Alvirah, pun pariu pe orice că Zan va fi arestată, zise Willy. Ar trebui să te pregătești pentru varianta asta.

— O, Willy, ar fi cumplit. Crezi că o să-i dea drumul pe cauțiune?

— Nu știu. Cu siguranță n-o să le placă faptul că și-a cumpărat un bilet doar dus spre America de Sud și acesta ar putea fi un motiv suficient de bun ca s-o țină închisă.

Telefonul sună. Era Penny Hammel, care sunase să spună că ea și Bernie vor fi încântați să vină la întâlnirea Grupului de Suport al Câștigătorilor de la Loterie ce urma să aibă loc marți după-amiaza. Ținând cont de cât de îngrijorată era pentru Zan, Alvirah își dori să fi amânat întâlnirea Grupului de Suport, dar vocea veselă a lui Penny îi îmbunătăți starea de spirit. Ea și Penny erau ca niște surori și semănau în foarte multe privințe. Amândouă purtau mărimea „L" la haine și aveau simțul umorului dezvoltat. Amândouă își administrau cu chibzuință câștigul la loterie cu care se treziseră dintr-odată. Amândouă aveau căsnicii fericite. Desigur, Penny avea trei copii și șase nepoți, iar Alvirah nu fusese niciodată binecuvântată cu un copil. Oricum, se considera o mamă de împrumut pentru Brian, nepotul lui Willy, și o bunică de împrumut pentru copiii lui Brian. În plus, nu își irosise niciodată timpul plângându-și de milă pentru ceva pe care nu avea cum să schimbe.

— Ai rezolvat ceva mistere în ultima vreme, Alvirah? întrebă Penny.

— Niciunul, recunoscu Alvirah.

— Te-ai uitat la știri, la acea Zan Moreland care și-a răpit propriul copil? Eu nu m-am putut dezlipi de televizor.

Alvirah nu voia să înceapă o discuție cu vorbăreața Penny despre Zan Moreland și nici să recunoască faptul că o cunoștea bine.

— Este un caz destul de trist, rosti ea cu precauție.

— Așa zic și eu, fu de acord Penny. Dar am o poveste amuzantă pentru tine să-ți spun săptămâna viitoare. Am crezut că eram pe cale să descopăr un trafic de droguri sau ceva la fel de îngrozitor, dar apoi mi-am dat seama că m-am lăsat dusă de val degeaba. Mă rog, cred că niciodată nu o să scriu o carte despre rezolvarea misterelor, așa cum ai făcut tu. Ți-am spus vreodată că titlul „De la compoturi la comploturi" mi s-a părut al naibii de inspirat?

„De fiecare dată când ne vedem îmi spui asta", gândi Alvirah cu indulgență, dar cu voce tare spuse:

— Și eu sunt destul de încântată de titlu. Cred că e interesant.

— Oricum, poate că o să te amuzi când o să auzi despre infracțiunea care nu s-a întâmplat. Cea mai bună prietenă a mea din zonă e Rebecca Schwartz. E agent imobiliar.

Alvirah știa că îi era imposibil să întrerupă discuția cu Penny astfel încât să nu pară nepoliticoasă. Traversă sufrageria cu telefonul în mână până la fotoliul pe care stătea Willy. Acesta încerca să rezolve integrama zilei. Îl bătu ușor pe umăr. Când el își ridică privirea, ea îi mimă cu buzele numele „Penny Hammel".

Willy dădu din cap, se îndreptă spre ușa de la intrare și ieși pe hol.

— Oricum, Rebecca a închiriat o casă lângă mine unei femei tinere și îți spun imediat de ce mi s-a părut că e ciudată.

Willy sună la ușă și ținu degetul pe butonul soneriei îndeajuns de mult încât să fie sigur că Penny va auzi.

— O, Penny, nu vreau să te întrerup, dar sună cineva la ușă, iar Willy nu-i acasă. Abia aștept să te văd marțea viitoare. Pa, dragă. Nu-mi place să mint, îi spuse ea lui Willy. Dar sunt prea îngrijorată pentru Zan ca să ascult poveștile lungi ale lui Penny și n-a fost de fapt o minciună că nu erai în apartament. Erai afară, pe hol.

— Alvirah, zâmbi Willy, am zis-o și o s-o mai spun: ai fi fost un avocat foarte bun.

CAPITOLUL 47

La ora unsprezece dimineața, Toby Grissom ieși din motelul „Ieftin și Bun" unde își petrecuse noaptea, în Lower East Side și se îndreptă spre Forty-second Street de unde putea lua un autobuz spre Aeroportul LaGuardia. Avionul decola abia la ora cinci, dar nu mai putea sta în cameră și, oricum, nu voia să mai zăbovească.

Vremea era rece, dar ziua era senină și însorită. Era genul de zi în care Toby obișnuia să facă plimbări lungi. Desigur, totul se schimbase când începuse chimioterapia. Îl dăduse complet peste cap și ajunsese să se întrebe dacă mai avea rost să urmeze tratamentul dacă acesta nu făcea altceva decât să îi alunge durerea.

„Mai bine doctorul mi-ar da medicamente sau ceva de genul ăsta, ca să nu mai fiu atât de obosit", își spuse el în timp ce își târa picioarele pe Avenue B. Se uită în jos la geanta de pânză ca să fie sigur că nu o uitase. În ea se găsea plicul cu pozele lui Glory. Erau cele mai recente pe care i le trimisese înainte să dispară.

Întotdeauna purta la el vederea pe care i-o trimisese Glory în urmă cu șase luni, împăturită în portofel. Îl făcea să o simtă aproape de el, dar de când venise la New York, senzația că ea avea necazuri i se accentuase.

Tipul acela, Bartley Longe, fusese o piază-rea. Îți puteai da seama de asta numaidecât. Sigur, purta haine despre care orice prost putea să-și dea seama că erau scumpe, și era arătos, dar în genul cu nas și buze subțiri. „Când se uită la tine, e ca și cum ai fi noroiul de sub talpa lui. Bartley Longe și-a făcut operații estetice", își spuse Toby. „Nu ca acele staruri rock cu părul vâlvoi, care îi fac să arate ca o adunătură de vagabonzi. Pun pariu că l-a costat câteva sute de dolari numai să se tundă. Cam câți bani dau politicienii ca să se bărbierească." Apoi, Toby se gândi la mâinile lui Longe. „N-ai zice că a făcut vreodată o treabă cinstită în toată viața lui."

Toby își dădu seama că gâfâia ca să tragă aer în piept. Mergea

aproape de bordură. Își făcu loc încet printre valurile de pietoni până ajunse la cea mai apropiată clădire, se sprijini de ea, își lăsă jos geanta și își scoase inhalatorul.

După ce îl folosi, trase de câteva ori aer în piept ca să forțeze mai mult oxigen în plămâni. Apoi zăbovi câteva minute până când se simți în stare să-și reia mersul. În timp ce aștepta, se uită la trecători. „Sunt tot felul de oameni în New York", își spuse el. Mai mult de jumătate dintre ei vorbeau la telefon, chiar și cei care împingeau cărucioare. „Bla, bla, bla… Ce dracu' au să-și spună atâta unul altuia?" Un grup de tinere, în vârstă de vreo douăzeci de ani, trecu pe lângă el. Vorbeau și râdeau, iar Toby se uită fix la ele cu tristețe. Erau bine îmbrăcate. Toate aveau cizme care parcă nu se mai terminau, de la glezne până mult peste genunchi. „Cum naiba pot purta tocurile astea al naibii de înalte?" se întrebă el. Unele dintre ele aveau părul scurt, altele îl purtau mai lung de umeri. Dar toate arătau ca și cum tocmai ar fi ieșit de la duș. Erau atât de curate încât luceau. „Probabil că toate au slujbe bune, în magazine sau birouri", se gândi el.

Toby se urni din loc. „Acum înțeleg de ce Glory a vrut să vină la New York. Îmi doresc doar să-și fi luat o slujbă la un birou în loc să încerce să devină actriță. Cred că asta a băgat-o în bucluc. Știu sigur că are necazuri și că e vina acelui tip, Longe."

Toby își aduse aminte cum tenișii lui lăsaseră pete pe covor în recepția firmei lui Longe. „Sper să nu iasă prea curând", își spuse el în timp ce se ferea de o femeie fără adăpost care împingea un căruț încărcat cu haine și ziare vechi. „Și biroul lui Longe arată fals, medită Toby. Foarte formal. Ai zice că ești la Buckingham Palace, dar nu are nicio hârtie pe masa de lucru. Unde face toate planurile acelea luxoase ale caselor pe care le decorează?"

Adâncit în gânduri, Toby aproape că păși în stradă după ce lumina semaforului se făcu roșie. Fu nevoit să sară înapoi ca să evite să fie șters de un autobuz pentru turiști. „Ar fi bine să am grijă pe unde calc. N-am venit la New York ca să fiu făcut afiș de un autobuz."

Gândurile i se întoarseră imediat la Bartley Longe. „Nu m-am născut ieri. Știu de ce Longe a vrăjit-o pe Glory ca să meargă la

casa lui de la țară. Ăsta era felul în care îi spunea casei din Connecticut – casa de la țară. Glory era o fată dulce, inocentă, când a venit la New York. Longe nu a dus-o pe Glory în Connecticut ca să joace zaruri. A profitat de ea. Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi măritat cu Rudy Schell când a terminat liceul. Era nebun după ea. Rudy a început să muncească după ce a împlinit optsprezece ani și în prezent are o afacere cu instalații sanitare. Și o casă mare. S-a însurat anul trecut. De câte ori dau peste el întreabă de Glory. Sunt sigur că încă ține la ea."

Toby își dădu seama că nu era departe de Secția 13 de Poliție, unde se întâlnise în ziua precedentă cu detectivul Johnson. Îi trecu un gând prin minte. „Tipul acela nici măcar nu mi-a cerut vederea lui Glory. Ea a scris-o cu litere de tipar, iar eu am crezut că a făcut asta pentru că vederea era mică, iar scrisul ei de mână era cam mare, cu toate acele bucle. Dar dacă nu ea a trimis acea vedere? Dacă cineva s-a gândit că urma să-mi fac griji în legătură cu ea și s-a hotărât să mă facă să nu o caut? Poate că persoana aceea știe că sunt pe ducă. Mă duc din nou la detectivul acela, Johnson, și o să mă așez la biroul lui de care este atât de încântat", se hotărî Toby, „și o să îl rog să verifice amprentele de pe vedere. Apoi o să-i spun că vreau să-l cheme pe domnul Bartley Longe cât mai repede, dacă n-a făcut-o deja. Detectivul Johnson crede că mă prostește? Probabil că tot ce va face va fi să-l sune pe Longe și să își ceară scuze pentru deranj și să-i spună despre bătrânul ăsta care a venit la el și că trebuie să urmărească pista. Și atunci o să-l întrebe dacă a cunoscut-o pe Glory și care era natura relației lor. Longe o să-i vândă același rahat despre cât de mult a încercat să contribuie la cariera lui Glory și că nu mai știe nimic despre ea. Și detectivul Johnson, care va sta la biroul lui de la fereastră, se va scuza că l-a deranjat pe domnul Longe și asta va fi tot. Dacă o să pierd zborul, o să-l pierd și gata", își spuse Toby în timp ce dădea colțul clădirii și se îndrepta spre Secția 13. „Dar nu mă pot duce acasă până când detectivul acela nu verifică amprentele de pe vedere și până ce nu va sta de vorbă față-n față cu nenorocitul ăla de Longe și nu-l va pistona ca să spună când a văzut-o ultima oară pe Glory."

CAPITOLUL 48

— Doamnă Moreland, nu sunteți arestată, cel puțin nu deocamdată, îi spuse Billy Collins lui Zan când ea se îndrepta spre ușă. Dar vă sugerez să așteptați.

Zan se uită la Charley Shore, iar el aprobă din cap. Când ea se așeză din nou pe scaun, ceru un pahar cu apă ca să câștige un răgaz. În timp ce-l aștepta pe Collins să i-l aducă, încercă să se stăpânească astfel încât să nu mai aibă o altă ieșire nervoasă. Charley își pusese imediat mâna pe spătarul scaunului ei și pentru un scurt moment îi strânse umărul cu mâna. Dar de data aceasta gestul nu i se mai păru liniștitor. „De ce nu obiectase la insinuările lor?" se întrebă ea. „Nu, nu erau insinuări. Erau acuzații. Ce folos că am un avocat dacă nu mă apără de acești oameni?" Își întoarse scaunul puțin spre stânga astfel încât să evite să se uite direct la detectivul Dean, apoi își dădu seama că aceasta se uita într-un carnețel pe care îl scosese din buzunar.

Billy Collins se întoarse cu un pahar cu apă și se așeză la masă, în fața lui Zan.

— Doamnă Moreland…

Zan îl întrerupse:

— Aș vrea să discut cu avocatul meu în particular, zise ea.

Collins și Dean se ridicară imediat.

— Mergem să bem o cafea, îi spuse Collins. Ne întoarcem într-un sfert de oră.

A doua ușă se închise, iar Zan își întoarse brusc scaunul către Charley Shore.

— De ce i-ai lăsat să mă atace cu acele acuzații? întrebă ea. De ce nu-mi iei apărarea? Nu faci altceva decât să stai acolo, să mă mângâi pe umăr și să îi lași să sugereze că mi-am răpit copilul și l-am dus în casa aceea și l-am închis în subsol.

— Zan, înțeleg ce simți, zise Charley Shore. Sunt nevoit să procedez astfel. Trebuie să știu tot ce vor folosi împotriva ta la proces. Dacă nu puneau întrebările acelea, nu am fi avut cum să începem să ne construim apărarea.

— Crezi că o să mă aresteze?

— Zan, îmi pare rău să-ți spun, eu cred că vor obține un mandat pentru arestarea ta. Poate că nu astăzi, dar cu siguranță o vor face în următoarele zile. Sunt curios însă ce acuzații îți vor aduce. Obstrucționarea justiției? Sperjur? Privarea fostului soț de drepturile părintești? Nu știu dacă vor merge atât de departe încât să te acuze de răpire din moment ce ești mama copilului, dar s-ar putea și asta. Tocmai le-ai spus că Matthew a vorbit cu tine astăzi.

— Au înțeles ce-am vrut să spun.

— Crezi că au înțeles ce ai vrut să spui. Poate că au crezut că ai vorbit cu Matthew la telefon. Charley observă expresia șocată de pe fața lui Zan și adăugă: Zan, trebuie să luăm în calcul cel mai rău scenariu. Nu vreau decât să ai încredere în mine.

Își petrecură următoarele zece minute în tăcere. Când detectivii se întoarseră în încăpere, Collins întrebă:

— Mai aveți nevoie de timp?

— Nu, răspunse Charley Shore.

— Atunci haide să discutăm despre Tiffany Shields, doamnă Moreland. Cât de des făcea pe dădaca lui Matthew?

Era o întrebare neașteptată, dar era ușor de răspuns.

— Nu prea des, doar uneori. Tatăl ei este administratorul blocului în care am locuit când s-a născut Matthew și până la șase luni după dispariția lui. Bona lui inițială, Gretchen, era liberă în weekenduri, ceea ce mie-mi convenea pentru că îmi plăcea să mă ocup de Matthew. Dar după ce a depășit perioada în care a fost bebeluș, Tiffany stătea cu el în serile în care eu ieșeam după ce el se culca.

— Vă plăcea de Tiffany? întrebă detectivul Dean.

— Sigur că da. Mi s-a părut foarte inteligentă, drăguță și se vedea că ținea la Matthew. Uneori, în weekenduri, când îl duceam în parc, venea și ea ca să-mi țină de urât.

— Erați atât de bune prietene încât îi făceați cadouri? întrebă Collins.

— Nu le-aș numi cadouri. Tiffany are cam aceleași măsuri ca și mine și, uneori, când făceam curățenie prin șifonier și îmi dădeam seama că aveam o jachetă, o eșarfă sau o bluză pe care nu le mai purtam de ceva vreme mă gândeam că i-ar fi făcut

plăcere să i le dau ei, așa că i le ofeream.

— Vi se părea o bonă grijulie?

— Nu mi-aș fi lăsat copilul cu ea dacă nu aș fi crezut acest lucru. Asta, desigur, până în acea zi îngrozitoare când a adormit în parc.

— Știați că Tiffany era răcită, că nu se simțea bine și că nu voia să facă pe dădaca în acea zi? întrebă detectivul Dean pe un ton răstit. Nu era nimeni altcineva pe care ați fi putut suna ca să vă ajute?

— Nimeni care să fi stat îndeajuns de aproape de mine și să poată lăsa totul baltă și să dea o fugă. În plus, aproape toți prietenii mei sunt în același domeniu ca mine. Lucrează. Trebuie să înțelegeți că eram disperată. Nu suni pe cineva ca Nina Aldrich ca să anulezi o întâlnire în ultimul moment. Muncisem nenumărate ore la schițele și planurile pentru casa ei din oraș și nu ar fi fost exclus să refuze colaborarea cu mine dacă aș fi sunat-o. Tot ce îmi doresc acum este s-o fi făcut.

Zan știa că, deși încerca să urmeze instrucțiunile lui Charley Shore, fiindcă el avea nevoie să știe ce urmăreau detectivii cu întrebările lor, era imposibil să-și ascundă tremurul nervos din voce. De ce îi puneau toate acele întrebări despre Tiffany Shields?

— Deci Tiffany a acceptat până la urmă să vă ajute și a venit la dumneavoastră acasă? întrebă detectivul Dean pe un ton plat și fără nicio urmă de emoție.

— Da.

— Unde era Matthew?

— Dormea în cărucior. Pentru că era foarte cald noaptea, lăsasem fereastra deschisă, iar el se trezise în acea dimineață la ora cinci din cauza zgomotului făcut de mașinile de salubrizare. De obicei dormea până la șapte, dar în acea dimineață nu a mai adormit, așa că ne-am trezit și am luat micul dejun foarte devreme. De aceea i-am dat să mănânce mai devreme de prânz și, pentru că Tiffany urma să vină să-l ia, l-am pus în cărucior și a adormit instantaneu.

— Ce oră credeți că era când l-ați pus în cărucior? întrebă Collins.

— În jurul prânzului. După ce i-am dat de mâncare.

— Și la ce oră a ajuns Tiffany la dumneavoastră?

— Pe la doisprezece și jumătate.

— El adormise când Tiffany a venit să-l ia și dormea și când a fost ridicat din cărucior aproximativ o oră și jumătate mai târziu, spuse Jennifer Dean cu o undă de sarcasm în voce. Dar nu v-ați obosit să-l legați, nu-i așa?

— Intenționasem să-l leg când a venit Tiffany.

— Dar nu ați făcut-o.

— L-am acoperit pe Matthew cu o pătură ușoară, din bumbac. Am rugat-o pe Tiffany să se asigure că legăturile erau prinse înainte de a ieși din apartament.

— Erați prea grăbită pentru a vă asigura că singurul dumneavoastră copil este în siguranță în cărucior?

Zan realiză că mai avea puțin și începea să țipe la detectiv de frustrare. „Ea răstălmăcește tot ce spun", își zise. Dar simți din nou pe umăr presiunea mâinii lui Charley Shore și își dădu seama că el o avertiza. Se uită fix la fața impasibilă a lui Dean.

— Când a venit Tiffany se vedea clar că nu se simțea bine. I-am spus că lăsasem o pătură în plus în coșul cărucior ului astfel încât, dacă nu găsea o bancă liberă într-un loc liniștit unde Matthew putea să doarmă nederanjat, putea să o întindă pe iarbă și să stea pe ea.

— Nu i-ați oferit și un Pepsi? întrebă detectivul Collins.

— Ba da. Tiffany a spus că-i era sete.

— Ce mai era în Pepsi? întrebă Dean rapid.

— Nimic. Unde vreți să ajungeți? replică Zan.

— I-ați mai dat ceva lui Tiffany Shields? Ea crede că i-ați pus ceva în sucul acela ca să o faceți să adoarmă imediat ce s-a așezat pe iarbă în Central Park. Și că i-ați dat un sedativ în locul unui medicament contra răcelii.

— Cred că sunteți nebuni, strigă Zan.

— Nu, nu suntem, rosti detectivul Dean pe un ton disprețuitor. Pozați într-o persoană bună la suflet, doamnă Moreland. Dar nu cumva acest copil stătea în calea prețioasei dumneavoastră cariere? Am și eu copii. Acum sunt la liceu, dar îmi aduc aminte ce coșmar a fost când se trezeau prea devreme

și nu le puteai intra în voie tot restul zilei. Cariera era tot ce conta pentru dumneavoastră, nu-i așa? Această neașteptată comoară venită din Ceruri se transformase într-o pacoste și v-ați dat seama că aveați ocazia ideală ca să rezolvați problema. Detectivul Dean se ridică și arătă acuzator spre Zan: V-ați dus în mod intenționat la casa din oraș a Ninei Aldrich, deși ea vă aștepta la locuința din Beekman Place. V-ați dus cu toate schițele și mostrele și le-ați lăsat acolo. Apoi ați mers în parc știind că nu mai era mult și Tiffany avea să-și piardă cunoștința. Ați avut o ocazie și ați profitat de ea. V-ați luat copilul și l-ați dus în casa aceea drăguță și goală și l-ați ascuns în debaraua din spatele pivniței. Întrebarea e: Ce ați făcut cu el, doamnă Moreland? Ce ați făcut cu el?

— Obiectez! strigă Charley Shore și o ridică pe Zan de mână. Noi plecăm, zise el. Ați terminat cu noi?

Billy Collins zâmbi cu indulgență.

— Da, domnule avocat. Dar vrem numele și adresele celor doi oameni pe care i-ați menționat: Alvirah și preotul. Și permiteți-mi să vă fac o sugestie: poate că dacă doamna Moreland va mai auzi vocea fiului ei din nou, destul de curând, îi poate transmite – și oricui s-ar afla cu el – că e momentul să vină acasă.

CAPITOLUL 49

Afacerea cu imobiliare din Middletown, la fel ca în cea mai mare parte din țară, mersese mizerabil în ultimele luni. Rebecca Schwartz avea gânduri sumbre în timp ce se așeză la birou și se uită în stradă. Ferestrele erau pline cu fotografii lipite ale caselor scoase la vânzare. Câteva aveau imprimat cuvântul „Vândut", dar unele dintre ele fuseseră vândute cu cinci ani în urmă.

Rebecca se pricepea foarte bine să laude casele care erau disponibile. Cea mai mică și mai sărăcăcioasă, din Cape Cod, era descrisă pe fluturașii publicitari pe care îi împărțea în oraș ca „plăcută, intimă și fermecătoare". Odată ce îi convingea pe potențialii cumpărători să arunce o privire la o astfel de casă le făcea un tablou verbal despre cum urma să arate când un restaurator talentat va scoate la iveală frumusețea latentă a locului. Dar chiar și cu cele mai spectaculoase abilități de a evidenția virtuțile ascunse ale unei case care avea nevoie de multă muncă, afacerea Rebeccăi se afla pe o pantă descendentă vertiginoasă.

Așa cum anticipase, era încă o zi deloc fructuoasă și încerca să-și reamintească faptul că îi era mult mai bine față de mulți oameni din țară. Spre deosebire de alte persoane aflate la vârsta de cincizeci și nouă de ani care o duceau greu, ea își putea permite să se întrețină până când starea economiei avea să se îmbunătățească. Singură la părinți – ambii decedați – moștenise de la ei casa cu etaj, care fusese căminul ei toată viața, și venitul din închirierea a două proprietăți pe care ei le deținuseră pe Main Street. „Nu e vorba doar de bani", își spuse ea. „Îmi place să vând case. Îmi place să văd încântarea oamenilor în ziua în care se mută. Chiar dacă locuințele necesită multă muncă, e un nou capitol în viețile lor. Întotdeauna le duc un cadou noilor proprietari, în ziua mutării. O sticlă de vin sau brânză cu biscuiți. Asta numai dacă nu sunt cumva iubitori de ceai. În acel caz le duc o cutie cu pliculețe Lipton și o prăjitură."

Secretarea ei cu jumătate de normă, Janie, nu avea să sosească la muncă până la ora douăsprezece. Celălalt agent imobiliar,

Millie Wright, care lucra cu ea pe bază de comision, fusese nevoită să renunțe și să-și ia o slujbă la A&P. Imediat ce piața avea să se revigoreze, îi promisese Rebeccăi că se va întoarce.

Rebecca era atât de afundată în gânduri încât tresări când sună telefonul.

— Schwartz Imobiliare, Rebecca la telefon, zise ea încrucișându-și degetele ca să-i poarte noroc și să fie un potențial client, nu doar altcineva care voia să-și vândă casa.

— Rebecca, sunt Bill Reese.

„Bill Reese…", se gândi Rebecca și apoi simți un val de speranță. Bill Reese se întorsese de două ori în anul precedent ca să vadă ferma Owens, însă se decisese până la urmă să nu o cumpere.

— Bill, mă bucur să te aud, spuse ea.

— S-a vândut cumva ferma Owens? întrebă Reese.

— Nu, încă nu, răspunse Rebecca și trecu numaidecât la jargonul tipic agenților imobiliari. Avem câțiva oameni foarte interesați de ea, iar unul dintre ei pare pregătit să înainteze o ofertă.

Reese râse.

— Hai, Rebecca, nu încerca să mă duci de nas. Pe onoarea ta de cercetaș, câți potențiali cumpărători sunt hotărâți să o cumpere la ora actuală?

Rebecca și-l imagină pe Bill Reese și râse odată cu el. Era un tip solid, deștept și plăcut, în vârstă de aproape patruzeci de ani, cu doi copii mici. Contabil, trăia și lucra în Manhattan, dar fusese crescut la o fermă și anul trecut îi spusese că îi era dor de acel stil de viață. „Vreau să cultiv diverse, îi spusese el. Și aș vrea ca micuții mei să se poată distra, să-și petreacă weekendurile în preajma cailor, la fel cum am făcut eu."

— Nu am nicio ofertă pentru ferma lui Sy, recunoscu ea, dar îți spun ceva, și nu e doar un text de reclamă: este o proprietate foarte frumoasă, iar după ce o să scapi de jaluzelele alea care întunecă locul și de mobila veche, după ce zugrăvești și utilezi bucătăria, o să ai o casă drăguță și spațioasă de care o să fii foarte mândru. Perioada aceasta proastă de pe piață nu o să dureze la nesfârșit, și cineva o să vină, mai devreme sau mai

târziu, și o să realizeze că opt hectare de proprietate de primă mână cu o casă solidă reprezintă o investiție solidă.

— Rebecca, tind să fiu de acord cu tine. Iar Theresa și copiii s-au îndrăgostit de ea. Crezi că Sy va mai lăsa din preț?

— Crezi că un aligator va începe să cânte romanțe?

— E-n ordine. Te-am înțeles, râse Bill Reese. Uite, facem un drum până acolo duminică și, dacă e așa cum ne-o amintim, o să luăm legătura.

— Acum avem un chiriaș acolo, zise Rebecca. E un contract de închiriere pe un an, și ea a plătit în avans, dar nu contează. În contract spune clar că, după ce anunțăm cu o zi înainte, putem arăta locul unui potențial client, iar dacă locul se vinde chiriașul trebuie să plece în treizeci de zile. Sigur, banii pentru perioada rămasă îi vor fi returnați. Dar nu o să fie nicio problemă. Deși femeia aceea a semnat contractul pe un an, mi-a spus că nu intenționează să stea decât trei luni.

— E în regulă, zise Reese. Dacă ne hotărâm să cumpărăm, vreau să vin de la începutul lunii mai ca să mă pot ocupa de plantări. E bine dacă ne întâlnim duminică, la ora unu, la tine la birou?

— S-a făcut, spuse Rebecca veselă.

Dar după ce închise, o parte din încântare dispăru. Nu îi plăcea deloc ideea că trebuia să o sune pe Gloria Evans și să-i spună că s-ar putea să fie nevoită să se mute. Pe de altă parte, se liniști Rebecca, contractul era clar, iar Gloria Evans ar avea treizeci de zile la dispoziție ca să elibereze casa. „Îi pot arăta alte locuințe", își spuse Rebecca, „și sunt sigură că o să pot găsi una pe care să o pot închiria doar pentru o lună sau două. A zis că nu are nevoie decât de trei luni ca să-și termine cartea. O să subliniez faptul că o să primească banii înapoi pentru restul perioadei în care nu se va folosi de casa lui Sy."

Gloria Evans răspunse din prima. Părea iritată după vocea cu care răspunse.

„Am o veste bună și o veste proastă", își spuse Rebecca în timp ce trăgea aer în piept ca să înceapă să explice evoluția lucrurilor.

— Duminica asta? Adică oamenii ăia o să bântuie pe aici

duminică? întrebă Gloria Evans.

Rebeccăi nu-i scăpă neliniștea evidentă din vocea ei.

— Doamnă Evans, vă pot arăta cel puțin șase case foarte frumoase care sunt mai moderne și puteți economisi mulți bani dacă închiriați cu luna.

— La ce oră o să vină oamenii aceia duminică? întrebă Gloria Evans.

— Cândva după ora unu.

— Înțeleg. Când am fost dispusă să plătesc pe un an pentru numai trei luni cât intenționez să stau în casa aceasta puteați să-mi spuneți că era posibil să aduceți oameni care să mărșăluiască pe aici.

— Doamnă Evans, era stipulat clar în contractul pe care l-ați semnat.

— V-am întrebat despre asta. Mi-ați spus că nu trebuia să-mi fac griji că cineva ar putea veni în următoarele trei luni cât intenționam să stau aici. Ați spus că piața avea să fie moartă cel puțin până la începutul lunii iunie.

— Sincer, chiar am crezut asta. Dar Sy Owens nu v-ar fi permis să închiriați casa fără acea stipulare din contractul de închiriere.

Rebecca își dădu seama că vorbea singură. Gloria Evans închisese. „Ghinionul ei", își spuse când ridică receptorul ca să-i dea lui Sy vestea cea bună, că s-ar putea să-i vândă casa.

Reacția lui a fost exact așa cum se aștepta.

— I-ai dat de înțeles, sper, că n-am de gând să las din preț nici măcar cinci cenți, nu-i așa, Rebecca? întrebă el.

— Sigur că asta i-am spus, răspunse ea și adăugă în gând: „Zgârie-brânză!

CAPITOLUL 50

Detectivul Wally Johnson se uită la vederea jerpelită pe care i-o înmânase Toby Grissom.

— De ce credeți că nu fata dumneavoastră a scris această carte poștală? întrebă el.

— Eu nu spun că nu ea a scris-o. După cum am zis, am început să mă gândesc la faptul că, fiind scrisă cu litere de tipar, poate că nu a scris-o ea, poate că cineva i-a făcut ceva și apoi a încercat să facă să pară că ea e încă în viață. Scrisul de mână al lui Glory este mare, frumos, cu multe bucle, dacă înțelegeți ce vreau să spun, și de-aia nu mi-am dat seama până acum că poate nu ea a trimis vederea.

— Spuneți că ați primit-o în urmă cu șase luni, zise Johnson.

— Da. Așa e. Și dumneavoastră nu mi-ați cerut-o, dar m-am gândit că poate ar trebui să verificați amprentele de pe ea.

— Câte persoane au atins-o, domnule Grissom?

— Au atins-o? Nu știu. Am arătat-o la câțiva prieteni din Texas și fetelor cu care a locuit Glory aici, la New York.

— Domnule Grissom, sigur că o să verificăm amprentele, dar vă spun de pe acum că, indiferent dacă a trimis-o fata dumneavoastră sau altcineva, nu o să putem niciodată să ne dăm seama. Gândiți-vă. Ați arătat-o prietenilor și colegelor de apartament ale lui Glory. Înainte de asta au atins-o mai mulți funcționari poștali printre care și poștașul dumneavoastră. Prea mulți oameni au pus mâna pe vederea aceea.

Toby văzu colajul de poze din colțul biroului lui Johnson și arătă spre el.

— S-a întâmplat ceva cu fetița mea, zise el. Știu sigur. Apoi, cu o voce în care se regăsea o urmă de sarcasm, întrebă: L-ați sunat pe Bartley Longe, tipul acela care o ducea la casa lui de la țară?

— Am avut sarcini mai presante aseară. Domnule Grissom, vă asigur că printre prioritățile mele se numără și o discuție cu el.

— Nu mă asigurați de nimic, detectiv Johnson, îi spuse Toby.

Nu plec nicăieri până nu ridicați receptorul și nu stabiliți o întâlnire cu Bartley Longe. Dacă am pierdut avionul, e în regulă. Pentru că intenționez să stau aici până când o să vă vedeți cu tipul ăla. Și dacă vreți să mă arestați e în regulă. Trebuie să înțelegeți. Nu o să plec din secția de poliție până când nu mergeți la Longe. Și nu mergeți la el cu pălăria în mână cerându-vă scuze pentru deranj și spunând că tatăl ei este o ciumă. Mergeți cu fruntea sus și obțineți niște nume ale oamenilor din industria cinematografică cărora nenorocitul acela pretinde că le-a prezentat-o pe Glory și aflați de la ei dacă au întâlnit-o vreodată.

„Sărmanul", își spuse Wally Johnson. „Nu am tupeul să-i frâng inima și să-i spun că fata lui probabil că este acum prostituată de lux cu vreun prieten mare mahăr." În schimb, Johnson ridică receptorul și ceru numărul lui Bartley Longe. Când recepționera răspunse el, se prezentă și spuse:

— Domnul Longe este acolo? Este foarte important să discut cu el imediat.

— Nu știu sigur dacă mai e în birou, începu recepționera.

„Dacă ea nu e sigură că el e în birou, asta înseamnă că el chiar este în birou", își spuse Johnson. Așteptă, și un moment mai târziu recepționera reveni la telefon.

— Mă tem că a plecat, dar pot să vă preiau eu mesajul, rosti ea pe un ton liniștitor.

— Mă tem că nu am de gând să las un mesaj, răspunse Johnson ferm. Știm amândoi că Bartley Longe este acolo. Pot ajunge în douăzeci de minute. Este absolut esențial să îl văd acum. Tatăl lui Brittany La Monte se află în biroul meu și are nevoie de niște răspunsuri despre dispariția ei.

— Așteptați puțin… După o pauză scurtă, recepționera continuă: Dacă puteți veni aici, domnul Longe o să vă aștepte.

— Este bine.

Johnson închise telefonul și se uită cu o expresie plină de compasiune la Toby Grissom, observând epuizarea din ochii bătrânului și ridurile adânci de pe față.

— Domnule Grissom, aș putea lipsi chiar și câteva ore. De ce nu mergeți să mâncați ceva și apoi să vă întoarceți aici? La ce

oră ați spus că aveți avion?

— La ora cinci.

— Acum e trecut puțin de douăsprezece. Îl pot ruga pe unul dintre băieți să vă conducă la Aeroportul LaGuardia după ce vă spun ce-am făcut. O să discut cu Longe, așa cum ați sugerat, o să iau o listă de oameni pe care el a pretins că ea i-a cunoscut la el acasă. Dar nu are deloc sens să rămâneți în New York. Mi-ați spus că ar trebui să urmați tratamentul de chimioterapie. Nu ar trebui să săriți peste ședințe. Știți că nu ar trebui.

Toby se simți dintr-odată de parcă îl părăsea toată vlaga. Lunga plimbare prin frig își spusese cuvântul, chiar dacă se bucurase de ea. Și îi era foame.

— Cred că aveți dreptate, zise el. Trebuie să fie vreun McDonald's prin apropiere, apoi adăugă zâmbind: Poate că o să-mi fac cinste cu un Big Mac.

— Este o idee foarte bună, fu de acord Wally Johnson în timp ce se ridica și se întinse după poza cu Glory de pe birou. Nu e nevoie să îi duceți asta, spuse Grissom nervos. Tipul ăla știe exact cum arată Glory. Credeți-mă pe cuvânt, știe.

Wally Johnson aprobă din cap.

— Aveți dreptate. Dar o s-o iau cu mine când o să discut cu oamenii care au întâlnit-o pe Glory acasă la Bartley Longe.

CAPITOLUL 51

— Plec pentru vreo oră, îi spuse Kevin Wilson lui Louise Kirk și nu răspunse întrebării evidente care se citea în ochii ei despre locul în care se ducea.

Știa că, după răspunsul lui tăios la remarcile ei despre Zan Moreland, ea nu mai îndrăznea să îi pună întrebări. Mai știa și că mai târziu, dacă îi dădea un bon de la masa de prânz, ea îl va studia cu atenție ca să vadă dacă nu cumva el notase numele vreunui client sau dacă plătise cu cardul personal.

Mai veniseră încă două noi transporturi în acea dimineață. Unul conținea role de tapet, iar celelalte cutii erau cu lămpi pentru mese. Louise reuși să mai strecoare o întrebare:

— Vrei ca toate livrările din partea lui Zan Moreland să fie puse în cel mai mare apartament? Adică, mi-am dat seama că unele dintre ele sunt pentru cel mijlociu.

— Pune totul la un loc, zise Kevin și se întinse după geaca din fâș.

Louise ezită și apoi spuse:

— Kevin, știu că întrec măsura, dar pun pariu că te duci la biroul lui Zan Moreland. Ca prietenă, te implor, nu te lăsa prins în ceva ce are legătură cu fata aia. Adică, e foarte atrăgătoare, oricine are ochi poate vedea asta, dar cred că e bolnavă mintal. Când s-a dus la poliție în dimineața asta, le-a spus reporterilor că fiul ei trăiește. Dacă știe asta, știe și unde e și a jucat teatru timp de doi ani. Pe internet au apărut linkuri cu unele înregistrări video care au apărut în presă a doua zi după ce a dispărut copilul ei din Central Park. O arată în parc lângă căruciorul gol. Se poate vedea clar că e aceeași femeie ca aceea din pozele pe care le-a făcut turistul.

Louise se opri ca să tragă aer în piept.

— Altceva? întrebă Kevin pe un ton plat.

Louise ridică din umeri.

— Știu că ești supărat pe mine și nu te învinovățesc. Dar ca prietenă și ca secretară, nu vreau să te văd că suferi. Și, dacă te încurci cu ea, îți vei face rău atât din punct de vedere

profesional, cât și personal.

— Louise, nu mă încurc. Îți spun unde mă duc. La biroul Alexandrei Moreland. Am vorbit cu asistentul ei, care pare un tip de treabă. Aș vrea să lămuresc toate astea cu cât mai puțin tam-tam posibil. Sincer, nu-mi place Bartley Longe. L-ai auzit când a sunat. E precum pisica după ce a înghițit canarul, presupune din start că nici prin cap nu-mi trece acum să am de-a face cu Zan Moreland. Mâna lui Kevin se întinse spre ușă, dar se întoarse și adăugă: Am studiat și am comparat propunerile lor și îmi place mai mult a ei. Așa cum a spus Zan, planurile lui Bartley Longe nu oferă acea senzație de acasă. Este prea grandios. Apropo, asta nu înseamnă că o s-o angajez pe Moreland. Dar înseamnă că s-ar putea să îi accept propunerea, să-i folosesc materialele, să închei un gen de înțelegere financiară cu ea pentru toată munca pe care a depus-o și să caut pe altcineva care să o execute, înțelegi ce vreau să spun?

Louise Kirk nu rezistă să nu revină cu o înțepătură:

— Înțeleg, dar este rațional?

Josh se pregătise sufletește pentru întâlnirea cu Kevin Wilson. Își pusese povestea la punct. El și Zan credeau că un hacker intrase în computerul lor, iar ei îl dăduseră la verificat. Imediat ce aveau dovada că un hacker plasase toate acele comenzi, puteau insista ca furnizorii care livraseră bunurile să le ia imediat înapoi.

„Astfel o să câștigăm timp", se gândi el. „Nu e niciun hacker. Zan a comandat toate acele lucruri de pe laptopul ei. Cine altcineva ar fi putut ști exact ce să comande? Probabil că și acea scrisoare fusese scrisă tot la laptopul ei."

Telefonul sună. Era recepția, care îl anunța că sosise domnul Kevin Wilson și întreba dacă era în regulă să-l trimită sus.

Kevin nu știa la ce se putea aștepta, dar nu era pregătit să vadă că Moreland Interiors se afla într-un birou relativ mic, plin cu role de mochetă puse una peste alta ce ajungeau aproape până la tavan și care ocupau o jumătate din podea. Observă că mobila fusese evident împinsă cât de mult fusese posibil spre peretele de vizavi ca să se facă loc pentru toată marfa. Nu se

așteptase nici ca Josh Green să fie atât de tânăr. „Nu are mai mult de treizeci de ani”, își spuse Kevin când îi întinse mâna și se prezentă.

Recunoscu numele furnizorului imprimat pe hârtia groasă care învelea mocheta.

— Și aceste lucruri sunt tot pentru apartamentele-model?

— Domnule Wilson, începu Josh.

— Nu e nevoie de formalități. Zi-mi Kevin.

— În regulă, Kevin. Uite ce s-a întâmplat: un hacker probabil ne-a spart computerul și a plasat toate acele comenzi. E singura explicație pe care o pot găsi.

— Știai că am primit trei livrări de dimineață și până acum la 701 Carlton Place? întrebă Kevin. Apoi, când văzu expresia uimită de pe fața tânărului, zise: Înțeleg că n-ai știut.

— Nu, n-am știut.

— Josh, știu că Zan s-a dus de dimineață la poliție împreună cu avocatul ei. Crezi că ajunge în curând?

— Nu știu, răspunse Josh fără să facă vreun efort ca să-și ascundă îngrijorarea din voce.

— De cât timp lucrezi cu ea? întrebă Kevin.

— De aproape doi ani.

— Am ales-o pentru licitația pentru apartamentele-model pentru că am fost oaspete într-o casă din Darien, Connecticut, și într-un apartament de pe Fifth Avenue, două locuințe diferite pe care ea tocmai le terminase de decorat în urmă cu șase luni.

— Acelea sunt casa Campion și apartamentul Lyons.

— Ai participat activ la munca de acolo? întrebă Kevin.

„Unde vrea oare să ajungă?”, se întrebă Josh.

— Da. Desigur, Zan este designerul, iar eu sunt asistentul ei. Din moment ce am decorat ambele locuințe în același timp, ne-am împărțit, în mod alternativ, activitățile de zi cu zi pentru fiecare proiect în parte.

— Înțeleg.

„Îmi place tipul ăsta”, își spuse Kevin. „Merge drept la țintă. Oricare ar fi problemele lui Zan Moreland, ea a proiectat exact lucrurile de care au nevoie acele apartamente. Nu vreau să am de-a face cu Bartley Longe, iar planurile lui nu-mi plac la fel de

mult. Și nu mai pot să invit alți designeri să trimită planuri. Consiliul de administrație face deja scandal din cauza întârzierilor apărute la finisarea apartamentelor-model."

Ușa se deschise în spatele lui. Se întoarse și o văzu pe Zan Moreland intrând în birou cu un bărbat în vârstă despre care el ghici că era avocatul. Zan își mușca buza în încercarea de a-și reprima suspinele care îi zguduiau umerii. Avea ochii umflați de plâns, iar lacrimile îi curgeau pe obraji.

Kevin își dădu seama că nu avea ce căuta acolo. Se uită la Josh.

— O să sun la Starr Carpeting, spuse el, și o să le spun să ia toate lucrurile astea și să le livreze la Carlton Place. Dacă mai vin livrări ca astea, nu le accepta. Trimite-le la Carlton Place, la fel și facturile. Ținem legătura.

Zan se întorsese cu spatele la el. Știa că era prea jenată și că nu voia s-o vadă plângând. Ieși fără să-i vorbească, dar în timp ce aștepta liftul își dădu seama că, mai mult decât orice, simțea nevoia să se întoarcă și să o ia în brațe.

„Rațiune și simțire", își spuse ironic, în timp ce ușa liftului se deschise și păși înăuntru. „Să vezi ce-o să zică Louise când o afla ce-am făcut!"

CAPITOLUL 52

Melissa ascultase cu furie crescândă mesajul lui Ted care sugera că, în loc să ofere o recompensă de cinci milioane de dolari pentru informația ce ajuta la întoarcerea lui Matthew, mai bine făcea o donație la Fundația pentru Copii Dispăruți.

— Oare chiar vorbește serios? o întrebă pe Bettina, asistenta ei personală.

Bettina, o femeie isteață și îngrijită, de circa patruzeci de ani, cu o coamă de păr negru și lucios, venise la New York din Vermont la douăzeci de ani, sperând să urmeze o carieră de cântăreață rock. Nu îi luase mult ca să realizeze că vocea ei destul de bună nu avea să o ducă nicăieri în lumea muzicii, așa că devenise, în schimb, asistentă personală a unei editorialiste bârfitoare. Melissa observase eficiența Bettinei și îi oferise mai mulți bani ca să lucreze pentru ea. Bettina o lăsase baltă rapid pe editorialista care, în timp ce înainta în vârstă, începuse să se bazeze tot mai mult pe ea.

Sentimentele Bettinei variau între împărtășirea dezgustului resimțit de Ted față de Melissa și încântarea nemaipomenită că făcea parte din viața unei celebrități. În plus, când Melissa era în toane bune, lua pentru Bettina câte o geantă cadou scumpă, dintre cele care erau menite numai pentru staruri, la un concert sau la festivitățile de premiere, pe lângă cea pe care și-o cumpăra pentru sine.

În clipa în care Bettina intrase în apartamentul Melissei, la ora nouă în acea dimineață, își dăduse seama că avea să fie o zi lungă. Melissa îi spuse imediat despre ideea ei de a oferi recompensa pentru întoarcerea în siguranță a lui Matthew.

— Ai observat că am zis „întoarcerea în siguranță"? întrebase Melissa. Aproape toată lumea crede că micuțul e mort, așa că o să-mi fac o publicitate frumoasă și n-o să mă coste niciun bănuț.

Răspunsul negativ al lui Ted o înfuriase pe Melissa. Apoi, când el sugerase ca ea să doneze banii unei fundații, devenise albă ca varul.

— Vrea să dau cinci milioane de dolari unei fundații. E

nebun? o întrebă pe Bettina.

Bettinei îi plăcea de Ted. Știa cât de mult se străduise să o promoveze pe Melissa.

— Nu cred că e nebun, spuse ea pe un ton liniștitor. Te va face să pari foarte, foarte generoasă, ceea ce, desigur, vei fi, dar va trebui să scrii cecul în fața camerelor de filmat.

— Ceea ce nu intenționez să fac, se răsti Melissa dând la o parte părul blond care îi atârna până aproape de talie.

— Melissa, eu sunt aici să fac tot ce vrei. Știi asta, spuse Bettina. Dar Ted are dreptate. De când sunteți împreună, le-ai spus tuturor că tu crezi că fiul lui a fost răpit și ucis de un agresor sexual de minori. Faptul că oferi acum o recompensă pentru informația ce poate duce la întoarcerea lui în siguranță ar fi ca și cum ai implora să primești comentarii răutăcioase la show-urile de noroc și pe internet.

— Bettina, am de gând să fac acea ofertă. Anunță o conferință de presă la ora unu mâine. Știu exact ce o să zic. O să spun că, deși întotdeauna am simțit că Matthew nu mai e în viață, această nesiguranță îl distruge pe tatăl lui Matthew, logodnicul meu, Ted Carpenter. Această ofertă ar putea face pe cineva să iasă în față, poate cineva a cărui rudă sau prietenă îl crește pe Matthew ca pe propriul copil.

— Și dacă într-adevăr cineva va face un pas în față, ești pregătită să-i scrii un cec de cinci milioane de dolari, Melissa? întrebă Bettina.

— Nu fi prostuță. În primul rând, sărmanul copil probabil e mort. În al doilea rând, dacă cineva știe cu adevărat unde este și nu a zis nimic atâta vreme, acea persoană este considerată un fel de complice și de aceea nu poate profita de infracțiune, înțelegi? Toată lumea crede că sunt un cap sec, dar o să primim sute de indicii din toată lumea și fiecare dintre ei va spune că Melissa Knight a promis o recompensă.

Se aflau în livingul din apartamentul mare, de la ultimul etaj din Central Park West. Înainte să-i răspundă Melissei, Bettina se duse la fereastră și se uită în jos în parc. „Totul a început acolo", își spuse ea. „Într-o după-amiază însorită de iunie, în urmă cu aproape doi ani. Dar Melissa are dreptate. Micuțul acela este

probabil mort. O să aibă parte de publicitate pe gratis, nu o s-o coste niciun bănuț."

CAPITOLUL 53

— Ei bine, am scuturat zgarda lui Moreland, observă Billy Collins cu satisfacție în timp ce el și Jennifer Dean mâncau sendvișuri calde cu păstramă și beau cafea la localul lor preferat de pe Columbus Avenue.

Detectiv Dean luă ultima înghițitură din prima jumătate a sendvișului înainte de a răspunde.

— Ce mă sperie este că acest caz e aproape prea… perfect. Crezi că Moreland a vorbit serios când a spus că a auzit vocea fiului ei într-un gen de vis sau crezi că a vorbit cu el la telefon?

— Fie că a fost la telefon sau în vis, a zis că băiatul este în viață și eu cred că e așa, spuse cu hotărâre Billy Collins. Întrebarea este unde se află și dacă persoana care îl ascunde se va panica din cauza publicității ce se face acum în jurul cazului. Eu îmi mai iau o cafea. Mai vrei una?

— Nu, am băut destulă cofeină pe ziua de azi. Ce-ar fi să încerc din nou la Alvirah Meehan să văd dacă s-a întors? Soțul ei a zis că ar fi trebuit să termine până acum la coafor.

Alvirah răspunse chiar ea la telefon.

— Veniți, dacă vreți, dar nu știu dacă o să vă pot ajuta, spuse ea cu precauție. Eu și soțul meu suntem prieteni buni cu Zan încă de când ne-a decorat apartamentul, în urmă cu un an și jumătate. Asta a fost după ce a dispărut fiul ei. Este o tânără minunată și o iubim.

— Haideți că trecem oricum. Sunteți practic după colț, zise Jennifer Dean când Billy se întoarse cu a doua cafea.

Zece minute mai târziu parcau pe aleea semicirculară de pe Central Park South 211. Era îndeajuns de lată astfel încât să poată trece și alte autovehicule, iar când Tony, portarul, văzu că Billy pune legitimația de poliție cu fața în sus pe parbriz nu obiectă în niciun fel că lăsa mașina acolo.

— Doamna Meehan a spus să mergeți direct sus când ajungeți, le spuse el. Este apartamentul 16B.

— Îți dai seama că unii dintre băieții noștri o cunosc pe Alvirah Meehan? îl întrebă Jennifer pe Billy când urcau cu liftul.

Este femeia de serviciu care a câștigat la loterie, a devenit detectiv amator și chiar a scris o carte de memorii despre asta.

— Exact ce ne lipsea, un detectiv amator implicat în acest caz, comentă Billy când liftul se opri la etajul șaisprezece.

Dar, după două minute petrecute în casa lui Alvirah și a lui Willy, la fel ca toți cei care abia îi cunoșteau, avu senzația că erau prieteni de o veșnicie. Willy îi amintea lui Billy de pozele cu bunicul său, un om masiv cu părul ca de nea, care fusese polițist toată viața. Alvirah avea coafura proaspăt făcută și purta pantaloni subțiri și un pulover cu nasturi. Billy știa că hainele ei nu proveneau de la reducerile de ocazie din magazinele de cartier și, totuși, ținuta lui Alvirah îi amintea de o menajeră tipică a celor care aveau ceva bani.

Fu surprins când Jennifer acceptă cafeaua pe care Alvirah i-o oferise. Nu era ceva ce făceau de obicei, dar bănuia că nu ar fi fost înțelept să-și facă din Alvirah un inamic, care mărturisise deschis încă de la telefon că era bună prietenă cu Zan Moreland. „Și probabil că îi va lua apărarea", se gândi el.

„Am avut dreptate", își spuse Billy câteva minute mai târziu, în timp ce Alvirah vorbea despre tristețea pe care credea că o simțise Zan când dispăruse fiul ei.

— Am cunoscut o mulțime de oameni, spuse Alvirah cu înflăcărare, și sunt unele lucruri pe care nu le poți simula. Suferința pe care am văzut-o în ochii acelei fete m-a făcut să plâng.

— Vorbea des despre Matthew? întrebă încet Jennifer Dean.

— Să zicem că niciodată nu aduceam vorba despre el. Eram editorialist colaborator la *New York Globe* la vremea la care a dispărut Matthew și am scris un editorial în care imploram pe oricine îl luase să înțeleagă agonia prin care treceau părinții lui. Am sugerat ca acea persoană să-l aducă pe Matthew la un mall și să-i arate un agent de pază. Apoi să-i spună băiatului să închidă ochii, să numere până la zece și apoi să se ducă la agent, să-i spună numele, iar agentul o va găsi pe mămica lui.

— Matthew avea puțin peste trei ani când a dispărut, obiectă Billy. Nu toți copiii de această vârstă pot număra până la zece.

— Citisem în ziar că mama lui declarase că de-a v-ați

ascunselea era jocul lor preferat. De fapt, Zan chiar a vorbit o dată despre Matthew și a spus că, atunci când a primit telefonul care o anunța că el dispăruse, se rugase ca băiatul să se fi trezit și să se fi dat singur jos din cărucior într-o tentativă de a se juca de-a v-ați ascunselea cu Tiffany, zise Alvirah și făcu o mică pauză. Mi-a spus că Matthew putea număra până la cincisprezece. Evident, era un copil foarte deștept.

— Ați văzut astăzi, la televizor sau în ziare, fotografiile cu Zan Moreland care îl ia pe Matthew din cărucior, doamnă Meehan? întrebă Jennifer Dean.

— Am văzut pozele unei femei care arată ca Zan și ia copilul din cărucior, răspunse Alvirah cu precauție.

— Credeți că este Zan Moreland în acele poze, doamnă Meehan? întrebă Billy Collins.

— Mi-ar plăcea să-mi spuneți Alvirah. Toată lumea îmi spune așa.

„Vrea să câștige timp", își spuse Collins.

— Haideți să zicem în felul următor, începu Alvirah. Cu siguranță arată ca și cum femeia din acele poze este Zan. Nu cunosc prea multe despre tehnică pentru că evoluează prea repede în ziua de azi. Poate că acele poze au fost modificate. Știu că Zan Moreland este distrusă din cauza dispariției fiului ei. A fost aici aseară și era înnebunită de supărare. Știu că are prieteni, atât aici, cât și peste hotare, care au invitat-o să îi viziteze în vacanțe. A preferat să stea singură acasă. Nu a suportat să plece.

— Știți în ce țări locuiesc prietenii ei? întrebă repede Jennifer Dean.

— Păi, sunt din țările în care au locuit părinții ei, răspunse Alvirah. Știu că unul este în Argentina. Altul este în Franța.

— Îmi aduc aminte că părinții ei locuiau în Italia când au murit în acel accident, interveni Willy.

Billy Collins își dădu seama că nu mai aveau ce să afle de la Alvirah sau de la Willy. „Cred că în pozele acelea este Zan Moreland", își spuse el când se ridică, „dar nu o să recunoască acest lucru."

— Detectiv Collins, zise Alvirah, înainte de a pleca, trebuie să

înțelegeți că în pozele acelea chiar apare Zan care îl ia pe Matthew din cărucior, dar ea nu știe că a făcut-o. Aș putea jura asta.

— Sugerați că ar putea avea personalitate multiplă? întrebă Collins.

— Nu sunt sigură dacă asta sugerez, zise Alvirah. Dar știu cu certitudine că Zan nu se preface. În mintea ei și-a pierdut copilul. Știu că a cheltuit toți banii pe detectivi particulari și pe clarvăzători ca să încerce să-l găsească. Dacă ar fi jucat un joc, nu ar fi mers atât de departe. Dar nu joacă un joc.

— Încă o întrebare, doamnă Meehan… Alvirah. Zan Moreland a menționat numele părintelui Aiden O'Brien. Se întâmplă să-l cunoașteți?

— O, da, este un prieten drag. Este un călugăr franciscan de la Biserica Sf. Francisc din Assisi de pe Thirty-first Street. Zan l-a cunoscut aseară aici. Tocmai se pregătea să plece când el a intrat. I-a spus că se va ruga pentru ea și cred că i-a oferit puțină alinare.

— Nu-l mai întâlnise înainte?

— Nu cred. Deși știu că a trecut pe la Sf. Francisc înainte să ajung eu acolo, luni seara, ca să aprind o lumânare. Părintele O'Brien fusese în confesional în acea seară, în capelă.

— Zan Moreland fusese la confesiune? întrebă Billy.

— O, nu știu, și, desigur, nu am întrebat. Dar poate ați fi interesați că am observat un tip care mi s-a părut că se purta ciudat. Adică îngenunchease în fața altarului Sf. Antoniu, cu mâinile pe față. Dar în clipa în care părintele Aiden a ieșit din Camera de Reconciliere a sărit ca ars și nu și-a luat ochii de la părintele Aiden până când acesta nu a ieșit din capelă.

— Doamna Moreland era încă în biserică atunci când s-a întâmplat acest lucru?

— Nu, răspunse Alvirah sigură pe ea. Am aflat că fusese acolo pentru că ieri-dimineață m-am dus înapoi și am cerut să mă uit la înregistrarea de pe camerele de supraveghere. Am vrut să văd dacă îl puteam observa pe tipul acela, în caz că apărea vreo problemă. Nu l-am putut distinge în mulțime, dar am zărit-o pe Zan intrând. Asta era la cincisprezece minute

înainte să ajung eu. Înregistrările au arătat că ea nu a stat decât câteva minute. Tipul pe care am încercat să-l văd a plecat înaintea mea, dar nu am reușit să-l observ clar în mulțimea care intra în biserică.

— Credeți că era neobișnuit pentru doamna Moreland să meargă acolo?

— Nu. Ziua următoare era aniversarea lui Matthew. M-am gândit că poate dorise să aprindă o lumânare pentru el la Sf. Antoniu. Este sfântul la care oamenii se roagă atunci când le este dor de cineva.

— Înțeleg. Vă mulțumesc amândurora pentru timpul acordat, spuse Billy Collins în timp ce el și Jennifer Dean se ridicară ca să plece.

— Ei bine, asta nu ne-a dus prea departe, comentă Dean când coborau cu liftul.

— Poate da, poate nu. Ce am aflat este că Zan Moreland are prieteni în mai multe țări. Vreau să verific dacă a făcut vreo călătorie în vreuna dintre acele țări de când a dispărut fiul ei. Facem rost de o citație și o să-i verificăm cardurile și conturile bancare. Iar mâine o să mergem să-i facem o vizită părintelui O'Brien la Sf. Francisc din Assisi. Nu ar fi interesant dacă Zan Moreland s-a dus să se confeseze acelui preot? Și dacă a făcut-o, mă întreb ce i-o fi spus.

— Billy, tu ești catolic, protestă Jennifer Dean. Eu nu sunt, dar știu că niciun preot nu o să discute vreodată despre ce i s-a spus la confesional.

— Nu, n-o va face, dar când o vom interoga din nou pe Zan Moreland poate că o s-o stoarcem îndeajuns de mult încât o să cedeze nervos și o să ne împărtășească și nouă secretele ei murdare.

CAPITOLUL 54

Matthew nu o mai văzuse niciodată pe Glory plângând. Nici măcar o dată. Când vorbise la telefon păruse foarte nervoasă, dar după ce trântise jos receptorul începuse să plângă. Pur și simplu. Apoi se uitase la el și îi spusese:

— Matty, nu ne mai putem ascunde așa.

El crezu că ea voia să spună că trebuiau să se mute într-un loc nou și nu era sigur dacă era bucuros sau dacă îi părea rău. Camera în care dormise era destul de mare, astfel încât putea să-și țină camioanele pe podea și să le miște unul după altul, așa cum văzuse că făceau camioanele mari pe drum, noaptea, când el și Glory se mutau într-o altă casă.

Și mai găsiseră în acea cameră, când se mutaseră, un pat suprapus, o măsuță și scaune. Glory îi spusese că probabil și alți copii locuiseră acolo, pentru că măsuța și scaunele erau tocmai bune pentru ca un copil să stea jos și să deseneze.

Lui Matthew îi plăcea să deseneze. Uneori se gândea la mami și desena o față de femeie. Nu o putea face să arate ca ea, dar își aducea foarte bine aminte de părul ei lung și de senzația pe care o avea când îl gâdila pe obraz, așa că întotdeauna îi făcea femeii din desen părul lung.

Uneori, scotea de sub pernă bucata de săpun care mirosea ca mami și o așeza pe masă, lângă mână, înainte de a desface cutia cu creioane colorate.

Poate că locul următor în care aveau să stea va fi la fel de frumos. Nu îl deranja când era încuiat în debaraua mare din casă atunci când Glory îl lăsa singur. Lăsa întotdeauna lumina aprinsă, era destul de încăpătoare pentru camioane, iar ea îi punea mereu cărți noi ca el să citească până ea se întorcea.

Glory părea din nou supărată.

— Nu o s-o las pe boșoroaga aia să găsească motive să treacă pe aici să se târguiască până duminică. Trebuie să-mi aduc aminte să pun zăvorul la ușa din față.

Matthew nu știu ce să spună. Glory își șterse fața cu dosul palmei.

— Ei bine, trebuie să ne modificăm programul. O să-l anunț diseară.

Se duse la fereastră. Întotdeauna ținea jaluzelele trase, iar când se uita afară o făcea împingând o lamelă într-o parte. Scoase un sunet ciudat, ca și cum nu ar fi putut respira, și apoi zise:

— Nenorocita aia cu brioșele iar trece pe aici. Oare ce caută? apoi adăugă: Ai întărâtat-o, Matty. Du-te sus și stai în camera ta și asigură-te că niciunul dintre camioanele tale nu o să mai fie niciodată jos.

Matthew se duse sus în cameră, se așeză la măsuță, se întinse după creioane și începu să plângă.

CAPITOLUL 55

Bartley Longe stătea în spatele ușilor închise ale biroului din Park Avenue, indignat de tupeul detectivului care, de fapt, îi ordonase să amâne orice întâlnire pe care ar fi putut-o avea până când urmau să se vadă. Dar nu putu ascunde, nici măcar față de el, faptul că-i era teamă. Tatăl lui Brittany se ținuse de cuvânt când amenințase că se duce la poliție. Nu le putea permite să sape din nou în trecutul lui. Procesul pentru hărțuire sexuală pe care îl intentase recepționera aceea împotriva lui în urmă cu opt ani nu dăduse deloc bine în ziare.

Faptul că fusese nevoit să liniștească apele cu o mulțime de bani îi dăunase, atât financiar, cât și profesional. Recepționera pretinsese că el se înfuriase când ea îi respinsese avansurile și că o împinsese într-un perete, speriind-o de moarte.

— Se făcuse negru de furie, le spusese ea polițiștilor. Nu suportă să fie respins. Am crezut că mă va omorî.

„Cum va fi când polițaiul ăsta o să facă niște săpături în trecutul meu?" se întrebă Longe. „Să-i spun despre incident imediat, ca astfel să par foarte deschis? Brittany a dispărut de aproape doi ani. Singurul mod în care îi pot convinge că nu i-am făcut nimic este ca ea să apară în Texas curând, foarte curând, și să-și viziteze tăticul."

Și mai era ceva. De ce nu-i acceptase Kevin Wilson apelul în acea dimineață? Cu siguranță că el sau cineva din biroul lui o văzuse pe Zan intrând în secția de poliție alături de avocatul ei. Și cu siguranță că se gândise că, probabil, va fi arestată și că, dacă se întâmpla acest lucru, nu ar mai fi fost în stare să se ocupe de apartamentele-model.

„Am nevoie de contractul acela", își spuse Bartley Longe. „Va fi ca o vitrină pentru oricine îl va primi. Desigur, am destule afaceri cu celebritățile, dar îngrozitor de multe dintre ele negociază la sânge. Spun că o să aducă o revistă ca să facă o fotografie cu noua lor casă și că asta este reclamă gratuită pentru mine. Nu am nevoie de astfel de reclame gratuite. Mi-am pierdut câțiva dintre clienții bănoși după o astfel de publicitate

amărâtă. Dacă mai sunt implicat în alt scandal, o să pierd și mai mulți. De ce nu mă sună Wilson? În scrisoarea lui, când m-a întrebat dacă licitez pentru contract, a zis că era extrem de important să trimit planurile cât de curând posibil pentru că erau deja în întârziere. Iar acum… nicio veste de la el."

Interfonul zbârnâi.

— Domnule Longe, intenționați să plecați după întâlnirea cu detectivul Johnson sau vreți să mă duc să vă iau ceva după ce pleacă? întrebă Elaine.

— Nu știu, se răsti Longe. O să mă gândesc după ce mă întâlnesc cu el.

— Desigur. O, sună Phyllis. Înseamnă că a ajuns deja.

— Trimite-l înăuntru.

Iritat, Bartley Longe deschise sertarul de sus al biroului și se uită în oglinda pe care o ținea acolo. „Micuța operație pe care mi-am făcut-o la față anul trecut e minunată", își spuse. Nu bătea la ochi, dar scăpase de gușa care începuse să i se formeze sub bărbie. Și tenta de argintiu din păr mergea la fel de bine. Își crease cu atenție o înfățișare selectă. Trase de mânecile cămășii Paul Stuart astfel încât să se vadă manșetele cu monograme.

Apoi, când Elaine Ryan bătu la ușă și o deschise, cu detectivul Wally Johnson pe urmele ei, Bartley Longe se ridică și, cu un zâmbet curtenitor, îl salută pe oaspetele său deloc binevenit.

CAPITOLUL 56

În clipa în care Wally Johnson intră în biroul lui Longe avu o repulsie față de acest om. Zâmbetul condescendent al lui Longe emana superioritate și dispreț. Prima lui afirmație se referi la faptul că fusese nevoit să amâne o întâlnire cu un client foarte important și că spera ca orice întrebări avea pentru el detectivul Johnson să nu dureze mai mult de cincisprezece minute.

— Și eu sper la fel, răspunse Johnson, așa că haide să trecem la scopul vizitei mele. Margaret Grissom, al cărei nume de scenă era Brittany La Monte, a fost dată dispărută. Tatăl ei este sigur că i s-a întâmplat ceva rău sau că are necazuri. Ultima ei slujbă a fost pentru dumneavoastră, ca hostess, în apartamentele-model și se mai știe de asemenea că avea o relație intimă cu dumneavoastră și că își petrecea multe weekenduri în casa dumneavoastră din Litchfield.

— Își petrecea multe weekenduri la casa mea din Litchfield pentru că îi făceam o favoare prezentând-o oamenilor din industria cinematografică, contracară Longe. Așa cum i-am spus și ieri tatălui ei, niciunul dintre ei nu a fost de părere că Brittany avea acel ceva, acea scânteie indescriptibilă care ar fi făcut-o o stea. Cu toții au prezis că, în cel mai bun caz, va juca în reclame cu buget scăzut sau în filme independente unde nu ar fi avut nevoie de acordul SAG{12} sau de o legitimație „Equity”{13}. În cei zece sau unsprezece ani pe care i-a petrecut la New York, nu a reușit niciodată să obțină așa ceva.

— Din cauza asta nu ați mai invitat-o la Litchfield? întrebă Johnson.

— Brittany începuse să-și dea seama cum stătea treaba. La un moment dat, a încercat să transforme relația noastră ocazională într-un eveniment cu clopote de nuntă. Am fost căsătorit o dată cu o actriță aspirantă și m-a costat o avere. Nu am nicio intenție să fac această greșeală și a doua oară.

— I-ați spus asta… Cum a primit vestea? întrebă Johnson.

— A făcut niște remarci deloc frumoase și a ieșit furtunos.

— Din casa din Litchfield?

— Da. Aș putea adăuga că a luat Mercedesul decapotabil. Aș fi făcut o plângere, dar am primit un telefon de la ea și mi-a spus că l-a parcat în garajul din blocul meu.

Johnson observă că fața lui Bartley Longe se înnegrise de supărare.

— Când a fost asta mai exact, domnule Longe? întrebă el.

— La începutul lui iunie, adică acum aproape doi ani.

— Îmi puteți da o dată mai exactă?

— A fost primul weekend din luna iunie și a plecat duminică dimineața.

— Înțeleg. Unde se află apartamentul dumneavoastră, domnule Longe?

— În Central Park West 10.

— Locuiați acolo în urmă cu doi ani?

— Este locuința mea de la New York de opt ani.

— Înțeleg. Și după acea duminică de la începutul lunii iunie de acum aproape doi ani, ați mai văzut-o sau auzit-o pe domnișoara La Monte?

— Nu. Nici nu am vrut s-o mai văd sau s-o mai aud.

Wally Johnson lăsă să treacă un minut înainte de a vorbi din nou. „Tipul ăsta e speriat de moarte", își zise el. „Minte și știe că n-o să mă opresc din căutări." Johnson mai știa și că nu o să mai obțină nicio informație de la Longe în acea zi.

— Domnule Longe, aș vrea o listă a invitaților care au fost la dumneavoastră acasă în weekendurile în care Brittany La Monte era acolo.

— Sigur. Trebuie să înțelegeți că dau foarte des petreceri la Litchfield. A fi o gazdă bună pentru bogați și celebrități deschide multe uși… mulți dintre ei îmi pot deveni clienți. E posibil să-mi scape câteva nume, zise Longe.

— Înțeleg asta, dar vă sugerez să săpați adânc în memorie și să-mi dați o listă până mâine-dimineață, cel târziu. Aveți cartea mea de vizită pe care este trecută adresa de e-mail, spuse Johnson în timp ce se ridică și se pregăti să plece.

Longe rămase așezat la birou și nici măcar nu se ridică. Intenționat, Johnson se duse la birou și își întinse mâna, nelăsându-i astfel nicio alternativă designerului decât s-o

accepte. Așa cum bănuise detectivul, mâna cu manichiură frumoasă a lui Bartley Longe era udă leoarcă.

Pe drumul de întoarcere spre secție, Wally Johnson se hotărî să facă un ocol pe la garajul din Central Park West 10. Ieși din mașină și arătă legitimația paznicului care se apropiase de el, un tânăr chipeș, afro-american.

— Nu se poate parca astăzi, zise el.

— Nu vreau decât să pun câteva întrebări. Se uită la insigna cu numele tânărului. De cât timp lucrezi aici, Danny?

— De opt ani, domnule, de când a fost inaugurat blocul, răspunse Danny cu mândrie.

Johnson era surprins.

— Nu aș fi bănuit că ai mai mult de douăzeci și puțin.

— Mulțumesc. Multă lume spune asta, zise Danny și adăugă zâmbind: Este o binecuvântare. Am treizeci și unu de ani, domnule.

— Înseamnă că-l cunoști pe domnul Bartley Longe?

Johnson nu era surprins să vadă schimbarea de pe fața zâmbitoare a lui Danny în timp ce confirmă faptul că îl cunoștea pe domnul Longe.

— Ați întâlnit vreodată o tânără care era prietenă cu el, Brittany La Monte? întrebă Johnson.

— Domnul Longe are multe prietene tinere, răspunse Danny ezitant. Mereu aduce altele noi.

— Danny, am senzația că ți-o aduci aminte pe Brittany La Monte.

— Da, domnule. Nu am văzut-o de ceva vreme, dar nu e surprinzător.

— De ce? întrebă Johnson.

— Păi, domnule, ultima oară când a venit aici, era în decapotabila domnului Longe. Mi-am dat seama că e nervoasă ca dracu, zise Danny și își țuguie buzele. Avea meșele și perucile domnului Longe. Tăiase bucăți de păr din toate șase. În timp ce am stat acolo, ea le-a lipit cu scotch pe volan, pe bord și pe capotă astfel încât să le vadă toată lumea. Era păr peste tot pe scaunul din față. Apoi a spus: „Ne mai vedem, băieți.” Și a

plecat.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— În ziua următoare, când a venit, domnul Longe fierbea de furie. Managerul îi pusese mețele și perucile într-o sacoșă. Domnul Longe avea o șapcă de baseball și am bănuit că domnișoara La Monte îi luase toată colecția. Între noi fie vorba, domnul Longe nu e prea iubit pe aici prin garaj, așa că ne-am distrat grozav pe seama lui.

— Te cred că v-ați distrat, fu de acord Wally Johnson. Pare genul de om care te înjură și de Crăciun.

— Lăsați Crăciunul, domnule. Nu știe ce-i ăla. Dar bacșișul pe care-l lasă când își ia mașina este de un dolar. Și asta dacă ești norocos, spuse Danny, iar expresia de pe fața lui deveni îngrijorată. Nu ar fi trebuit să zic asta, domnule. Sper să nu îi spuneți domnului Longe. Mi-aș putea pierde slujba.

— Danny, nu trebuie să-ți faci probleme din cauza asta. Mi-ai fost de mare ajutor.

Wally Johnson se îndreptă înapoi spre mașină. Danny îi ținu ușa.

— Domnișoara La Monte e bine, domnule? întrebă el preocupat. A fost foarte drăguță cu noi când venea cu domnul Longe.

— Sper că e bine, Danny. Mulțumesc mult.

Toby Grissom era la biroul lui Johnson când acesta se întoarse în secție.

— Ați mâncat acel Big Mac, domnule Grissom? întrebă Johnson.

— Da. Ce-ați aflat de la prefăcutul ăla despre Glory?

— Am aflat că fata dumneavoastră și domnul Longe s-au certat destul de rău, iar ea i-a luat mașina decapotabilă, a dus-o la apartamentul lui din oraș și a parcat-o acolo. El pretinde că nu a mai văzut-o. Tânărul de la garaj a confirmat că ea nu a mai trecut pe acolo, cel puțin nu pe la garaj.

— Și ce vă spune asta? întrebă Grissom.

— Îmi spune că s-au despărțit de-a binelea. După cum v-am mai spus, o să fac rost de o listă cu cât mai mulți dintre invitații

de la petreceri și o să verific dacă vreunul dintre ei a auzit de Brittany sau de Glory, cum îi spuneți dumneavoastră. O să-i vizitez colegele de apartament și o să aflu când a plecat exact din locuință. Vă promit, domnule Grissom, că o să merg până la capăt. Și acum, vă rog, lăsați-mă să vă duc la aeroport și vă rog să-mi promiteți că o să fiți în cabinetul doctorului mâine-dimineață. Imediat ce plecați o să le sun pe fostele colege de apartament ale fiicei dumneavoastră și o să stabilesc o întâlnire cu ele.

Toby Grissom se sprijini pe brațele scaunului și se ridică.

— Am senzația că nu o să-mi mai văd fata înainte de-a muri. Va trebui să am încredere în dumneavoastră că o să vă țineți promisiunea, domnule detectiv. Mâine-dimineață o să mă duc la doctor.

Își dădură mâna. Cu o încercare de zâmbet, Toby Grissom zise:

— În regulă. Haideți să merg la aeroport cu escorta poliției. Dacă vă rog frumos, credeți că puteți porni sirena pentru mine?

CAPITOLUL 57

Joi după-amiaza, după căderea nervoasă din biroul ei, Zan îl lăsă pe Josh să o ducă acasă. Epuizată emoțional, se duse direct în pat și luă un somnifer, lucru pe care îl făcea foarte rar. Vineri dimineață se simțea greoaie și ametită, așa că rămase mai mult în pat și ajunse la birou în jurul prânzului.

— Am crezut că o să fac față, Josh, zise ea în timp ce stăteau la masă și mâncau sendvișuri cu curcan, pe care le comandaseră de la un local.

Josh făcuse cafea la filtru și avusese grijă ca aceasta să fie așa cum îi ceruse ea. Zan se întinse spre ceașcă și sorbi, savurând aroma.

— E mult mai bună decât cea pe care mi-a oferit-o detectivul Collins la secție, spuse ea pe un ton ironic. Apoi, observând îngrijorarea lui Josh, adăugă: Uite ce e, știu că ieri eram praf, dar o să fiu în regulă. Trebuie să fiu. Charley m-a avertizat să nu discut cu ziariștii, iar acum sunt sigură că întorc pe toate fețele ce am zis despre faptul că Matthew este viu, așa cum au făcut și detectivii aceia când m-au interogat. Poate că data viitoare o să-l ascult.

— Zan, mă simt atât de nefolositor. Aș vrea să te pot ajuta cumva, spuse Josh, încercând să înlăture orice urmă de emoție din voce, însă mai avea multe întrebări rămase fără răspuns. Zan, crezi că ar trebui să le spunem despre biletul de avion către Buenos Aires care a fost cumpărat cu cardul tău de credit? Și despre hainele de la Bergdorf și toate obiectele care au fost comandate ca și cum am fi semnat deja contractul pentru apartamentele de la Carlton Place?

— Și despre contul meu care a fost golit? întrebă Zan. Pentru că tu nu crezi că eu nu am comandat toate lucrurile acelea sau că nu am niciun rol în acele tranzacții, nu-i așa? Știu sigur asta. Și mai știu că Alvirah, Willy și Charley Shore mă consideră dereglată mintal. Asta ca s-o spun într-un mod drăguț… Nu îi dădu ocazia lui Josh să răspundă. Știi, Josh, nu vă învinovățesc. Nu-l învinovățesc nici pe Ted pentru că spune acele lucruri

despre mine și nici măcar pe Tiffany care, tocmai am aflat de la detectivi, crede că am sedat-o, astfel încât să iau liniștită copilul și să-l duc în nenorocita aia de casă unde să-l las legat și cu căluș la gură în debara… numai dacă nu cumva l-am omorât…

— Zan, te iubesc. Și Alvirah, și Willy te iubesc. Iar Charley Shore vrea să te protejeze, spuse Josh încet.

— Cel mai trist lucru este că știu că toate astea sunt adevărate. Tu, Alvirah și Willy mă iubiți. Charley Shore vrea să mă protejeze. Dar niciunul dintre voi nu crede că cineva care arată ca mine mi-a luat copilul și acea persoană, sau oricine a angajat-o, încearcă să-mi distrugă și afacerea. Și, ca să-ți răspund la întrebare, nu cred că ar trebui să le dăm acestor detectivi alte dovezi în plus că sunt bolnavă mintal și să-i ajutăm astfel când o să continue interogatoriul.

Josh arăta ca și cum ar fi vrut să poată nega afirmațiile ei, dar Zan știa că el era îndeajuns de sincer încât nici să nu încerce. În schimb, așteptă până când își termină cafeaua, îi dădu cana ca să i-o umple din nou fără să spună nimic, și apoi așteptă până când el se întoarse înainte de a vorbi.

— Era evident că nu aveam starea necesară ca să discut cu Kevin Wilson când m-am întors aici ieri, dar am auzit ce ți-a spus. Crezi că vorbește serios, că o să își asume plata furnizorilor?

— Da, cred asta, răspunse Josh, ușurat că trecuse la un subiect mai puțin delicat.

— Este mai mult decât decent din partea lui, spuse Zan. Nu-mi pot imagina ce-ar fi spus presa dacă ar fi declarat public că nu și-a dat niciodată acordul pentru planurile pe care i le-am trimis. În total, comenzile se ridică la zeci de mii de dolari. A vrut cele mai bune produse și i-am făcut rost de cele mai bune.

— Kevin a zis că i-au plăcut mai mult planurile noastre… adică ale tale față de ale lui Bartley Longe, îi spuse Josh.

— Planurile noastre, sublinie Zan. Josh, ești foarte talentat. Știi asta. Ești la fel cum eram eu în urmă cu nouă ani, când am început să lucrez pentru Bartley Longe. Ai avut o contribuție importantă când am discutat cu tine despre acele apartamente model. Luă a doua jumătate de sendviș și apoi o puse jos. Josh,

știi ce cred că se va întâmpla? Cred că o să fiu arestată pentru că l-am răpit pe Matthew. Simt în sufletul meu că el este în viață, dar, dacă mă înșel, fii sigur că statul New York nu va fi nevoit să mă acuze de această moarte ca să mă bage în închisoare. Pentru că dacă Matthew e mort, viața mea va fi oricum o închisoare.

CAPITOLUL 58

Vineri dimineața, primul lucru care îl întâmpină pe Ted când intră în birou fu o veste proastă. Rita Moran îl aștepta cu o expresie plină de mânie și de frustrare.

— Ted, Melissa cheamă presa în apartamentul ei ca să anunțe că oferă cinci milioane de dolari pentru întoarcerea în siguranță a lui Matthew. Asistenta ei a sunat ca să ne dea pontul. Nu a vrut să fii luat prin surprindere. Bettina a spus că Melissa e sigură că Matthew e mort, dar a zis că nesiguranța te omoară. Pe un ton sarcastic, adăugă: A făcut-o pentru tine, Ted.

— O, Doamne, țipă Ted. I-am spus, am rugat-o, am implorat-o…

— Știu, zise Rita. Dar, Ted, ține cont de ceva. Nu îți permiți să o pierzi pe clienta Melissa Knight. Tocmai am primit o nouă estimare de preț pentru reparația instalațiilor din clădirea asta și, îți spun, este o oroare. Melissa și prietenii ei pe care i-a adus aici te ajută să îți menții capul la suprafață și dacă Jaime-boy se răzgândește și vine și el, putem răsufla ușurați. Îți sugerez să scazi prețul la nenorocita asta de clădire până când găsești un cumpărător, să accepți pierderea și să te concentrezi să iei mai mulți clienți precum Melissa. Numai ai grijă să nu o superi pe cucoana aia. Nu-ți permiți așa ceva.

— Știu că nu pot. Mersi, Rita.

— Îmi pare rău, Ted. Știu câte duci pe umeri. Dar nu uita, încă mai avem drept clienți niște cântăreți și actori excelenți, și formații care, când vor ajunge să aibă succes, nu vor uita câte ai făcut pentru carierele lor. Așa că îți sugerez să o suni pe vrăjitoare când termină de oferit cele cinci milioane de dolari și să-i spui cât de recunoscător ești și cât de mult o iubești.

CAPITOLUL 59

Vineri, Penny Hammel conduse pe lângă ferma Owens suficient de încet încât să poată observa dacă e vreo mișcare la jaluzelele de la fereastra din față. „Femeia aceea sigur e acolo și mi-a auzit mașina zdrăngănind pe drumul acesta cu denivelări", își spuse. „Ce are de ascuns Gloria Evans? De ce sunt toate jaluzelele trase până la pervaz?"

Sigură că este observată, Penny întoarse mașina intenționat în loc să meargă până unde se termina drumul. „În caz că femeia misterioasă are îndoieli, îi dau de înțeles că sunt cu ochii pe ea. Ce face acolo? Este o zi superbă, n-ar trebui să vrea să se bucure de ea? Și pretinde că scrie o carte! Pun pariu că majoritatea scriitorilor n-ar sta la computer pe întuneric când soarele le bate în fereastră!"

Penny făcuse acel ocol din instinct, în timp ce se îndrepta spre centru. Voia să facă unele cumpărături și dorea, de asemenea, să nu stea în calea lui Bernie, care era una într-o dispoziție de „Domnul Repară Tot" și robotea în atelierul din subsol. Singura problemă era că, de fiecare dată când termina o treabă, cum ar fi înlocuirea unui mâner la o oală sau lipirea capacului spart al unei zaharnițe, o striga ca să vadă ce treabă minunată făcuse. „Cred că, fiind atâta vreme singur în camion, îi place să aibă pe cineva care să audă sunetul vocii lui", medită Penny când coti pe Middletown Avenue.

Nu intenționase să treacă pe la Rebecca, dar găsi un loc de parcare liber chiar în fața firmei Schwartz Real Estate și o zări stând la birou. „De ce nu?" își zise când străbătu cu pași repezi trotuarul și întoarse mânerul rotund al ușii de la agenție.

— Bonjour, madame Schwartz, tună ea imitând accentul francez. Am venit să cumpăr conacul ăla mare și urât de pe Aleea Țestoasei, care e pe piață de doi ani. Vreau să-l fac țăndări pentru că mă zgârie pe retină. Am la mine patru milioane de euro în portbagajul limuzinei. Batem palma, cum ziceți voi, americanii?

Rebecca râse.

— Foarte amuzant, dar hai să-ți spun ceva care nu e altceva decât un miracol. Am un cumpărător pentru casa lui Sy.

— Și cum rămâne cu chiriașa? întrebă Penny.

— Trebuie să plece în treizeci de zile.

Penny realiză că simte o undă de dezamăgire și că, de fapt, se distrase construind misterul în jurul Gloriei Evans.

— I-ai spus asta lui Evans? întrebă ea.

— I-am spus, și e o femeie tare nefericită. Mi-a trântit telefonul în nas. I-am spus că i-aș putea arăta cel puțin cinci sau șase locuințe mult mai atrăgătoare și pe care le-ar putea folosi câte o lună astfel încât să nu fie blocată cu un contract pe un an.

— Și ți-a închis chiar și așa?

Penny se așeză pe cel mai apropiat scaun de lângă biroul Rebeccăi.

— Da. A fost foarte supărată.

— Rebecca, tocmai am trecut pe la casa lui Sy. Ai fost înăuntru de când s-a mutat ea acolo?

— Nu. Adu-ți aminte că ți-am zis că am trecut pe acolo devreme în dimineața după ce s-a presupus că s-a mutat și i-am văzut mașina lângă casă, dar nu am fost înăuntru.

— Păi, poate că ar trebui să găsești un motiv ca să te duci înăuntru. Poți să bați la ușă, să îți ceri scuze pentru deranjul provocat de vânzarea neașteptată și să-i spui că îți pare rău că s-a supărat așa de tare. Dacă nu are buna-creștere să te invite înăuntru, eu cred că e dovada clară că se petrece ceva acolo.

Întărâtată de acest subiect, Penny se strădui să caute motive plauzibile ca s-o îmboldească pe Rebecca să acționeze.

— Ar fi un loc perfect pentru trafic de droguri, emise ea o teorie. Un drum de țară liniștit. O stradă înfundată. Niciun vecin. Gândește-te. Și dacă polițiștii ar prinde-o, cine știe ce se poate întâmpla cu vânzările noastre? Dacă se ascunde de poliție?

Știind că nu avea nicio dovadă care să îi susțină sugestiile, Penny zise:

— Știi ce-o să fac? Nu o să aștept până marți. O să o sun pe Alvirah Meehan mai târziu, o să-i spun totul despre doamna Gloria Evans și o să-i cer sfatul. Dacă Evans fuge de poliție și

există o recompensă pusă pe capul ei? N-ar fi foarte tare?

CAPITOLUL 60

Părintele Aiden O'Brien își începu ziua de vineri la șapte dimineața servind pâine la coada din curtea bisericii. În acea zi, ca de obicei, erau mai mult de trei sute de oameni care își așteptau răbdători micul dejun. Știa că unii dintre ei stăteau la coadă de mai bine de o oră. Unul dintre voluntari îi șopti:

— Observați că sunt multe fețe noi, părinte?

Răspunsul era că da, observase acest lucru. Unii dintre acei oameni participau la activitățile organizate pentru bătrâni, care erau acum principala lui misiune. Auzise de la mulți dintre ei că aveau de ales între mâncare și medicamentele de care aveau neapărată nevoie. Întotdeauna îl preocupaseră aceste lucruri, dar în acea zi, când se trezise, se rugase pentru Zan Moreland și pentru copilul ei. Oare micuțul Matthew mai era în viață și dacă da, unde îl ținuse mama lui?

Observase suferința din ochii lui Zan Moreland când îi luase mâinile într-ale lui. „Era oare posibil, așa cum credea Alvirah, ca Zan să aibă personalitate multiplă și să nu știe ce se întâmpla cu cealaltă personalitate a ei? Dacă așa stăteau lucrurile, aceasta din urmă fusese cea care trecuse pragul confesionalului și recunoscuse că lua parte la o infracțiune și că nu putea împiedica o crimă?"

Problema era că, indiferent care dintre ele venise la confesional, el se afla sub jurământ și nu putea vorbi despre ce auzise, își aminti cât de reci erau mâinile elegante ale lui Zan Moreland când i le cuprinsese în palme.

„Mâinile ei…" Ce era acel lucru care îl sâcâia în legătură cu mâinile acelea? Era ceva și era important, dar oricât ar fi încercat, pur și simplu nu își amintea.

După ora prânzului, părintele Aiden abia se întorsese la birou când primi un telefon de la detectivul Billy Collins care îi cerea să-l primească.

— Eu și partenera mea vrem să vă punem câteva întrebări, părinte. Ar fi posibil să venim imediat? Am putea ajunge în douăzeci de minute, cel mult.

— Da, desigur. Pot să vă întreb despre ce este vorba?

— E în legătură cu Alexandra Moreland. Am plecat, părinte.

Peste exact douăzeci de minute, Billy Collins și Jennifer Dean erau în biroul lui. După prezentări, se așezară, iar părintele Aiden așteptă ca unul dintre ei să deschidă conversația. Billy Collins vorbi primul.

— Părinte, Alexandra Moreland a făcut o vizită în această biserică luni seară, nu-i așa? întrebă el.

Părintele Aiden își alese cuvintele cu grijă.

— Alvirah Meehan a identificat-o pe o înregistrare a camerelor de supraveghere și și-a dat seama că ea a trecut pe aici luni seara.

— Doamna Moreland a fost la confesiune, părinte?

— Detectiv Collins, numele dumneavoastră sugerează că sunteți irlandez, ceea ce înseamnă că aproape sigur sunteți catolic sau, cel puțin, ați fost crescut în acest spirit.

— Am fost crescut în religia catolică și încă îi aparțin, zise Billy. Nu ajung la slujbă în fiecare duminică, dar merg destul de des.

— Mă bucur să aud asta, zâmbi părintele. Atunci înseamnă că știți că nu pot discuta despre nimic ce are de-a face cu confesionalul… nu numai despre ce s-a vorbit acolo, dar nici despre cine a fost acolo.

— Înțeleg. Dar ați întâlnit-o pe Zan Moreland acasă la Alvirah Meehan într-una din serile trecute, rosti Jennifer Dean cu calm.

— Da, așa e. Fugar.

— V-a spus ceva ce nu se află sub jurământul confesionalului, părinte? insistă Dean.

— Mi-a cerut să mă rog pentru fiul ei.

— Nu v-a menționat cumva că și-a golit contul și că a cumpărat un bilet doar dus spre Buenos Aires pentru miercurea viitoare, nu-i așa? întrebă Billy Collins.

Părintele Aiden încercă să nu arate cât de uimit era.

— Nu, nu mi-a spus. Repet, am vorbit mai puțin de cincisprezece secunde.

— Și a fost prima oară când vă aflați față în față cu ea? îi

aruncă Jennifer Dean întrebarea.

— Vă rog, nu încercați să mă păcăliți, detectiv Dean, replică aspru părintele Aiden.

— Nu încercăm să vă păcălim, părinte, zise Billy Collins. Dar poate sunteți interesat să aflați că, după câteva ore de interogatoriu, doamna Moreland nu ne-a împărtășit faptul că plănuiește să plece din țară. Am aflat asta singuri. Atunci, părinte, dacă nu vă supărați, am vrea să aruncăm o privire pe înregistrările de la camerele de supraveghere care o arată pe doamna Moreland intrând în biserică și apoi ieșind.

— Desigur. O să îl rog pe Neil, omul nostru bun la toate, să vi le arate, spuse părintele Aiden și se întinse spre telefon. O, am uitat. Neil nu este astăzi aici. O să-l rog pe Paul de la librărie să vă ajute.

În timp ce așteptau, Billy Collins întrebă:

— Părinte, Alvirah Meehan era îngrijorată pentru că a crezut că cineva vă observa cu prea mare atenție în seara aceea. Există vreo persoană care v-ar putea vrea răul?

— Nu, absolut nimeni, răspunse părintele Aiden cu hotărâre.

După ce Paul îi conduse pe detectivi ca să le arate înregistrările, părintele Aiden își puse capul în palme. „Înseamnă că e vinovată, își spuse. Plănuia să fugă. Dar ce era cu mâinile lui Zan Moreland și nu-mi pot aminti?"

Două ore mai târziu, părintele Aiden se afla la biroul său când Zan îl sună din nou. Încă sperând că putea preveni crima despre care ea îi spusese că avea să se petreacă, el îi zise:

— Speram să aud vești de la tine, Zan. Vrei să vii să vorbim? Poate găsim o cale prin care să te pot ajuta.

— Nu, nu cred, părinte. Avocatul meu tocmai m-a sunat. O să fiu arestată. Trebuie să merg cu el la secția de poliție astăzi la ora cinci. Așa că, poate, dacă nu vă supărați, să vă rugați și pentru mine.

— Zan, m-am rugat pentru tine, rosti părintele Aiden cu convingere. Dacă tu…

Nu apucă să termine propoziția. Zan nu se mai afla la telefon. Era programat la una dintre Camerele pentru Reconciliere la ora

patru. „O să aștept până termin aici, apoi o să o sun pe Alvirah, după ora șase”, își spuse. „Până atunci va afla dacă Zan va fi sau nu eliberată pe cauțiune.”

În acel moment, părintele Aiden O’Brien nu avea nici cea mai vagă idee că cineva va intra în Camera de Reconciliere și că scopul nu va fi mărturisirea unei crime, ci comiterea ei.

CAPITOLUL 61

La patru și un sfert după-amiaza, Zan îl sună pe Kevin Wilson.

— Nu știu cum să încep să-ți mulțumesc pentru că ți-ai asumat responsabilitatea pentru tot ce s-a comandat pentru apartamente, zise ea cu vocea calmă, dar nu pot lăsa se întâmple așa ceva. Sunt pe cale de a fi arestată. Avocatul meu crede că o să mi se stabilească o cauțiune, dar oricum nu o să-ți fiu de prea mare folos ca designer de interior.

— O să fii arestată, Zan?

Kevin nu-și putu reține șocul din voce, deși Louise îl avertizase că ar fi fost. Surprinsă dacă nu s-ar fi petrecut deja arestarea.

— Da. Trebuie să ajung la secția de poliție la ora cinci. Mi s-a explicat că o să fiu judecată după aceea.

Kevin își putu da seama de efortul deosebit pe care îl făcea Zan ca să-și mențină calmul vocii.

— Zan, asta nu schimbă cu nimic faptul că…

Ea îl întrerupse:

— Josh o să îi sune pe furnizori și o să le explice că totul trebuie trimis înapoi, iar eu o să încerc să ajung la o înțelegere cu ei, îi spuse ea.

— Zan, te rog să nu crezi că decizia mea de a accepta marfa a fost un gen de act caritabil făcut la întâmplare. Îmi plac planurile tale, nu cele ale lui Bartley Longe. Ăsta e începutul și sfârșitul poveștii. Înainte să ajungi la birou, Josh mi-a povestit că ați lucrat amândoi în același timp la două proiecte și că, în timp ce tu te ocupai de unul dintre ele, el avea grijă de celălalt. E adevărat?

— Da. Așa este. Josh este foarte talentat.

— E bine atunci. La nivel de afaceri, angajez Moreland Interiors să preia proiectul de decorare a apartamentelor-model. Indiferent dacă ți se stabilește sau nu o cauțiune, decizia mea este finală. Și, desigur, am nevoie de o factură separată pentru onorariul tău obișnuit, pe lângă costul mărfurilor.

— Nu știu ce să spun, protestă Zan. Kevin, trebuie să fii conștient de publicitatea negativă pe care o generează cazul meu și lucrurile sunt pe cale să se înrăutățească. Ești sigur că vrei ca oamenii să știe că femeia acuzată de răpirea și poate de omorârea copilului ei lucrează pentru tine?

— Zan, știu cât de rele par toate, dar eu cred în nevinovăția ta și sigur există o explicație pentru tot ce ți s-a întâmplat.

— Este, și mă rog la Dumnezeu să fie găsită, spuse Zan și încercă să râdă. Țin neapărat să știi că ai onoarea de a fi prima persoană care își exprimă convingerea că sunt nevinovată.

— Mă bucur că sunt primul, dar sunt sigur că nu o să fiu ultimul, zise Kevin cu hotărâre. Zan, m-am gândit mult la tine. Cum de reușești să faci față la toate astea? Când te-am văzut, erai atât de supărată încât mi s-a frânt inima pentru tine.

— Cum reușesc? întrebă Zan. Și eu m-am întrebat asta și cred că am răspunsul. În urmă cu câțiva ani, când părinții mei au locuit o perioadă în Grecia, am zburat în Israel și am vizitat Țara Sfântă. Ai fost vreodată acolo, Kevin?

— Nu, nu am fost. Mereu am vrut să o fac. Multă vreme nu am avut banii necesari. Acum nu am timp.

— Ce știi despre Marea Moartă?

— Nu prea multe, decât că este în Israel.

— Atunci să-ți explic ce am simțit: am înotat în ea când am fost acolo… este un lac sărat, care se află la patru sute de metri sub nivelul mării, ceea ce înseamnă că este cel mai jos loc de pe Pământ. Este atât de plină de sare încât ești avertizat să nu lași apa să-ți intre în ochi pentru că dacă se întâmplă asta te ustură îngrozitor.

— Zan, ce legătură are asta cu tine?

Vocea lui Zan cedă când spuse:

— Mă simt ca și cum mă aflu pe fundul Mării Moarte, cu ochii larg deschiși. Asta îți răspunde la întrebare, Kevin?

— Da. O, Doamne, Zan, îmi pare rău.

— Chiar te cred că îți pare rău. Kevin, a sosit avocatul meu. E timpul să merg să fiu amprentată și închisă. Îți mulțumesc încă o dată.

Kevin puse receptorul în furcă, apoi se întoarse, astfel încât

Louise Kirk, care deschisese ușa biroului, să nu îi vadă lacrimile din ochi.

CAPITOLUL 62

Vineri după-amiaza el o sună pe Glory. Așa cum se așteptase, când ea răspunse vocea îi era amenințătoare și furioasă.

— Era și timpul să suni, se răsti ea. Pentru că planul tău cu o săptămână maximum zece zile nu mai ține. Probabil că va trebui să plec de aici în treizeci de zile, iar duminică după-amiază agentul imobiliar va mărșălui pe aici cu tipul care cumpără casa. Și dacă tu crezi că o să mă trimiți într-o altă gaură uitată de lume la fel ca asta, te înșeli. Până duminică dimineața ar fi bine să am banii în mână, altfel mă duc la poliție și o să pretind recompensa de cinci milioane de dolari.

— Gloria, putem termina până duminică. Dar dacă tu îți închipui că poți lua banii din acea recompensă ești mai proastă decât am crezut. Îți amintești de Son of Sam{14}? Dacă nu, interesează-te. A omorât câțiva oameni și a mai împușcat încă trei sau patru. Scria o carte despre crimele pe care le comisese, așa că au dat o lege prin care niciun criminal nu poate profita de pe urma crimelor sale. Femeie, fie că-ți place, fie că nu, ești băgată până-n gât în povestea asta. L-ai răpit pe Matthew Carpenter și l-ai ținut prizonier timp de doi ani. Dacă ești prinsă, mergi la închisoare. Pricepi?

— Poate că ei fac și excepții, spuse Gloria sfidătoare. Dar puștiul ăsta e deștept. Dacă tu crezi că, în clipa în care o să-l găsească, el n-o să spună că nu mami l-a luat în ziua aceea, te înșeli. Sunt destul de sigură că-și amintește. Când s-a trezit, în mașină, încă purtam peruca. A început să țipe când mi-am scos-o. Își amintește asta. Și o dată, când am crezut că ușa era încuiată, am încercat peruca după ce am spălat-o. Eram cu spatele la el. A deschis ușa și a intrat înainte să apuc s-o dau jos. M-a întrebat: „De ce încerci să arăți ca mami?” Dacă le spune că Glory l-a luat din cărucior? Nu va fi minunat pentru mine?

— Nu l-ai lăsat să se uite la fotografiile pe care le-au arătat la televizor, nu-i așa? întrebă el când îl lovi groaznica realitate.

„Dacă Matthew spune la poliție că știe că nu mama lui a fost cea care l-a luat din cărucior, orice plan pe care l-am făcut se va

nărui."

— Pui întrebări tâmpite, nu-i așa? Sigur că nu l-am lăsat.

— Cred că ești nebună, Brittany. Asta s-a întâmplat acum aproape doi ani. E prea mic să-și amintească.

— Nu conta pe faptul că o să fie un iepuraș prostuț când o să-l găsească. Și nu-mi mai spune Brittany. Am crezut că am stabilit deja asta.

— Bine, bine. Ascultă, o să schimbăm puțin planul. Nu o să te mai dai drept Zan ca să te duci înapoi la biserică. O să mă ocup eu de asta. Pune totul în mașină. Ne întâlnim mâine noapte la Aeroportul LaGuardia. O să am banii pentru tine și un bilet de avion spre Texas.

— Cum rămâne cu Matthew?

— Fă ce ai făcut întotdeauna, numai că de data asta va trebui să fie pentru o vreme mai lungă. Culcă-l în debara, lasă lumina aprinsă și dă-i îndeajuns de multe cereale sau sendvișuri și suc astfel încât să-i ajungă. Spui că oamenii aceia o să treacă duminică pe acolo ca să se uite prin casă?

— Da. Dar dacă nu o să mai treacă? Nu-l putem lăsa pe băiețel închis în debara.

— Sigur că nu. Spune-i agentului imobiliar că o să pleci duminică dimineață și că o să o anunți unde să-ți trimită banii înapoi. Poți să fii sigură că până duminică după-amiază va verifica toată casa, indiferent dacă vine sau nu cumpărătorul. Și atunci o să-l găsească pe Matthew.

— Șase sute de mii de dolari, cinci mii în bani lichizi, iar ceilalți în contul tatălui meu din Texas. Scoate pixul. O să-ți dau acum numărul contului.

Mâna lui era atât de transpirată încât abia putea ține pixul ca să nu-i alunece, dar reuși totuși să noteze cifrele pe care ea i le spuse pe un ton răstit.

Era o variantă pe care el nu o luase în considerare, aceea că Matthew își va aduce aminte că nu mama lui fusese cea care îl răpise în ziua aceea. Dacă acest lucru se întâmpla, povestea lui Zan va fi crezută în totalitate. Toate planurile lui atent construite ar fi devenit complet nefolositoare. Chiar dacă o omora, așa cum intenționase, ei tot ar fi început să caute să vadă cine ar fi putut

plănui farsa aceasta și răpirea. Și într-un fel sau altul, ar fi aflat adevărul. Vigilența cu care o vânaseră pe Zan se va întoarce în alte direcții.

Îi părea rău. Chiar îi părea rău, dar Matthew nu trebuia să fie găsit în debaraua aceea. Trebuia să dispară până când agentul imobiliar urma să ajungă acolo, duminică după-amiaza. „Nu am vrut niciodată să-l omor", își spuse el plin de regrete. „Niciodată nu am crezut că se va termina așa."

Ridică din umeri. Era timpul să meargă la biserică. „Binecuvântează-mă, părinte, pentru că am păcătuit", își spuse cu tristețe.

CAPITOLUL 63

De data aceea Zan nu mai răspunse presei când ajunse la Secția de Poliție Central Park însoțită de Charley Shore. În schimb, își lăsă capul în jos și alergă de la mașină la ușa din față ținută de braț de Charley. Fură escortați în încăperea pentru interogatorii, care le era deja familiară, unde erau așteptați de detectivii Billy Collins și Jennifer Dean.

Fără să o salute, Collins zise:

— Sper că nu ați uitat să vă aduceți pașaportul, doamnă Moreland.

Charley Shore răspunse în locul ei:

— L-am adus.

— Foarte bine, pentru că o să-l vrea judecătorul, spuse Billy. Doamnă Moreland, de ce nu ne-ați spus și nouă că plănuiați să zburați la Buenos Aires miercurea viitoare?

— Pentru că nu plănuiam asta, răspunse Zan calmă. Și înainte de a întreba, nu, nu mi-am golit contul bancar. Sunt sigură că ați verificat asta până acum.

— Vreți să spuneți că aceeași impostoare care v-a furat copilul a cumpărat și un bilet dus în Argentina și s-a servit din contul dumneavoastră?

— Asta este *exact* ceea ce vreau să spun, zise Zan. Și în cazul în care nu știți încă, aceeași persoană a cumpărat haine de la magazinele la care am conturi și a comandat toate mărfurile necesare de care aș fi avut nevoie pentru proiectul de design interior pentru care licitasem.

Fața încruntată a lui Charley Shore îi aminti faptul că el o rugase să răspundă la întrebări, dar să nu ofere în mod voluntar alte informații. Ea se întoarse spre el:

— Charley, știu la ce te gândești, dar nu am nimic de ascuns. Poate că detectivii vor verifica toate aceste lucruri și o să descopere că cel puțin unul dintre ele nu a fost făcut de mine. Și poate că atunci se vor uita unul la altul și vor zice: „Poate că ea chiar spunea adevărul…” Zan se uită din nou la detectivi. Bateți din palme dacă credeți în miracole, zise ea. Sunt aici ca să fiu

arestată. Putem începe procesul?

Ei se ridicară.

— O să facem asta în centru, la tribunal, îi spuse Billy Collins. O să vă conducem într-acolo.

„Nu durează mult să devii un infractor acuzat", își spuse ea o oră mai târziu, după ce fusese emis mandatul de arestare, îi fusese atribuit un număr, i se luaseră amprentele și i se făcuseră fotografii. De acolo fusese dusă într-o sală de judecată, în fața unui judecător cu o expresie severă.

— Doamnă Moreland, sunteți acuzată de răpire, obstrucționarea justiției și împiedicarea custodiei, îi spuse acesta. Dacă puteți plăti cauțiunea, nu aveți voie să părăsiți țara fără permisiunea tribunalului. Aveți pașaportul la dumneavoastră?

— Da, onorată instanță, răspunse Charley Shore în locul ei.

— Predați-l funcționarului curții. Cauțiunea stabilită este de două sute cincizeci de mii de dolari.

Judecătorul se ridică și ieși din sala de judecată. Zan se întoarse spre Charley, cuprinsă de panică.

— Charley, nu am de unde să fac rost de atâția bani. Știi că nu pot.

— Am discutat cu Alvirah despre această situație. O să pună la bătaie ipoteca apartamentului ei, pentru garanție la un agent de cauțiune, și o să-ți împrumute banii dați pentru comisionul lui. Imediat ce-l voi suna pe Willy, el va veni încoace. După ce se lămurește problema cauțiunii, o să fii liberă să pleci.

— Liberă să plec, șopti Zan.

Se uită la petele negre pe care nu și le putuse îndepărta de pe degete. „Liberă să plec."

— Pe aici, doamnă, îi zise un ofițer de la tribunal și o luă de braț.

— Zan, trebuie să aștepți într-o celulă până când Willy se va ocupa de cauțiune. Imediat ce discut cu el, o să mă întorc să aștept împreună cu tine, îi spuse Charley. Trebuie să înțelegi că toate astea sunt treburi de rutină.

Cu picioarele ca de plumb, Zan se lăsă condusă printr-o ușă din apropiere care dădea într-un culoar îngust. La capătul lui se

afla o celulă goală, cu o toaletă deschisă și cu o băncuță. La gestul firav al ofițerului în civil ea păși în celulă și auzi în urma ei cheia care se întorcea în broască. „Cu ușile închise", își spuse înnebunită când își aduse aminte de piesa lui Sartre care purta același nume. „Am jucat în ea, în rolul soției adultere, în facultate."

Se întoarse și se uită la gratii, apoi își puse instinctiv mâinile pe ele. „Doamne, cum s-a ajuns la așa ceva?" se întrebă. „De ce? De ce?"

Rămase acolo fără să se miște timp de aproape o jumătate de oră, până când se întoarse Charley Shore.

— Am vorbit cu agentul de cauțiune, Zan, spuse el. Willy trebuie să ajungă aici în câteva minute. Trebuie să semneze câteva documente, să predea ipoteca, să plătească taxa și o să poți pleca. Știu cum te simți, dar acesta este momentul în care avocatul tău, adică eu, știe cu ce avem de-a face și începe lupta.

— O să pledezi pentru nebunie? Nu la asta te gândești, Charley? Pun pariu că așa e. Înainte să ajungi la mine la birou, mă uitam cu Josh la televizorul din camera din spate. Reporterul de la CNN îi lua interviu unui doctor specializat în personalități multiple. După părerea lui genială, sunt un candidat foarte bun pentru o astfel de apărare. Apoi a citat un caz unde apărarea a pledat că personalitatea de bază nu a știut ce făcuse personalitatea care comisese crima. Și știi ce a răspuns judecătorul la acest argument al apărării, Charley? strigă Zan. A zis: „Nu-mi pasă câte personalități are femeia aia. Toate trebuie să respecte legea!"

Charley Shore se uită în privirea aprinsă a lui Zan și știu că nu avea cum să o liniștească sau să o aline. Se hotărî să nu o insulte încercând unul dintre aceste gesturi.

CAPITOLUL 64

Gloria Evans, născută Margaret Grissom, numită Glory de adoratul ei tată, pe numele de scenă Brittany La Monte, nu era sigură dacă putea crede cu adevărat că totul avea să se termine în patruzeci și opt de ore. În acei aproape doi ani își șoptise de o mie de ori „Dacă…" în timpul nopților nedormite, când începuse să își dea seama de enormitatea fărădelegii pe care o comisese.

„Și dacă n-o să meargă?" se întrebă. „Dacă o să dea de mine? O să stau în pușcărie pentru tot restul vieții. Ce mai înseamnă șase sute de mii de dolari? O să-mi ajungă doar câțiva ani până mă aranjez, cumpăr alte haine, îmi fac fotografii noi, mai iau câteva lecții de actorie și încerc să găsesc un agent și un om de relații publice. El mi-a zis că o să mă prezinte oamenilor de la Hollywood, dar la ce mi-au folosit toți aceia pe care i-am cunoscut la New York? La nimic. Și Matty… A fost un puști așa simpatic. Știam că o să fiu dată peste cap dacă o să-l las să se lege prea mult de mine, dar cum putea să nu-mi placă de micuț? Îl iubesc pe băiețel", se gândi Glory în timp ce împacheta hainele care semănau cu cele pe care le purtase Zan Moreland. „Pentru Dumnezeu, sunt bună", își spuse rânjind. „Sunt atentă la detalii. Moreland e puțin mai înaltă decât mine. Am avut tocurile înălțate la sandalele acelea, în caz că cineva îmi făcea vreo poză când am luat copilul."

Radiind de automulțumire în timp ce-și făcea bagajul, Glory își aminti cât muncise la peruca aceea ca să facă părul să semene perfect, la culoare și la tunsoare. Glory pusese bureței la rochia aceea, pentru că Moreland era mai lată în umeri decât ea. „Pun pariu că acum polițaii fac toate acele verificări digitale și că o să termine zicând că nu e nicio îndoială că femeia din fotografii e Moreland. Și machiajul meu a fost perfect."

Se uită prin dormitorul cu pereți albi și mohorâți, la mobila uzată de stejar și la covorul jerpelit.

— Și ce mi-au adus toate astea? se întrebă cu voce tare. Doi ani de vânzoleală dintr-o casă izolată în alta. Doi ani de

prizonierat pentru Matty, încuiat în debarale în timp ce eu plecam la magazin sau la câte un film, din când în când. Sau la New York, ca să pară că Moreland a fost într-un loc sau în altul…

„Tipul ăla ar putea pătrunde și în Fort Knox", își spuse când își aminti cum într-o zi se întâlniseră la Penn Station și îi strecurase o carte de credit falsă. Decupase din ziare reclame cu haine de vânzare. „Asta vreau să cumperi", îi spusese. „Ea le are deja."

Alte dăți îi trimisese prin poștă cutii cu haine care erau identice cu unele pe care Moreland le cumpărase. „În cazul în care vreau să intervii", îi spusese el.

Glory purtase unul dintre acele costume, cel negru cu guler de blană, și se machiase ca ea când condusese în Manhattan, luni. El îi spusese să cumpere haine de la Bergdorf și să le treacă în contul lui Moreland. Glory nu știa exact ce îi mai plănuise, dar când îl întâlnise fu sigură că era supărat. „Du-te înapoi la Middletown", îi spusese.

Asta se întâmplase luni după-amiaza. „M-am enervat. I-am spus să se ducă la dracu și că aveam să merg pe jos până la locul de parcare. Trebuia să-mi fi dat peruca jos și să-mi leg eșarfa la gât ca să nu arăt ca ea, dar nu am făcut-o. Apoi, când am trecut pe lângă biserică, a fost o nebunie… am intrat. Nu știu ce m-a făcut să intru în confesional sau, cel puțin, să încerc s-o fac. Doamne, oare îmi pierdeam mințile? Trebuia să știu că o să mă urmărească. Cum altfel a știut că am fost acolo?"

— Glory, pot să intru?

Își ridică privirea. Matthew stătea la ușă. Uitându-se la el, își dădu seama că mai slăbise. „Ei bine, n-a mâncat cine știe ce în ultima vreme", își spuse.

— Sigur. Intră, Matty.

— Trebuie să ne mutăm din nou?

— Am vești foarte bune pentru tine. Mami o să vină să te ia peste câteva zile.

— Da? zise el încântat.

— Poți să fii sigur. De-aia n-o să mai am eu grijă de tine. Iar oamenii răi care au încercat să te fure au plecat. Nu e super?

— Mi-e dor de mami, șopti Matthew.

— Știu. Și, mă crezi sau nu, și mie o să-mi fie dor de tine.

— Poate că o să vii în vizită la noi…

— Păi, o să vedem.

Uitându-se în ochii inteligenți și curioși ai lui Matthew, Glory se gândi brusc: „În doi ani, dacă mă vede la televizor sau într-un film, o să zică «E Glory, doamna care a avut grijă de mine». O, Doamne, și el crede la fel. Știe că nu își permite ca Matty să fie găsit. Oare e posibil?… Da, ar fi în stare", își dădu ea seama. „Nu pot lăsa să se întâmple așa ceva. Trebuie să sun și să încerc să pun mâna pe recompensă. Dar pentru moment o să fac ce mi-a zis. De dimineață o s-o sun pe femeia de la agenția imobiliară și o să-i spun că plec duminică dimineață. Apoi o să mă văd cu el la New York mâine noapte, așa cum am plănuit, dar înainte de asta o să mă duc direct la poliție și o să ajung la o înțelegere cu ei. Și mă pot înregistra, ca să aibă dovada absolută că spun adevărul."

— Glory, pot să mă duc jos să iau un suc? întrebă Matthew.

— Sigur, dragă, dar o să merg și eu cu tine ca să-ți dau ceva de mâncare.

— Nu mi-e foame, Glory, și nu cred că o s-o văd pe mami foarte curând. Mereu îmi spui asta.

Matthew coborî treptele ca să-și ia sucul, îl aduse înapoi, se așeză pe pat și se întinse spre bucata de săpun. Dar apoi o dădu la o parte. „Glory mă minte. Mereu îmi spune că o s-o văd pe mami în curând. Mami nu vrea să vină după mine."

CAPITOLUL 65

Vineri, la patru fără un sfert, părintele Aiden ieși din mănăstire și se îndreptă spre capelă. Mergea încet. Stătuse la birou ore în șir, iar artrita pe care o simțea în spate și în genunchi întotdeauna îi dădea de furcă atunci când stătea prea mult timp pe loc.

În ziua aceea, ca întotdeauna, erau oameni adunați în fața Camerei de Reconciliere, la intrare, unde erau ascultate confesiunile. Observă că cineva se oprise la grota Sfintei Fecioare de la Lourdes și că altcineva se afla îngenuncheat la băncuța din fața Sf. Iuda. Câțiva oameni erau adunați pe bănci de-a lungul peretelui exterior. „Își odihnesc picioarele, se întrebă el, sau așteaptă să-și facă curaj să meargă la confesiune? Nu e nevoie de curaj", își spuse. „Nu trebuie decât credință."

Când trecu pe lângă altarul Sf. Antoniu, observă un bărbat îmbrăcat în impermeabil, cu păr des și negru, care stătea îngenuncheat. Îi trecu prin minte că poate acesta este bărbatul despre care Alvirah spusese că se uitase la el cu mare interes în acea seară. Părintele Aiden alungă acest gând. „Și dacă e așa, poate că omul nu făcea altceva decât să-și facă curaj ca să-și descarce povara. Așa sper."

La patru fără cinci minute își puse numele pe ușa Camerei de Reconciliere, intră și se așeză pe scaun. Rugăciunea de dinaintea primirii credincioșilor care veneau la confesiune era mereu aceeași, că le va veni în ajutor celor care apelau la el pentru vindecare.

La ora patru apăsă pe buton, astfel încât să se aprindă lumina verde, iar prima persoană de la coadă să știe că îi era permis să intre.

Fusese o după-amiază neobișnuit de aglomerată, chiar și pentru vremurile de criză și pentru perioada postului, și circa două ore mai târziu, părintele Aiden se hotărî că din moment ce mai erau doar câțiva oameni care așteptau, nu va pleca până nu va asculta toate confesiunile.

Apoi, la șase fără cinci, bărbatul cu părul ciudat intră. Gulerul impermeabilului era ridicat. Purta ochelari negri, foarte mari. Părul des și mare îi acoperea urechile și fruntea. Ținea mâinile în buzunar.

Părintele Aiden simți o senzație bruscă de teamă. „Bărbatul acesta nu este un credincios venit la confesiune, sunt sigur de asta." Dar acesta se așeză și cu vocea aspră spuse:

— Binecuvântează-mă, părinte, pentru că am păcătuit.

Apoi se opri. Părintele Aiden așteptă.

— Nu sunt sigur că o să mă iertați, părinte, pentru că fărădelegile pe care o să le comit vor fi mult mai grave decât cele pe care le-am făcut deja. Vedeți, o să omor două femei și un copil. Pe una dintre ele o cunoașteți. E Zan Moreland. Și, în afară de asta, nu pot avea încredere în dumneata, părinte. Nu știu ce ați auzit sau ce bănuiți.

Părintele Aiden intenționă să se ridice, dar înainte de a face asta bărbatul scoase din buzunar un pistol și îl apropie de sutana lui.

— Nu cred că o să audă cineva asta, zise el. Nu cu un amortizor. Și, oricum, sunt prea ocupați ca să se roage.

Părintele Aiden avu senzația unui junghi ascuțit în piept și apoi, când totul se întunecă, simți niște mâini care îl ghidară înapoi pe scaun.

Mâini. Zan Moreland. Asta încercase să-și amintească. Zan avea mâini lungi, frumoase. Femeia din confesional, despre care el crezuse că era Zan, avea mâini mici și degete scurte… Apoi imaginea i se stinse din minte, lăsându-l într-un întuneric mormântal.

CAPITOLUL 66

Când reușiră într-un final să iasă din tribunal, Willy păși înainte, în marea de camere de filmat și aparate de fotografiat, fugi spre stradă și opri un taxi.

Mușcându-și buza care îi tremura și ținându-se de mâna lui Charley Shore, Zan alergă să intre în taxi. Dar nu reuși să scape de blițurile și de microfoanele care îi fuseseră vârâte în față.

— Ai vreo declarație pentru noi, Zan? strigă un reporter.

Se opri și țipă:

— Nu sunt eu femeia din acele poze, nu sunt, nu sunt!

Lângă bordură, Willy ținea deschisă portiera taxiului. Charley o ajută să intre.

— Tipul cel mare va avea grijă de tine acum, zise Charley încet.

Minute în șir după ce taxiul plecă, nici Zan și nici Willy nu ziseră nimic. Apoi, când ajunseră aproape de Central Park, ea se întoarse spre el:

— Pur și simplu nu știu cum să vă mulțumesc, începu ea. Apartamentul meu e subînchiriat. Contul din bancă nu mai există. Nu aș fi putut ieși pe cauțiune. Aș fi fost diseară la Tombs[15], într-o salopetă portocalie dacă nu erați voi, tu și Alvirah.

— Nu ai fi avut cum să ajungi diseară la Tombs, Zan, spuse Willy. Nu cât ești în grija mea.

Când ajunseră în apartament, Alvirah îi aștepta cu pahare pe măsuța de cafea.

— M-a sunat Charley, zise ea. A spus că Zan are nevoie de ceva mai tare decât vinul roșu. Ce să fie, Zan?

— Cred că un whisky.

Zan încercă să zâmbească în timp ce-și desfăcea eșarfa și își dădu jos jacheta, dar era un efort zadarnic.

— Sau mai bine două sau trei, adăugă ea.

Când se întinse ca să-i ia haina, Alvirah o luă în brațe pe Zan.

— Când m-a sunat Charley să-mi spună că vii încoace, m-a rugat să-ți amintesc că este abia primul pas dintr-un proces lung

și că o să fie alături de tine până la capăt.

Zan știa ce trebuia să spună, dar nu și cum s-o facă. Încercând să câștige puțin timp, se așează pe canapea și se uită în încăpere.

— Mă bucur foarte mult că ai ales până la urmă fotoliile Club asortate, Alvirah. Îți amintești că am dezbătut dacă unul dintre ele să fie sau nu Wing. Iar măsuțele merg foarte bine cu masa pentru cocteiluri. Și se asortează și lămpile. Hai să recunoaștem. Nu erau prea mulți decoratori de interior prin Jackson Heights, Queens, la acea vreme.

În timp ce vorbea, Alvirah o studia pe Zan și observă cearcănele adânci pe care le avea sub ochi, albul ca de porțelan al pielii ei, faptul că, deși corpul ei era zvelt în mod natural, părea acum fragil.

Zan luă băutura pe care Willy i-o preparase, o scutură ușor astfel încât cuburile de gheață să zornăie când se loviră de marginile paharului, și începu:

— Este incredibil de greu pentru mine să spun asta, pentru că pare atât de nerecunoscător, zise ea și se uită la expresiile lor îngrijorate. Vă pot citi gândurile, spuse încet. Credeți că o să dau totul în vileag și să vă spun că da, mi-am răpit copilul și poate chiar că mi-am ucis fiul, carne din carnea mea. Dar nu asta vreau să vă spun. O să vă spun că nu sunt ambivalentă. Nu sunt nici nebună. Și nu am personalitate multiplă. Știu că așa pare, și nu vă învinovățesc pentru că ați crezut așa ceva, confirmă cu tonul crescând în intensitate. Altcineva l-a luat pe Matthew. Cineva care poate face în așa fel încât să arate ca mine, și aceea este femeia care apare în fotografiile făcute în Central Park. Tocmai am citit despre o femeie care și-a petrecut un an în închisoare pentru că două dintre prietenele fostului ei logodnic au pretins că le-a amenințat cu pistolul. Într-un final una dintre ele a cedat și a recunoscut că a mințit.

Zan se uită fix în ochii lui Alvirah implorând înțelegere.

— Alvirah, pe viața lui Matthew, jur în fața lui Dumnezeu că sunt nevinovată. Ești un bun detectiv. Ți-am citit cartea. Ai rezolvat câteva crime importante. Acum o să te rog să regândești toată această mizerie. Spune-ți: „Zan e nevinovată. Tot ce mi-a spus e adevărat. Cum să dovedesc nevinovăția ei în

loc să îi plâng de milă?" Crezi că e posibil?

Alvirah și Willy se uitară unul la altul, știind că își puteau citi unul altuia gândurile. De când văzuseră pozele acelea cu Zan – sau cu femeia care semăna uimitor de mult cu ea – dăduseră vina pe ea. Vinovați! „Nici măcar nu am luat în calcul posibilitatea că nu ea e cea din poze", își spuse Alvirah. „Poate că este o altă explicație pentru toate astea."

— Zan, începu ea încet. Mă simt rușinată și ai dreptate. Sunt un detectiv destul de bun și m-am grăbit să te judec. Se presupune că ești nevinovată până la proba contrarie, lucru ce stă la baza justiției, ceva ce eu, ca mulți alții, am uitat în cazul tău. Unde să caut răspunsuri?

— Jur că Bartley Longe se află în spatele acestei povești, zise Zan cu hotărâre. I-am respins avansurile… niciodată un pas deștept dacă lucrai cu el. Mi-am dat demisia și mi-am deschis propria afacere. I-am luat câțiva dintre clienți. Astăzi am aflat că am primit contractul pentru decorarea apartamentelor din Carlton Place.

Observă expresia surprinsă din ambele priviri.

— Vă vine să credeți că arhitectul Kevin Wilson m-a angajat, deși știa că pot fi închisă? Desigur, acum că am ieșit pe cauțiune, pot lucra cu Josh, dar Kevin ne-a angajat știind că Josh s-ar descurca și singur.

— Zan, știu cât de mult înseamnă pentru tine acest contract, spuse Alvirah. Și ai câștigat în fața lui Bartley Longe!

— Da, dar acum mă urăște, vă dați seama cât o să mă deteste când va afla?

Lui Alvirah îi trecu prin minte un gând înfricoșător, că Zan ar fi putut trece cu vederea ceva. Dacă avea dreptate și o femeie îndeajuns de pricepută se dăduse drept ea, iar dacă Bartley Longe o angajase pe acea femeie ca să se îmbrace ca Zan și să-l răpească pe Matthew, ce avea să se întâmple acum? Și ce i-ar putea face Longe lui Matthew ținând cont de noua insultă pe care i-o adusese Zan afacerii sale prestigioase pe care o voia numai pentru el? Dacă Longe este vinovat, iar Matthew este încă în viață, va merge Longe într-atât de departe încât să îi facă și mai mult rău lui Zan?

Înainte ca Alvirah să vorbească, Zan spuse:

— Am încercat să pun totul cap la cap. Dintr-un anumit motiv, Nina Aldrich le-a spus acelor detectivi și că trebuia să mă întâlnesc cu ea la apartamentul din Beekman Place. Pur și simplu e o minciună. Poate că servitoarea era prin preajmă și a auzit când Nina mi-a spus să mă văd cu ea în ziua aceea la casa din oraș de pe Sixty-ninth Street.

— În regulă, Zan, ar putea fi un fir bun. O să încerc să dau de servitoare. Mă pricep să mă împrietenesc cu cineva de acest gen. Nu uita că am fost femeie de serviciu ani în șir.

Alvirah se grăbi să ia un carnețel și un pix de pe raftul din bucătărie, de lângă telefon. Când se întoarse, Zan spuse:

— Și, te rog, discută și cu Tiffany Shields, dădaca. A cerut un Pepsi și când m-am dus să i-l aduc m-a urmat în bucătărie. L-a scos din frigider și l-a deschis singură. Nici nu m-am atins de el. M-a întrebat dacă aveam medicamente pentru gripă. I-am dat un Tylenol pentru răceală. Nu aveam Tylenol cu sedativ în casă. Acum a declarat că asta i-am dat.

Telefonul sună.

— Mereu sună când suntem pe cale să luăm cina, se încruntă Willy în timp ce se duse să ridice receptorul.

O clipă mai târziu, expresia de pe fața lui se schimbă.

— O, Doamne! La ce spital? Ajungem imediat. Mulțumesc, părinte.

Willy puse la loc receptorul și se întoarse către Alvirah și Zan care se uitau la el.

— Cine, Willy? întrebă Alvirah cu mâinile în dreptul inimii.

— Părintele Aiden. Un tip cu păr negru și des l-a împușcat în Camera de Reconciliere. Este la New York Hospital, Alvirah. Este la Terapie Intensivă. Starea lui este critică. S-ar putea să nu treacă de noaptea asta.

CAPITOLUL 67

Alvirah, Willy și Zan rămăseseră la spital, în fața Secției de terapie intensivă până la ora trei dimineața. Mai erau acolo doi călugări franciscani care stăteau și ei de veghe. Li se permisese tuturor să stea un moment lângă patul părintelui O'Brien. Pieptul lui era înfășurat cu bandaje. O mască pentru oxigen îi acoperea cea mai mare parte din față. În brat avea o perfuzie. Dar doctorul devenise puțin mai optimist. În mod miraculos, toate cele trei gloanțe îi ocoliseră inima. Deși starea lui era extrem de critică, semnele vitale se îmbunătățeau.

— Nu știu dacă vă aude, dar puteți vorbi cu el pe scurt, spuse doctorul.

Alvirah șopti:

— Părinte Aiden, te iubim.

Willy spuse:

— Haide, Padre. Trebuie să te faci bine.

Zan luă mâna părintelui Aiden într-a ei.

— Sunt Zan, părinte. După tot ce s-a întâmplat, știu că rugăciunile tale au fost cele care mi-au dat speranță. Acum eu mă rog pentru tine.

Când ieșiră din spital, Alvirah și Willy o conduseră pe Zan acasă cu taxiul. Alvirah așteptă în mașină în timp ce Willy o duse până la ușa apartamentului. Când se întoarse, acesta mormăi:

— E prea frig pentru vulturi. Nu e nicio cameră de înregistrare prin preajmă.

Dormiră până la ora nouă în dimineața aceea. Când se trezi, Alvirah ridică receptorul și sună la spital.

— Părintele Aiden rezistă, îi raportă apoi soțului. O, Willy, am știut când l-am văzut pe tipul acela, luni, în capelă, că avea să aducă necazuri. Dacă am fi putut să ne uităm mai bine la el pe înregistrările camerelor de supraveghere, am fi putut afla cine este.

— Păi, cu siguranță că acum poliția o să verifice cu foarte

mare atenție înregistrările de aseară ale camerelor de supraveghere ca să vadă dacă îl pot identifica, o liniști Willy.

La micul dejun se uitară pe primele pagini ale ziarelor. Atât *Post*, cât și *News* aveau poza lui Zan în timp ce ieșea din tribunal alături de Charley Shore. Declarația ei „Nu sunt eu femeia din acele poze!" era titlul mare de la *News*, iar *Post* titra: „Nu sunt eu în poze, strigă Zan". Fotograful de la *Post* obținuse un prim-plan care arăta expresia chinuită care îi însoțise declarația.

Alvirah tăie prima pagină din *Post* și o împături.

— Willy, e sâmbătă, așa că poate dădaca e acasă. Oricum, Zan mi-a lăsat adresa ei și numărul de telefon. Dar în loc să o sun o să mă duc direct la ea. Zan a spus că Tiffany Shields a luat ea însăși un Pepsi din frigider. Asta înseamnă că Zan nu avusese cum să-i pună ceva în el. Cât despre medicamentul pentru răceală, Zan spune că niciodată nu a cumpărat un astfel de medicament care să conțină sedativ. Ai auzit-o. Tânăra aceea a adormit când trebuia să aibă grijă de Matthew, iar acum încearcă să arunce vina asupra lui Zan.

— De ce-ar fi inventat o astfel de poveste? întrebă Willy.

— Cine știe? Poate ca să-și justifice ei înseși de ce a adormit la muncă.

O oră mai târziu, Alvirah suna la soneria administratorului blocului în care locuise Zan. O tânără în halat răspunse.

— Cred că ești Tiffany Shields, ghici Alvirah afișând cel mai cald zâmbet cu putință.

— Și? Ce vreți? veni răspunsul ostil.

Alvirah îi întinse cartea de vizită.

— Sunt Alvirah Meehan și sunt editor la *New York Globe.* Mi-ar plăcea să îți iau un interviu pentru o poveste pe care o scriu despre Alexandra Moreland.

„Nu e o minciună", își spuse Alvirah. „Chiar o să scriu un editorial despre Zan."

— Vreți să scrieți despre dădaca proastă pe care o învinovățește toată lumea pentru că a adormit în timp ce mama și-a răpit copilul? se răsti Tiffany.

— Nu. Vreau să scriu despre tânăra căreia îi era rău și a fost

de acord să facă pe dădaca pentru că mama copilului trebuia să se vadă cu o clientă, iar noua bonă nu apăruse la lucru.

— Tiffany, cine-i acolo?

Alvirah se uită pe lângă Tiffany, în hol, și observă un bărbat cu umeri largi, cu chelie, care se apropia de ele. Tocmai voia să se prezinte, când Tiffany zise:

— Tată, aceasta este o doamnă care vrea să-mi ia un interviu pentru un articol pe care-l scrie.

— Fata mea și-a luat destule scatoalce de la voi, spuse tatăl lui Tiffany. Du-te acasă, cucoană.

— Eu nu intenționez să critic pe nimeni, zise Alvirah. Tiffany, ascultă-mă. Zan Moreland mi-a spus cât de mult te iubea Matthew și că voi două erați prietene. Mi-a spus că știa că îți era rău și s-a învinovățit pentru că a insistat ca tu să ai grijă de Matthew în ziua aceea.

— Cred că ar trebui să vorbești cu femeia asta, Tiffany, interveni tatăl.

În timp ce tânăra îi deschise ușa ca să-i permită să intre, tatăl ei o conduse pe Alvirah în sufragerie și se prezentă:

— Eu sunt Marty Shields. Vă las. Trebuie să ajung sus ca să verific încuietoarea cuiva. Apoi se uită la cartea de vizită și adăugă: Hei, stai puțin. Nu ești doamna care a câștigat la loterie și a scris o carte despre rezolvarea misterelor?

— Ba da, recunoscu Alvirah.

— Tiffany, mamei tale i-a plăcut la nebunie cartea aia. S-a dus la librărie și i-ai dat un autograf, doamnă Meehan. A zis că a avut o discuție plăcută cu dumneata despre carte. Acum e la muncă. Lucrează ca vânzătoare la Bloomingdale's. Pot să spun de pe acum că o să-i pară tare rău că nu te-a prins azi aici. Bine, acum mă duc.

„Ce noroc pe mine că soției lui i-a plăcut cartea", se gândi Alvirah voioasă în timp ce trase un scaun cu spătarul drept în apropierea canapelei pe care se ghemuise Tiffany. „E doar un copil", își spuse, „și înțeleg în ce stres a trăit în toată această vreme. Am auzit la știri apelul ei disperat, la fel și alte câteva milioane de oameni."

— Tiffany, începu ea, eu și soțul meu suntem buni prieteni cu

Zan aproape de când a dispărut Matthew. Trebuie să subliniez că nici măcar o dată nu am auzit-o dând vina pe tine pentru ce s-a întâmplat în ziua aceea. Niciodată n-am întrebat-o despre Matthew pentru că știam cât de greu îi era să discute despre el. Cum era?

— Era adorabil, spuse Tiffany repede. Și atât de deștept. Nu e surprinzător. Zan îi citea câte o poveste în fiecare seară, iar în weekenduri îl ducea peste tot. Îi plăcea să meargă la grădina zoologică și știa toate animalele. Putea număra până la douăzeci și nu-i scăpa nicio cifră. Desigur, Zan este o adevărată artistă. Schițele ei cu camere, mobile și accesorii, cu care se ocupă, sunt minunate. Chiar și la trei ani îți puteai da seama că Matthew avea talent la desen. Avea ochi mari, căprui, care îi dădeau o înfățișare solemnă când se gândea. Iar părul începuse să capete o nuanță roșcată.

— Erai bună prietenă cu Zan?

Expresia de pe fața lui Tiffany deveni îngrijorată.

— Da, cred că da.

— În urmă cu un an, îmi amintesc că mi-a spus că voi două erați bune prietene și că întotdeauna îi admirai hainele. Nu îți dădea din când în când câte o eșarfă, câte o pereche de mănuși sau câte o poșetă de care nu mai avea nevoie?

— A fost drăguță cu mine.

Alvirah își deschise geanta și scoase prima pagină împăturită din *Post.*

— Zan a fost arestată aseară și este acuzată de răpire. Uită-te la fața ei. Vezi cât de mult suferă?

Tiffany se uită la poză și apoi își întoarse imediat privirea.

— Tiffany, detectivii i-au spus lui Zan că tu crezi că te-ar fi drogat.

— Ar fi putut-o face. De-aia îmi era așa de somn. Putea fi ceva în acel Pepsi și în acea pastilă pentru răceală. Pun pariu că a fost un sedativ.

— Da, am înțeles că asta le-ai spus detectivilor, dar Tiffany, Zan își amintește foarte clar că ai cerut un suc pentru că-ți era sete. Te-ai dus după ea în bucătărie și l-ai deschis singură. Ea nici nu l-a atins. Nu-i așa?

— Eu nu-mi aduc aminte așa, spuse Tiffany, iar tonul vocii sale era defensiv.

— Ai întrebat-o pe Zan dacă avea un medicament împotriva răcelii. Ți-a dat un Tylenol, dar nu avea în casă Tylenol pentru seară, cu sedativ. La cererea ta, ți-a dat un medicament. Acum, sunt de acord cu tine că acel antihistaminic te face să te simți puțin amețită, dar tu ai cerut o doctorie, iar Zan ți-a oferit-o.

— Nu-mi amintesc, zise Tiffany și își îndreptă poziția.

„Își amintește", se gândi Alvirah, „iar Zan are dreptate. Tiffany încearcă să rescrie istoria ca să se reabiliteze."

— Tiffany, aș vrea să te mai uiți o dată la poză. Zan suferă din cauza acestor acuzații. Jură că nu este femeia din poze care îl ia pe Matthew. Nu știe unde este, iar singurul lucru care o face să meargă mai departe este speranța că într-o bună zi îl va găsi în viață. O să fie acuzată la proces, iar tu o să fii chemată ca martor. Sper că o să te gândești bine când o să te afli sub jurământ și că o să spui adevărul despre ce s-a întâmplat în acea zi. Acum eu o să plec. Promit că atunci când voi scrie povestea o să subliniez faptul că Zan a dat mereu vina pe ea, nu pe tine, pentru dispariția lui Matthew.

Tiffany nu se ridică.

— Ți-am lăsat cartea mea de vizită, Tiffany. Are numărul meu de mobil. Dacă mai e ceva ce vrei să-mi spui, sună-mă.

Când ajunse la ușă, fu oprită.

— Doamnă Meehan, o strigă Tiffany. S-ar putea să nu însemne nimic, dar… Se ridică. Vreau să vă arăt niște sandale. Zan mi le-a dat. Când am văzut pozele acelea de când a fost luat Matthew din cărucior, am observat ceva. Așteptați puțin.

Se duse până în capătul holului și se întoarse o clipă mai târziu cu o cutie de pantofi într-o mână și un ziar în alta. Deschise cutia.

— Sandalele acestea sunt exact la fel cu perechea pe care o purta Zan. Mi le-a dat mie. Când i-am mulțumit, mi-a zis că mai cumpărase o pereche de aceeași culoare din greșeală, și nu numai atât, ci că mai avea o altă pereche la fel, dar cu barete mai late. Mi-a zis că era, practic, ca și cum ar fi avut trei perechi de pantofi la fel.

Neștiind la ce să se aștepte și neîndrăznind să spere că avea vreo importanță, Alvirah nu zise nimic. Tiffany arătă spre ziarul pe care îl ținea în mână și spuse:

— Vedeți încălțările lui Zan, sau pe ale femeii care arată ca ea, pe care le are în picioare când se apleacă deasupra căruciorului?

— Da. Ce e cu ele?

— Observați că bareta este mai lată decât la perechea aceasta?

Scoase o sanda din cutie și o ridică.

— Da. Este diferită. Nu cu mult, dar Tiffany, ce e cu asta?

— Am observat și pot să jur că Zan le purta pe cele cu barete înguste în ziua în care Matthew a dispărut. Am ieșit împreună din bloc. S-a grăbit spre un taxi, iar eu am împins căruciorul spre parc, spuse Tiffany, iar expresia de pe fața ei deveni preocupată. Nu am spus asta la poliție. Am fost atât de supărată în legătură cu felul în care m-a judecat lumea încât am dat vina pe Zan. Dar aseară, când am început să mă gândesc, nu avea sens. Adică, de ce s-ar fi dus Zan înapoi acasă în ziua aceea ca să-și schimbe sandalele cu perechea cu barete mai late? Se uită cu o privire rugătoare la Alvirah. Înțelegeți ce vreau să spun, doamnă Meehan?

CAPITOLUL 68

Sâmbătă dimineața, detectivul Wally Johnson apăsă butonul de la interfon sub numele Anton/Kolber 3B din foaierul casei din piatră de culoare roșiatică în care locuiau Angela Anton și Vita Kolber. Erau tinerele care fuseseră colege de apartament cu Brittany La Monte înainte de dispariția ei.

Când ele nu răspunseră la mesajul pe care el îl trimisese joi seara, se pregătise să se ducă direct la apartamentul lor în dimineața următoare și să își încerce norocul, poate avea să le prindă acasă. Dar apoi Vita Kolber îl sună, la opt dimineața, vineri, și îl rugă să se vadă mai bine sâmbătă dimineața. Aveau repetiții dis-de-dimineață, ce urmau să dureze toată ziua.

Era o cerere rezonabilă, iar Wally își petrecuse ziua de vineri mergând pe firul altor nume pe care secretara lui Bartley Longe i le dăduse la telefon.

— Aceștia sunt oamenii obișnuiți, din industria de divertisment, care au cunoscut-o pe Brittany când a fost la casa de la țară a domnului Longe, îi explicase ea.

Două dintre nume erau producători de film, ambii plecați din țară. Al treilea era o directoare de casting care se gândise îndelung pentru a și-o aminti pe Brittany La Monte.

— Bartley are întotdeauna în jurul lui multe blonde, îi explicase ea. E greu să le deosebești una de alta. Dar dacă nu mi-o pot aminti pe fata asta, Brittany, înseamnă că nu mi-a atras atenția în niciun fel.

Imediat ce sunase la interfon, o voce melodioasă spuse:

— Urcați.

După ce auzi un bâzâit, împinse ușa și urcă la etajul trei. Ușa pe care scria „3B” fu deschisă de o tânără înaltă și zveltă, cu părul lung și blond, care îi cădea peste umeri.

— Eu sunt Vita, îi spuse. Vă rog, intrați.

Micuța sufragerie fusese în mod evident mobilată cu lucruri de care alții nu mai avuseseră nevoie, dar era veselă și bine pusă la punct, cu perne colorate așezate pe canapeaua veche, draperii asemănătoare la ferestrele înalte și înguste și postere cu succese

de pe Broadway lipite pe pereții văruiți.

La invitația Vitei, se așeză pe un scaun capitonat, fără mânere, iar Angela Anton veni dinspre bucătărie cu două căni cu cappuccino.

— Unul pentru dumneavoastră și unul pentru mine, anunță ea în timp ce le așeză pe măsuța rotundă, de cafea. Vita e amatoare de ceai, dar acum nu vrea nimic.

Angela Anton nu avea mai mult de un metru și jumătate înălțime, părul castaniu, de lungime medie, cu breton și ochi căprui care, observă imediat Wally, erau de fapt mai mult verzui decât maronii. Avea un fel grațios de a se mișca, iar el bănui că era dansatoare, observație care se dovedi a fi cât se poate de reală.

Amândouă tinerele se așezară pe canapea și se uitară la el răbdătoare. Wally sorbi din cafea și o complimentă pe Anton:

— De obicei îmi beau a doua cafea la birou, zise el, dar aceasta e mult mai bună. După cum am spus în mesaj, trebuie să discut cu amândouă despre Brittany La Monte.

— Brittany are necazuri? întrebă Vita nerăbdătoare. Dar nu îi dădu ocazia să răspundă. Adică, lipsește de aproape doi ani, iar când a plecat a fost foarte misterioasă în legătură cu asta. Ne-a scos în oraș la cină și ne-a spus că face cinste. Era atât de încântată. Ne-a spus că primise o ofertă de slujbă care avea să fie foarte bine plătită, dar va dura o vreme și după aceea voia să plece în California pentru că în timpul șederii la New York nu reușise să primească un rol în niciun spectacol de pe Broadway.

— Tatăl lui Brittany este îngrijorat pentru ea, după cum știți, spuse Johnson. Mi-a spus că a venit aici să vă vadă.

Angela fu cea care răspunse:

— Vita nu a vorbit cu el decât câteva minute. Avea un concurs pentru un rol. Eu am avut timp, așa că i-am ascultat povestea domnului Grissom, apoi a trebuit să-i spun că pur și simplu nu știm nimic despre ea.

— El mi-a spus că v-a arătat vederea pe care i-a trimis-o Brittany în urmă cu șase luni. Era din New York. Credeți că era reală? întrebă Johnson.

Cele două femei se uitară una la alta.

— Nu știu, zise Angela rar. Scrisul lui Brittany are bucle și înfloriturі. Înțeleg de ce a scris cu litere de tipar pe vederea aceea micuță. Dar nu pricep de ce nu ne-a sunat dacă se întorsese în Manhattan. Eram destul de apropiate.

— Cât timp ați locuit împreună? întrebă Wally în timp ce lăsă jos, pe măsuță, cana cu cafea.

— Au fost patru ani pentru mine, zise Angela.

— Iar pentru mine trei, răspunse și Vita.

— Ce știți despre Bartley Longe?

Wally Johnson fu surprins să le vadă pe ambele femei râzând.

— O, Doamne, spuse Vita. Știți ce a făcut Brittany cu colecția lui de peruci și de mețe?

— Am auzit despre asta, răspunse Johnson. Care era treaba? Brittany era încurcată cu el sau era îndrăgostită de el?

Angela sorbi din cafea, iar Wally nu era sigur dacă ea se gândea la întrebare sau căuta o cale de a-i rămâne loială lui Brittany. Într-un final, ea spuse:

— Cred că Brittany l-a subestimat pe tipul ăla. Avea o relație cu el, dar a făcut-o cu un motiv, adică să cunoască în casa lui din Litchfield anumiți oameni care ar fi putut-o ajuta în cariera de actriță. Nu pot să vă spun cât de mult și-a dorit să fie faimoasă. O înnebunea. Făcea haz de Bartley Longe. Ne făcea să râdem când îl imita.

Wally Johnson își aduse aminte de ceea ce-i spusese Longe, că Brittany voia să transforme relația lor într-o căsnicie.

— Voia să se mărite cu el? întrebă el.

Amândouă începură să râdă.

— O, Doamne, zise Vita. Brittany nu s-ar fi măritat niciodată cu acel… Făcu o pauză. Vă jur, nu-mi vine nicio comparație în minte, adăugă ea.

— Și apoi ce s-a întâmplat de a făcut-o să-i distrugă colecția de peruci? întrebă Johnson.

— A văzut că majoritatea celor care veneau acasă la el în Litchfield erau potențiali clienți pentru el, nu oameni de teatru sau de cinema. A decis că-și pierdea vremea. Sau poate intervenise deja slujba misterioasă. Bartley Longe îi dăduse lui Brittany niște bijuterii. Cred că și-a dat seama că se săturase ca

ea să stea pe-acolo și i le-a luat înapoi din cutiile cu bijuterii. Asta a enervat-o, de fapt. S-au certat rău. Nu voia să i le dea înapoi. Așa că, în timp ce el era la duș, ea i-a luat toate perucile și mețele, s-a urcat în decapotabilă și s-a întors la New York. Ne-a povestit că i-a tăiat toate „zdrențele", cum le-a spus, și le-a împrăștiat peste tot pe decapotabilă, astfel încât nimeni de la garaj să nu le poată trece cu vederea.

— A mai vorbit cu Longe după aceea?

— El i-a lăsat un mesaj, zise Vita, iar zâmbetul îi dispăru de pe față. Ne-a dat să-l auzim și noi. Nu vorbea răstit, așa cum făcea când ea întârzia la Litchfield. A zis: „O să regreți asta, Brittany. Dacă o să trăiești să apuci să regreți."

— A amenințat-o așa direct? întrebă Wally Johnson brusc interesat.

— Da. Eu și Angela ne-am temut pentru ea. Brittany a râs. A zis că erau doar amenințări în vânt. Dar am făcut o copie a mesajului audio. După cum am zis, m-am temut pentru ea. Peste câteva zile și-a făcut bagajele și a plecat.

Wally Johnson se gândi la ce auzise.

— Mai aveți încă acea copie a mesajului lui Longe?

— Da, sigur, spuse Vita. M-am temut când am văzut că Brittany râdea de el, dar când a plecat din oraș m-am gândit că poate Bartley Longe se va potoli.

— Aș dori să îmi dați acea înregistrare, dacă e la îndemână, îi spuse Johnson.

Când Vita se duse să aducă înregistrarea, îi spuse Angelei:

— Și dumneavoastră sunteți în showbiz, presupun.

— O, da. Sunt dansatoare. Acum repet pentru un spectacol care va avea premiera peste două luni. Înainte să apuce să o întrebe, ea îi spuse: Și ca să știți, Vita este o cântăreață foarte bună. Este o reluare a spectacolului *Show Boat* pe Broadway, iar ea va fi în cor.

Wally Johnson se uită la afișele cu spectacolele Broadway de pe pereți.

— Brittany era cântăreață sau dansatoare? întrebă el.

— Se descurca în ambele domenii, dar era mai mult actriță.

Johnson își dădu seama după ezitarea din vocea Angelei

Anton că nu avea să laude prea mult talentele teatrale ale lui Brittany La Monte.

— Angela, începu el, Toby Grissom e pe moarte și agonizează de îngrijorare că fata lui ar putea fi în vreun bucluc. Cât de bună actriță era Brittany?

Angela Anton se uită gânditoare la posterul înrămat de deasupra scaunului pe care stătea Johnson.

— Brittany este bunicică, zise ea. Ar fi reușit să devină o stea? Nu cred. Îmi aduc aminte o noapte, acum vreo patru ani, când am ajuns acasă, iar ea stătea aici și plângea pentru că încă o dată un agent o refuzase. Vedeți, domnule detectiv Johnson, era o machieuză fabuloasă. Și chiar vreau să spun fabuloasă! Putea face o persoană să arate altfel într-o clipită. Uneori, când noi trei nu aveam nicio slujbă, ne făcea pe toate să arătăm ca niște celebrități. Avea o colecție de peruci care v-ar fi dat pe spate. Ne îmbrăcam și plecam undeva, iar toată lumea credea că eram acele celebrități pe care le imitam. I-am spus lui Brittany că ar putea fi șefa machiorilor tuturor vedetelor și că aceasta ar fi calea ei către succes. Dar nu voia să audă așa ceva.

Vita Kolber se întoarse în sufragerie.

— Îmi pare rău, zise ea. Înregistrarea nu era în sertarul unde am crezut că am pus-o. Vreți să îi dau drumul, detectiv Johnson?

— Vă rog.

Vita apăsă butonul aparatului de înregistrat. Vocea lui Bartley Longe, puternică din cauza furiei, amenințătoare și înspăimântătoare din cauza conținutului mesajului, reverberă în încăpere: „O să regreți asta, Brittany. Dacă o să trăiești ca să apuci să regreți.”

Wally Johnson o rugă să o redea din nou. Îi dădea fiori pe șira spinării.

— O să iau banda cu mine, zise el.

CAPITOLUL 69

Penny Hammel știa că nu ar fi trebuit să își asume riscul de a conduce pe lângă ferma Owens și să fie văzută de Gloria Evans. Dar așa cum îi spusese lui Bernie, mai știa, de asemenea, că se petrecea ceva în acea casă și că era probabil vorba despre trafic de droguri.

— Poate că există și o recompensă, zise ea. Știi că poți să suni și anonim, adică nu o să dea la știri că tu ești cel care a trâmbițat.

Erau momente în care pe Bernie nu îl deranja prea tare faptul că se afla atât de mult pe drumuri, iar unul dintre acelea era când lui Penny îi intra în cap că se întâmpla ceva misterios în jurul ei.

— Dragă, îți aduci aminte când ai crezut că acel caniș vagabond pe care l-ai găsit era campionul care evadase în aeroport? Când ai verificat, era mai înalt și mult mai greu decât celălalt.

— Știu. Dar era un cățel drăguț și apoi l-am anunțat pe proprietar să vină să-l ia.

— Iar mulțumirea lui a fost o sticlă din cel mai ieftin vin pe care tipul ăla l-a găsit în magazinul de băuturi, îi reaminti Bernie.

— Și ce dacă? Câinele s-a bucurat foarte mult că a fost găsit.

Într-un mod filozofic, Penny alungă din minte incidentul. Era sâmbătă dimineața. În timpul micului dejun văzuseră secvența cu Alexandra Moreland care ieșea din secția de poliție noaptea trecută și nega strigând că și-ar fi răpit copilul. Penny își exprimase din nou părerea despre ce i-ar fi făcut acelei mame lipsite de suflet.

Bernie se pregătea să plece într-o cursă din care avea să se întoarcă luni dimineața. Penny îi reaminti de mai multe ori că sub nicio formă nu puteau lipsi de la reuniunea câștigătorilor de la loterie, organizată în apartamentul lui Alvirah și al lui Willy marți seara.

El își trase fermoarul jachetei și își puse căciula de lână. Abia atunci observă că Penny era îmbrăcată în trening și avea ghetele

solide.

— Te duci la plimbare? întrebă el. E destul de frig.

— O, nu știu, zise Penny. Mă gândeam să mă duc în oraș și să trec pe la Rebecca, să o salut.

— Nu o să te duci pe jos, nu-i așa?

— Nu, dar s-ar putea să mă duc și la cumpărături sau ceva de genul ăsta.

— Aha. Atunci, ai grijă.

Bernie o sărută pe obraz.

— Te sun mâine, iubito.

— Să conduci cu grijă. Dacă ți se face somn, ai grijă să tragi pe dreapta. Adu-ți aminte că te iubesc și că nu vreau să fiu văduvă.

Era modul lor tradițional de a se despărți când Bernie pleca în cursă.

Penny îi lăsă suficient de mult timp ca să iasă din oraș, apoi, în jurul orei zece, se duse la dulap ca să-și ia geaca groasă, căciula și mănușile. Pregătise deja binoclul pe care îl pusese pe un raft în spatele unei lămpi unde Bernie nu l-ar fi putut găsi. „O să parchez pe strada de lângă proprietatea lui Sy, apoi o să mă furișez și o să stau prin pădure o vreme. Poate e o prostie, dar cine știe? Femeia aia, Evans, pune ceva la cale. O simt."

Douăzeci de minute mai târziu, stătea în spatele unui copac cu ramuri groase. De acolo putea observa foarte bine casa. Așteptă aproape o oră și apoi, cu mâinile și picioarele înghețate, se hotărî să plece. În acel moment ușa din laterala casei se deschise și o văzu pe Gloria Evans ieșind cu două valize. „Pleacă acum", își zise Penny. „De ce s-o grăbi așa? Rebecca a spus că are treizeci de zile la dispoziție ca să elibereze casa dacă se vinde. Pe de altă parte, Rebecca i-a spus că urma să-l aducă pe cumpărător mâine ca să arunce o privire. Probabil că de-aia domnișorica Evans este îngrijorată. Pun pariu că am dreptate! Ce-o ascunde acolo?"

Gloria Evans puse valizele în portbagajul mașinii și se întoarse în casă. Când ieși din nou, târa un sac de gunoi care părea exagerat de greu. Și pe acela se chinui să-l bage în portbagaj.

În timp ce Penny urmărea scena, o foaie de hârtie căzu de deasupra sacului și fu luată de vânt. Evans se uită după ea în curte, dar nu o urmări. Apoi intră înapoi în casă și nu mai ieși în următoarea jumătate de oră.

Prea înfrigurată ca să mai aștepte, Penny se duse înapoi la mașină. Era aproape de prânz și conduse direct în oraș. Rebecca lăsase un bilet pe ușă: „Mă întorc imediat."

Dezamăgită, Penny își îndreptă mașina spre casă, dar apoi, dintr-un impuls, se întoarse la locul de observație din spatele fermei lui Sy. De data aceasta, spre supărarea ei, mașina lui Evans nu mai era acolo. „O, asta înseamnă că nu mai e nimeni înăuntru", își spuse și, ținându-și respirația, păși spre spatele casei.

Jaluzelele erau trase până la pervaz, cu excepția uneia care era ridicată câțiva centimetri. Se uită înăuntru și văzu bucătăria, cu mobila ei greoaie și veche și podeaua acoperită cu linoleum. „Nu-mi pot da seama de prea multe de aici", își zise. „Mă întreb dacă a plecat de tot."

Se îndreptă spre veranda din lemn când văzu foaia ce fusese luată de vânt și rămăsese prinsă într-o tufă. Încântată, alergă spre ea. Era o hârtie de desen, iar o mână de copil schițase ceva pe ea. Era conturul feței unei femei cu părul lung și cu fața care semăna într-un fel cu a lui Evans. Sub desen era un singur cuvânt: „Mami".

„Deci are un copil, și vrea ca nimeni să nu afle. Pun pariu că l-a ascuns aici de taică-său. Ar fi exact stilul ei. Mă întreb dacă s-a tuns recent. Nu e de mirare că nu voia ca eu să văd camionul de jucărie. Știu ce-o să fac. O să o sun pe Alvirah și o să-i spun… poate că dă ea de urma Gloriei Evans. Poate că, dacă a ascuns copilul de tatăl lui, există într-adevăr o recompensă. N-ar fi o surpriză pentru Bernie?"

Cu un zâmbet de mulțumire, Penny se duse înapoi în mașină, ținând desenul cu atenție între degetele mâinii înmănușate. Îl puse pe scaunul pasagerului din dreapta, se uită la el și se încruntă. Ceva o sâcâia, ceva care era ca o durere de măsea care nu-i dădea pace… „Să dea naiba dacă știu ce e", își zise în timp ce porni motorul și plecă.

CAPITOLUL 70

Sâmbătă dimineața, nu mai avu senzația obișnuită de satisfacție pe care o simțea când vedea pozele lui Zan împrăștiate prin toate ziarele. Îndurase o noapte mizerabilă cu vise neliniștite în care el era alergat de o hoardă de oameni care îl urmăreau fără încetare. Împușcarea preotului îl speriase. Încercase să țină pistolul aproape de sutana bătrânului, dar în ultimul moment preotul se mișcase într-o parte. Potrivit presei, era în stare critică.

Era în stare critică, dar nu era mort. Ce naiba putea face acum? Îi spusese Gloriei că aveau să se întâlnească la Aeroportul LaGuardia în acea seară, dar gândindu-se mai bine, nu-i surâdea deloc ideea. Ea își făcea griji să nu fie prinsă. Avea suspiciuni că nu îi va da banii. „Știu cum gândește", își zise el. „Sunt sigur că încă vrea să ia banii aceia de pe recompensă. Nu aș fi surprins dacă ar fi îndeajuns de proastă încât să creadă că poate cădea la înțelegere cu polițiștii și să-i lase să-i pună microfoane înainte de a ne întâlni. Dacă le spune numele meu acum, totul s-a sfârșit. Dar dacă se gândește mai bine, dacă e îndeajuns de hrăpăreață ca să reziste tentației și să aștepte să pună mâna pe banii mei și astfel să evite riscul de-a merge la pușcărie, s-ar putea ca planul să funcționeze. Nu-mi pot asuma riscul să mă zărească cineva ziua în amiaza mare în preajma fermei. Dar trebuie să ajung acolo înainte ca ea să plece la LaGuardia ca să ne întâlnim. O să iau de acolo orice lucru de-al lui Matthew. Apoi, când o să-l găsească agenta imobiliară mort, nimic nu va putea dovedi faptul că Gloria s-a deghizat în Zan."

Plănuise să o omoare pe Zan și să facă în așa fel încât să pară o sinucidere. Într-un fel, era mai bine așa. Nu va trece niciodată peste pierderea lui Matthew. Când se gândi la asta simți o satisfacție mai mare decât dacă i-ar fi făcut o gaură în inimă. Cât de mult se distrase în acești ani, chiar înainte ca Matthew să se nască. Oricând avusese chef, putuse să observe fiecare moment din viața lui Zan petrecut acasă. Iar în ultimii doi ani iubise la nebunie faptul că o văzuse când stătea în pat, când suspina în

somn, apoi când se trezea dimineața și, neștiind că este urmărită, când atingea poza lui Matthew.

Se făcuse ora unsprezece. O sună pe Gloria. Dar ea nu răspunse la mobil. „O fi plecat deja la New York și e în drum spre poliție?" Gândul îl înspăimântă. Ce putea face? Unde se putea ascunde? Nicăieri.

O sună din nou, la unsprezece și jumătate și apoi la douăsprezece și jumătate. Mâinile îi tremurau. De data aceasta îi răspunse.

— Unde ești? o întrebă el.

— Unde crezi că sunt? Sunt aici, la nenorocita asta de fermă.

— Ai fost plecată?

— M-am dus la magazin. Matty nu vrea să mănânce nimic. Am luat niște hotdog pentru prânz. La ce oră vrei să ne întâlnim?

— Diseară la unsprezece.

— De ce așa târziu?

— Pentru că nu e necesar să o facem mai devreme. Și până atunci Matthew va adormi, astfel încât să nu fii nevoită să-l ții încuiat prea mult timp cât e treaz. O să am banii la mine. S-ar putea să ai unele probleme să-i duci. Îți poți asuma riscul să-i treci prin sistemul de securitate de la aeroport sau îi poți trimite printr-un colet tatălui tău, dar astfel o să știi sigur că o să-i ai, Brittany…

— Nu-mi spune așa! L-ai împușcat pe preotul ăla, nu-i așa?

— Gloria, trebuie să-ți reamintesc ceva. Dacă încă te mai gândești să te duci la poliție și să ajungi la o înțelegere cu ei, n-o să meargă. O să le spun că tu ai fost cea care m-a rugat să-l omor pe bătrânul acela pentru că ai fost suficient de proastă încât să te duci și să-i torni ceva la confesional. O să mă creadă. N-o să scapi niciodată. În acest mod, încă mai ai o șansă de-a face ce vrei să faci în viitor, să ai o carieră. Chiar dacă ajungi la o înțelegere cu ei, n-o să scapi cu mai puțin de douăzeci de ani. Crede-mă, pe piață nu se caută nicio actriță sau o machieuză care e după gratii.

— Ar fi bine să ai banii la tine.

Își dădu seama că, dacă ea avusese vreo intenție de a se duce

la poliție, acum ezita.

— Chiar acum mă uit la ei.

— Șase sute de mii de dolari? întrebă ea. Să fie toți!

— O să aștept diseară până o să-i numeri.

— Și cum rămâne cu Matthew? Dacă zice că eu l-am luat din cărucior?

— M-am gândit la ce-ai spus. Avea doar trei ani. N-ai de ce să-ți faci griji. Ei o să creadă că e confuz, că nu știe exact dacă mama lui l-a luat în ziua aceea sau altcineva, adică tu. Știi că au arestat-o pe Zan aseară? Polițaii nu cred o iotă din ce spune.

— Cred că ai dreptate. Vreau să se termine totul mai repede.

„Îmi ușurezi munca", își zise el.

— Nu lăsa pe acolo lucrurile pe care le-ai purtat când ai arătat ca Zan, zise el.

— Nu-ți mai face griji. Fiecare lucru e împachetat. Mi-ai luat biletul de avion?

— Da. Te trimit prin Atlanta. E mai bine să nu ai un zbor direct. Încerc să fiu precaut. Folosește-ți cartea de identitate proprie când zbori de la Atlanta spre Texas. Ai zborul de zece și jumătate mâine-dimineață, cu linia Continental, de la LaGuardia la Atlanta. Astfel, dacă vrei să trimiți banii tatălui tău, prin colet poștal, ceea ce cred că e soluția cea mai bună, o să ai timp s-o faci. Ne întâlnim în parcarea de la Holiday Inn de pe Grand Central Parkway. Ți-am făcut o rezervare acolo.

— Cred că ai dreptate. Și, așa cum ai zis, dacă ne întâlnim la ora unsprezece, trebuie să-l bag pe Matty în debara abia la nouă și jumătate.

— Exact, zise el și apoi adăugă cu o voce mai moale: Știi, Gloria, ești o actriță superbă. În perioadele în care ai ieșit, nu numai că ai arătat exact ca Zan, dar te-ai și mișcat ca ea. Am văzut asta în pozele pe care le-a făcut turistul. Este impecabil, îți spun, polițiștii sunt convinși că în ele apare Zan.

— Mda. Mersi.

Ea închise. „Mi-am irosit o noapte de somn. N-o să se ducă la poliție." Ridică încă o dată ziarul în care apărea fața lui Zan.

— Abia aștept să-ți văd fața mâine când agenta aceea imobiliară și cumpărătorul casei o să-i găsească pe Brittany și pe

Matthew, iar tu o să primești veștile proaste, zise cu voce tare.

Și așa își dădu seama că soluția era la îndemână. Va pierde niște bani, dar vor fi genul de bani bine cheltuiți. Nu îl lăsa inima să omoare el însuși copilul.

CAPITOLUL 71

Dimineața era pe sfârșite când ajunse la birou după ce le întâlnise pe fostele colege de apartament ale lui Brittany La Monte. Wally Johnson se lăsă pe spate în scaun. Ignorând complet telefoanele și conversațiile din jur, studie colajul cu poze ale lui Brittany. „E o mică asemănare cu femeia aceea, Moreland", se gândi. Angela Anton îi spusese că era o artistă foarte bună în deghizări. Aduse colajul în dreptul primei pagini din *Post* care o arăta pe Alexandra Moreland ieșind din tribunal. Titlul mare spunea: „Nu sunt eu în poze, strigă Zan."

Era oare posibil ca ea să aibă dreptate? Wally își închise ochii. Pe de altă parte, oare Brittany La Monte mai era în viață sau Bartley Longe își dusese amenințarea până la capăt? Nu fusese văzută de aproape doi ani, iar vederea putea fi trucată.

Înregistrarea pe care o avea era îndeajuns ca să-l aducă pe Longe la secție pentru interogatoriu. „Dar dacă…" Wally Johnson nu-și termină gândul. În schimb, se întinse spre mobil și îl sună pe Billy Collins.

— Wally Johnson la telefon. Billy, ești la birou?

— Sunt în drum spre birou. Am trecut pe la dentist. Ajung în douăzeci de minute, îi zise Billy.

— Trec pe acolo. Vreau să-ți arăt ceva.

— Sigur, răspunse Billy destul de curios.

Cu o seară în urmă, Billy plecase de la prezentarea lui Zan Moreland în fața instanței la o piesă ce se juca la Fordham University din Rose Hill Campus în Bronx. Fiul său, student în an terminal, avea unul dintre rolurile principale. Billy și Eileen auziseră despre împușcarea părintelui Aiden O'Brien în mașină, în drum spre casa lor din Forest Hills.

— Îmi pare rău că n-o să primim cazul ăsta, dar nu e în jurisdicția noastră, îi spusese lui Eileen cu înflăcărare în acea seară. Să împuști un preot bătrân de șaptezeci și opt de ani când e pe cale să-ți ofere iertarea și binecuvântarea este cel mai abject lucru cu putință. Tocmai vorbisem cu părintele O'Brien mai

devreme, în cursul zilei de azi, ceva despre cazul Moreland. Faza tare e că părintele O'Brien fusese avertizat despre tipul ăla. Alvirah Meehan, prietena lui Zan Moreland despre care ți-am povestit, observase pe cineva care se uita fix la călugăr luni seara. Ba chiar s-a dus să verifice înregistrările de la camerele de supraveghere, însă nu a putut să distingă mare lucru din figura lui.

Billy se trezise de mai multe ori vineri noaptea pentru că simțea ca și cum, într-un fel, îl dezamăgise pe părintele O'Brien. „Dar ne-am uitat la înregistrări", își spuse. „Imaginea pe care am văzut-o cu tipul ăla cu păr negru și des nu a fost de ajuns. Putea fi oricine."

Primul lucru pe care îl făcuse în acea dimineață fusese să sune la spital, unde un polițist stătea de pază în fața Secției de Terapie Intensivă.

— Se ține tare, Billy, fusese răspunsul pe care îl primise la întrebare.

La secție, Jennifer Dean îl aștepta la birou împreună cu David Feldman, unul dintre detectivii desemnați să investigheze împușcarea părintelui O'Brien. Deși în aparență Jennifer Dean era calmă, Billy o cunoștea destul de bine ca să își dea seama că era încordată.

— Stai să vezi ce are de spus Dave, Billy, începu ea. E destul de tare.

Feldman nu-și pierdu vremea cu introduceri.

— Billy, imediat ce medicii l-au dus pe preot la spital, ne-am uitat pe înregistrările de la camerele de supraveghere.

Încrețiturile din jurul ochilor lui David Feldman erau dovada faptului că detectivul era un om care râdea des, dar de data aceasta expresia de pe fața lui era foarte serioasă.

— Am avut o descriere de la niște oameni care se aflau în atrium după ce au auzit împușcăturile. Au văzut un bărbat de un metru optzeci, un metru optzeci și cinci, cu părul negru și stufos, cu impermeabil, cu gulerul ridicat și cu ochelari negri ieșind în fugă din Camera de Reconciliere. A fost ușor să-l identificăm pe înregistrări, când a intrat și a ieșit din capelă. Cred că părul stufos este o perucă. Nu am putut să-i vedem bine

fața.

— A văzut cineva unde s-a dus? întrebă Billy repede.

— O femeie care venea într-acolo a văzut un bărbat alergând spre Eighth Avenue. Nu se știe sigur dacă era omul nostru.

— În regulă.

Billy își dădu seama că David Feldman mai avea ceva de spus, dar avea s-o facă în stilul lui, relatând pas cu pas, cu meticulozitate, investigația.

— În această dimineață, omul bun la toate de la mănăstire, Neil Hunt, s-a întors. A fost la o întâlnire a Alcoolicilor Anonimi seara trecută și s-a dus apoi direct acasă, la culcare. Nu a aflat despre împușcături decât dimineață. Dar, fii atent, zise Feldman și își trase scaunul mai aproape de biroul lui Billy și se aplecă în față. Hunt a fost polițist pe vremuri. A fost dat afară după ce a fost trimis la „uscare" de două ori. A băut la datorie. A treia oară i s-a spus să-și predea insigna.

— Billy, stai să auzi ultima parte a poveștii, zise Jennifer cu un ton de mirare pe care cu greu și-l reținea. Îți aduci aminte că Alvirah Meehan ne-a spus că a fost în biserică luni seara și că nu i-a plăcut cum a tresărit bărbatul acela, în timpul presupusei rugăciuni, când părintele O'Brien a ieșit din Camera de Reconciliere? Atât de tare a sâcâit-o acest lucru încât s-a întors ca să se uite pe înregistrări.

Feldman îi aruncă o privire enervată lui Dean pentru că îl întrerupsese.

— Ne-am uitat la acele înregistrări de luni seara, Billy, zise el. Cel care l-a împușcat pe preot e același tip care aseară a intrat în atriumul capelei și a ieșit câteva minute mai târziu. Nu ai cum să nu-l recunoști. Claie de păr negru, ochelari mari și întunecați și impermeabil. Preotul nu știa cine era.

— Dar, Billy, ascultă. Noi credem că Zan Moreland a fost și ea în biserică luni seara. A intrat și a ieșit înainte de Alvirah, dar bărbatul cu părul negru s-ar putea să o fi urmărit. El nu a plecat până când nu a văzut cum arăta părintele Aiden.

— Crezi că Moreland a trecut pe acolo ca să se roage sau crezi că are legătură cu tipul care l-a împușcat pe preot? întrebă Billy grăbit. S-au dus la confesional și poate că tipul acela a fost

îngrijorat din cauza asta?

— Cred că e posibil, răspunse Feldman. Billy, mai e ceva. După cum am spus, omul bun la toate, care ne-a arătat înregistrările, Neil Hunt, a fost polițist.

— Nu e cel care ne-a arătat *nouă* ieri înregistrările, îl întrerupse din nou Jennifer Dean.

— El pretinde că are memorie fotografică, continuă Feldman. S-a lăudat că ar trebui să-i verific performanțele pe care le-a avut în departament la acest capitol. Jură că luni seara, imediat după ce Moreland a ieșit din biserică, se ducea spre casa lui aflată la o stradă distanță, iar o femeie care arăta exact ca ea a apărut în fața lui și s-a urcat într-un taxi. A zis că a crezut că e aceeași persoană, cu diferența că cea care s-a urcat în mașină era îmbrăcată cu pantaloni lejeri și avea o geacă. Cea din biserică fusese îmbrăcată mai elegant.

Billy Collins și Jennifer Dean se uitară unul la altul o vreme îndelungată și fiecare se gândea la același lucru. Era posibil ca Alexandra Moreland să spună adevărul, să fie într-adevăr la mijloc cineva care arăta exact ca ea? Sau acel fost polițist încerca să profite de moment și să-și dea importanță improvizând o poveste pe care nimeni nu o putea verifica?

— Mă întreb dacă nu cumva fostul nostru coleg de breaslă a citit ziarele de dimineață și s-a gândit că ar fi o cale bună de a atrage puțină atenție asupra lui pentru a obține un interviu, sugeră Billy, deși instinctul îi spunea că nu era cazul. Dave, hai să-l aducem aici pe Neil Hunt ca să vedem dacă își menține povestea.

Telefonul mobil al lui Billy sună. Adâncit în gânduri răspunse și își spuse numele pe un ton răstit. Era Alvirah Meehan. Nu îi scăpă tonul triumfător din vocea ei.

— Mă întrebam dacă pot veni acum să vă văd, zise ea. Am ceva de mare importanță să vă spun.

— O să fiu aici, doamnă Meehan și o să mă bucur să vă văd.

Își ridică privirea. Wally Johnson se îndrepta spre el, rapid, printre șirurile neregulate de birouri.

CAPITOLUL 72

Sâmbătă dimineață, Kevin Wilson își petrecu mai mult de o oră în încăperea destinată exercițiilor fizice din apartamentul său. În acel răstimp, schimbase canalele încercând să vadă fiecare știre posibilă care o arăta pe Zan ieșind din tribunal. Protestul său agonizant: „Nu sunt eu femeia din acele poze!" îl duru ca o rană de cuțit.

Încruntat, urmări cum un psihiatru compara fotografiile lui Zan din Central Park făcute după dispariția lui Matthew cu cele în care ea apărea în timp ce-l ridica pe Matthew din cărucior și pleca cu el.

— Nu e nicio îndoială că femeia aceea care își răpește copilul este mama, spunea psihiatrul. Uitați-vă la poze. Cine altcineva ar fi putut găsi aceleași haine și s-ar fi putut îmbrăca cu ele în doar câteva ore?

Kevin știa că trebuia să o vadă pe Zan în acea zi. Îi spusese că locuia în Battery Park City, la numai cincisprezece minute de el. Îi dăduse numărul ei de mobil. Kevin își încrucișă degetele ca să-i poarte noroc și formă numărul.

Sună de câteva ori, apoi auzi vocea ei.

— Bună ziua, aici Zan Moreland. Vă rog să lăsați numărul de telefon și o să vă contactez eu.

— Zan, sunt Kevin. Îmi pare rău să fac asta, dar trebuie neapărat să te văd astăzi. Aducem muncitorii de luni ca să înceapă treaba la apartamente și sunt câteva lucruri despre care trebuie să discut cu tine, zise el, apoi adăugă repede: Nu sunt probleme, e vorba doar de niște alegeri.

Făcu un duș, apoi se îmbrăcă în hainele lui preferate: blugi, tricou și pulover. Nu îi era foame, dar mâncă niște cereale și bău o cafea. Se așeză la masa micuță cu vedere spre Hudson și citi în ziar despre acuzațiile care îi fuseseră aduse lui Zan. Răpire, împiedicarea custodiei celuilalt părinte și obstrucționarea poliției. Îi fusese ordonat să își predea pașaportul și îi era interzis să părăsească țara.

Kevin încercă să-și imagineze cum se simțise când stătuse în

fața judecătorului și auzise astfel de acuzații. Fusese și el o dată chemat ca jurat într-un proces de crimă și îl văzuse pe cel vinovat, un puști de douăzeci de ani care se drogase, furase o mașină, omorâse doi oameni și primise douăzeci de ani de pușcărie. Justificarea lui fusese că cineva îi pusese ceva în suc. Kevin se întrebase dacă acest lucru fusese oare posibil, dar puștiul avea antecedente pentru că fusese arestat pentru deținere de marijuana.

„Nu sunt eu femeia din acele poze!", afirmase ea. „De ce, în ciuda tuturor dovezilor, o cred?" se întrebă Kevin. „Știu, pur și simplu știu că spune adevărul."

Telefonul mobil îi sună. Era mama lui.

— Kevin, ai văzut ce scrie în ziar despre arestarea lui Moreland?

„Știi că am văzut, mamă", își spuse el.

— Kevin, ai de gând să o angajezi pe femeia aia după toate astea?

— Mamă, știu că sună ca o nebunie, dar eu cred că Zan este victima, nu răpitoarea. Uneori pur și simplu simți astfel de lucruri despre cineva și eu asta simt.

Așteptă o vreme, apoi Cate Wilson spuse:

— Kevin, întotdeauna ai avut cea mai mare inimă pe care o poate avea cineva. Dar uneori oamenii nu o merită. Gândește-te la asta. Pa, dragule.

Și închise.

Kevin se gândi, apoi sună din nou la Zan. Închise când vocea ei începu din nou să-l direcționeze să lase un mesaj. „O să vă contactez eu."

Era aproape unu și jumătate. „Nu o să mă contactezi", își spuse.

Se ridică, puse câteva lucruri în mașina de spălat vase și se hotărî să iasă la plimbare. „O plimbare care mă va duce în Battery Park City", își spuse. „Mă duc la apartamentul lui Zan și o să bat la ușă. Sunt sigur că slujba aceasta este mai importantă pentru ea ca oricând… probabil că facturile pentru consultațiile juridice deja se adună."

Se întinse spre dulap ca să-și ia geaca de piele când îi sună

din nou telefonul. „Sper să nu fie Louise care să mă bată la cap cu arestarea lui Zan. Dacă e, o s-o concediez.”

— Alo! se răsti el.

Era Zan.

— Kevin, îmi pare rău. Mi-am lăsat mobilul în haină aseară, pe silențios. Vrei să ne întâlnim la Carlton Place?

— Nu, m-am săturat să tot fiu pe acolo toată săptămâna. Tocmai ieșeam la o plimbare. Ești la cincisprezece minute distanță de mine. Ar fi bine să trec pe la tine și vorbim acolo?

Urmă un moment de ezitare. Apoi Zan zise:

— Da, sigur, dacă e OK pentru tine. O să fiu aici.

CAPITOLUL 73

— Haide, Matty, mănâncă-ți hotdogul, spuse Gloria cu voce convingătoare. Am făcut un drum până la magazin special ca să ți-l iau.

Matthew încercă să ia o gură, apoi îl puse jos.

— Nu pot, Glory.

Se gândi că ea o să se înfurie, dar păru tristă când îi spuse:

— E bine că ăsta e sfârșitul, Matty. Niciunul dintre noi nu ar mai rezista astfel, nu ar mai face față la modul ăsta de viață.

— Glory, de ce mi-ai făcut bagajul? Ne mutăm într-o altă casă?

Zâmbetul ei fu amar.

— Nu, Matty, ți-am spus, dar nu m-ai crezut. Te duci acasă.

El scutură din cap neîncrezător.

— Tu unde te duci?

— Păi, pentru o vreme o să mă duc în vizită la tăticul meu. Nu l-am mai văzut de când nu ai mai văzut-o pe mămica ta. După aceea, nu știu, cred că o să încerc să-mi urmez cariera. Bine, se pare că nu te pot convinge să mănânci hotdogul. Ce zici de niște înghețată?

Matthew nu voia să-i spună lui Glory că nimic nu mai avea gust bun. Îi împachetase aproape toate jucăriile, mașinile, cărțile de colorat și creioanele. Îi luase până și desenul cu mami pe care-l făcuse, cel pe care îl pusese deoparte pentru că nu voia să-l termine. Însă nu voia nici să-l arunce. Și îi împachetase și bucata de săpun care mirosea ca mami.

În fiecare zi încercase să-și amintească cum era cu mami. Părul ei lung care uneori îi gâdila nasul… halatul ei și cum se simțea când îl înfășură cu el, lângă ea. Toate animalele de la Zoo. Uneori le spunea numele fără încetare când se afla în pat.

Elefant. Gorilă. Leu. Maimuță. Tigru. Zebră. La fel ca A, B, C, D… Mami îi spusese că era amuzant să pui litere și cuvinte laolaltă. „E de la elefant.” Știa că le uitase pe unele dintre ele și nu își dorea asta. Uneori, Glory îi punea DVD-uri cu animale, dar nu era la fel ca atunci când le văzuse cu mami la Zoo.

După masa de prânz, Glory spuse:

— Matty, de ce nu te uiți la niște filme la DVD? Trebuie să termin de împachetat. Și închide ușa de la camera ta.

Matthew știa că Glory probabil voia să se uite la televizor. Făcea asta în fiecare zi, dar niciodată nu îl lăsa și pe el să se uite. Televizorul lui nu mergea decât cu DVD-uri și avea multe filme. Dar nu voia să se uite la niciunul în acel moment.

În schimb, când urcă în cameră, se așeză pe pat și își trase pătura deasupra. Mâna lui se strecură sub pernă, dar uitase că nu mai avea săpunul care mirosea ca mami. Lui Matthew îi era atât de somn. Închise ochii și abia își dădu seama că plângea. Margaret/ Glory/ Brittany termină hotdogul pe care Matthew refuzase să-l mănânce și se așeză gânditoare la masa din bucătărie. Se uită în jur.

— Casă jalnică, bucătărie jalnică, viață jalnică, spuse ea cu voce tare.

Sentimentul de supărare pe propria persoană pentru că se băgase în această situație de la început se combină cu cel de tristețe. Îi apăruse în timpul nopții și știu că avea legătură cu tatăl ei. Ceva nu era în regulă cu el. O simțea. Întinse mâna spre telefonul mobil, dar apoi și-o trase înapoi. „O să fiu cu el mâine-noapte și o să îi fac o surpriză."

Apoi zise cu voce tare:

— O să îi fac o surpriză!

Cuvintele îi părură goale și chiar prostești.

CAPITOLUL 74

Alvirah își depăna povestea în timp ce stătea la biroul lui Billy Collins și le descria pas cu pas întâlnirea cu Tiffany Shields lui și partenerei sale, Jennifer Dean. Cutia cu sandale pe care i-o dăduse Tiffany se afla pe masă. Scosese una dintre sandale. Ce nu știa era că o pusese fix peste fotografia cu Brittany La Monte, pe care Collins o întorsese repede cu fața în jos.

— Nu dau vina pe Tiffany, zise ea. A avut multe de tras pentru că a fost făcută cu ou și cu oțet de presă și de restul oamenilor. Când a crezut că Zan l-a răpit pe Matthew puteți înțelege că s-a simțit furioasă și trădată. Dar când i-am explicat că Zan nu a dat niciodată vina pe ea și când i-am reamintit că în curând se va afla sub jurământ la proces, și-a schimbat destul de repede atitudinea.

— Lăsați-mă să înțeleg, zise Billy. Doamna Moreland a cumpărat două perechi identice de sandale și mai avea o a treia pereche care era aproape la fel, cu excepția baretelor?

— Ați înțeles, zise Alvirah cu înflăcărare. Am discutat cu Tiffany, iar ea și-a amintit mai multe. Zan îi spusese că le comandase pe internet și din greșeală a luat două perechi de aceeași culoare. Apoi, când și-a dat seama că sandalele arătau aproape la fel cu o pereche pe care o avea deja, mi-a povestit Tiffany, Zan i-a dăruit una dintre noile perechi.

— Memoria lui Tiffany începe să se schimbe cam prea mult, sugeră Jennifer Dean. De ce este atât de sigură că Zan Moreland purta sandalele cu barete înguste în ziua aceea?

— Își aduce aminte pentru că întâmplător Zan purta aceleași sandale ca și Tiffany, perechea cu barete subțiri. A spus că a observat acest lucru în ziua aceea, dar nu avea chef de glume pentru că Zan era agitată și se grăbea.

Alvirah se uită la cei doi detectivi.

— Am venit direct aici după ce am discutat cu Tiffany. Nu am la mine pozele în care Zan apare cu o pereche de sandale când se presupune că îl răpește pe Matthew și cu alta când se întoarce în parc după ce a plecat. Dar dumneavoastră le aveți.

Așa că verificați. Și spuneți-le experților dumneavoastră să le studieze. Și apoi întrebați-vă de ce o femeie care își răpește copilul s-ar deranja să se ducă înapoi acasă și să-și schimbe sandalele.

Billy și Jennifer Dean se uitară unul la altul știind, o dată în plus, ce gândește celălalt. Dacă ceea ce le spunea Alvirah Meehan era adevărat, cazul împotriva lui Zan Moreland se destrăma. Amândoi fuseseră uimiți de asemănarea dintre Brittany La Monte și Zan Moreland după ce Wally Johnson le sublinie acest lucru și puseseră cap la cap faptul că La Monte era o machieuză desăvârșită care dispăruse exact în momentul în care fusese răpit Matthew Carpenter și că lucrase pentru Bartley Longe, rivalul despre care Zan Moreland insistase că e responsabil pentru dispariția lui Matthew.

În acest caz de o importanță foarte mare era absolut necesar să se miște cu foarte multă atenție. Billy nu voia să recunoască faptul că era cutremurat… mai cutremurat decât în orice anchetă la care lucrase până atunci. „Am vorbit cu Longe", își zise Billy. „L-am trecut cu vederea ca suspect. Dar acum? Cu toate cele ce se întâmplă? Oare a avut dreptate Neil Hunt când a spus că a văzut pe cineva care arăta ca Zan Moreland urcându-se într-un taxi lângă biserică? Își amintise chiar și numărul de pe plăcuță astfel încât să verificăm la compania de taxiuri dacă fusese o mașină acolo la acea oră." Acesta era următorul lucru de pe lista de sarcini a lui Billy. Era Tiffany Shields un martor de încredere? Probabil că nu. Puștoaica își schimbase versiunea despre dimineața în care fusese dădaca lui Matthew Carpenter după placul imaginației ei. Dar dacă avea dreptate cu privire la sandale?

Alvirah se ridică să plece.

— Domnule Collins, aseară, după teribila experiență de a fi arestată și dusă într-o celulă, Zan Moreland, mama lui Matthew Carpenter, m-a implorat să încep cu prezumția de nevinovăție și să cred în nevinovăția ei. În clipa în care am decis să fac asta, m-am dus la Tiffany și i-am reamintit că se va afla sub jurământ la proces, iar atunci ea mi-a spus ceea ce eu cred că este adevărul. Alvirah trase adânc aer în piept. Cred că sunteți un om decent,

care vrea să-i protejeze pe cei nevinovați și să-i pedepsească pe cei vinovați. De ce nu faceți și dumneavoastră ceea ce Zan m-a implorat să fac? Presupuneți că este nevinovată. Cercetați-l cu adevărat pe omul pe care ea îl crede responsabil de dispariția lui Matthew, Bartley Longe, și începeți să săpați. Vedeți, deși a fost arestată, a obținut contractul acela important, de a decora niște apartamente de lux, și i l-a suflat lui Longe. Dacă Longe a pus la cale răpirea lui Matthew, iar Matthew e încă în viață, acest lucru ar putea fi suficient să-l facă să se răzbune pe Zan din nou cu singura armă pe care ar putea să o aibă la dispoziție – fiul ei.

Billy Collins se ridică și îi întinse mâna lui Alvirah.

— Doamnă Meehan, aveți dreptate. Misiunea noastră este să-i protejăm pe cei nevinovați. Atât vă pot spune deocamdată. Sunt foarte recunoscător că ați încurajat-o pe Tiffany Shields să vă spună ceea ce este, poate, cea mai precisă versiune a ceea ce s-a întâmplat când s-a întâlnit cu doamna Moreland acasă la ea în ziua în care Matthew a dispărut.

În timp ce o privea pe Alvirah îndreptându-se spre ieșire, instinctul lui îi spunea că ea era pe pista cea bună și că timpul se scurgea rapid.

Imediat ce ea ieși, deschise sertarul și scoase fotografiile cu Zan Moreland care fuseseră în ziarele din toată lumea zilele acelea, pe cele originale cu ea în parc după răpire și pe cele care apăruseră de la turistul britanic. Le așeză pe birou și le privi cu o lupă. Le studie cu atenție și îi dădu lupa lui Jennifer.

— Billy, Alvirah are dreptate. Nu are aceleași sandale, șopti Jennifer.

Billy întoarse colajul cu pozele lui Brittany La Monte și o alinie lângă celelalte fotografii.

— Ce poate face o artistă expertă în machiaj ca să transforme o asemănare într-o înfățișare identică? o întrebă pe Dean.

Era o întrebare retorică.

CAPITOLUL 75

Când Zan îi deschise ușa lui Kevin, la două fără un sfert, el se uită îndelung la ea, apoi, simțind că era cel mai firesc lucru din lume, își puse mâinile pe brațele ei. Pentru câteva secunde rămaseră nemișcați, ea cu mâinile în laterale și cu privirea fixată în ochii lui. Kevin spuse ferm:

— Zan, nu știu cât de bun e avocatul tău, dar ai nevoie de o agenție de detectivi particulari care să afle ce se întâmplă.

— Deci tu nu crezi că sunt nebună? întrebă Zan pe un ton nesigur.

— Zan, sunt eu. Am încredere în tine. Ai și tu încredere în mine.

— Îmi pare rău, Kevin. Doamne, ești prima persoană care spune că mă crede. Dar totul merge mai departe. Petrecerea Pălărierului Nebun continuă. Uită-te în jurul tău.

Kevin se uită în sufrageria călduroasă, decorată cu bun-gust, cu pereți de culoarea cojii de ou, canapeaua generoasă verde-deschis, scaunele simple și mocheta verde cu crem cu forme geometrice. Atât canapeaua, cât și scaunele aveau cutii deschise pe ele, de la Bergdorf's.

— Astea tocmai au sosit de dimineață, zise Zan. Sunt puse în contul meu. Nu le-am cumpărat, Kevin, nu le-am cumpărat eu. Am vorbit cu o vânzătoare de la Bergdorf's, pe care o cunosc destul de bine. Mi-a spus că nu ea s-a ocupat de vânzări luni după-amiază, dar că m-a recunoscut și că a fost puțin supărată că nu am cerut s-o văd. Mi-a spus că am cumpărat același costum ca în urmă cu câteva săptămâni. De ce aș fi făcut asta? Cel pe care îl am e în dulap. Lui Alvirah i s-a părut că m-a văzut pe înregistrările camerelor de supraveghere în biserică luni seara purtând costumul negru cu blană. Nu am purtat acel costum luni seara. L-am purtat a doua zi, când am venit la tine. Zan ridică mâinile într-un gest disperat. Când o să se termine? Cum pot opri toate astea? De ce? De ce?

Kevin îi luă mâinile într-ale sale.

— Zan, stai puțin. Haide. Stai aici. O ghidă spre canapea. Ai

observat vreodată că cineva te urmărește?

— Nu, dar Kevin, mă simt de parcă trăiesc într-un acvariu. Am fost arestată. Cineva se dă drept mine. Presa mă hăituiește. Mă simt de parcă cineva merge pe urmele mele, în umbra mea și mă imită. Persoana aia are copilul meu!

— Zan, hai să ne întoarcem puțin în timp. Am văzut în ziar fotografiile femeii despre care tu juri că nu ești tu, care ia copilul din cărucior.

— Purta aceeași fustă pe care o am, aceleași lucruri.

— Tocmai asta vreau să spun, Zan. Unde ai mai purtat fusta aceea pe stradă, unde puteai fi văzută?

— Am ieșit pe stradă cu Tiffany. Matthew dormea în cărucior. Am luat un taxi până pe Sixty-ninth Street, la casa Aldrich.

— Asta înseamnă că cineva care te-a văzut și voia să arate ca tine trebuia să găsească o fustă exact la fel în numai o oră.

— Nu înțelegi? Unul dintre editorialiști a scris despre asta în ziar. A zis că ar fi fost imposibil pentru cineva să facă așa ceva.

— Nu și dacă cineva te-a văzut în timp ce te îmbrăcai și avea deja o fustă la fel cu cea pe care ai ales să o porți în acea zi.

— Nu mai era nimeni aici în afară de Matthew în timp ce m-am îmbrăcat.

— Și treaba asta cu hainele asemănătoare continuă și azi, zise Kevin Wilson și se ridică. Zan, te deranjează dacă arunc o privire prin apartament?

— Nu, dar de ce?

— Ai puțină răbdare.

Kevin Wilson se duse în dormitor. Patul era făcut și era plin de perne. Pe noptieră era o poză cu un copil care zâmbea. În camera ordonată se afla un singur dulap, un birou mic și un scaun. Draperiile de la fereastra mare se asortau cu modelul albastru cu alb de pe pat.

Dar deși în subconștient Kevin observa toate aceste lucruri din dormitorul frumos aranjat, ochii lui căutau prin încăpere, își aminti de vremea când, în urmă cu trei ani, un client își cumpărase un apartament după un divorț zbuciumat al foștilor proprietari. Când muncitorii începuseră să tragă de firele

electrice, descoperiseră o cameră de filmat în dormitor.

Era oare posibil ca Zan să fi fost supravegheată când alesese fusta pe care o purtase în ziua în care dispăruse Matthew? Și era oare posibil ca ea să fie ținută încă sub observație de către un spion misterios? Cu aceste gânduri, se duse înapoi în sufragerie.

— Zan, ai scară? o întrebă el. Trebuie să arunc o privire pe aici.

— Da, am una.

Kevin o urmă spre debaraua din hol, apoi trecu pe lângă ea și îi luă scara din mâini. Ea îl urmă în dormitor și se uită la el când se urcă pe scară și începu să examineze încet, cu atenție, cu degetele mulurile de pe pereții dormitorului.

Exact vizavi de pat, deasupra șifonierului, găsi ceea ce căuta – ochiul mic al unei camere de filmat.

CAPITOLUL 76

Ziarele *Post* și *Times* erau trimise la casa din oraș a familiei Aldrich în fiecare dimineață. Maria Garda le punea în buzunarul lateral al tăvii pentru micul dejun al Ninei Aldrich, care își lua micul dejun în pat. Dar înainte să-i ducă tava, Maria se uită la titlurile cu țipătul lui Zan Moreland, „Nu sunt eu femeia din acele poze!", care era întins pe prima pagină.

„Doamna Aldrich a mințit poliția", își spuse Maria „și știu de ce-a făcut-o. Domnul Aldrich era plecat, iar Bartley Longe a trecut pe la ea. Și a rămas multă vreme. Ea știa că o făcea pe femeia aia să aștepte, dar nu-i păsa. Apoi i-a mințit cu nerușinare pe acei detectivi. I-a fost mai ușor așa decât să încerce să găsească o scuză pentru că o lăsase pe doamna Moreland să aștepte atât."

Duse tava, iar Nina Aldrich se sprijini pe perne, luă ziarul și se uită la prima pagină.

— O, deci au arestat-o? zise ea. Walter o să fie furios dacă o să fiu chemată la proces ca să depun mărturie. Dar nu o să fac altceva decât să repet ce le-am spus și acelor detectivi și asta o să fie tot.

Maria Garcia ieși din încăpere fără să răspundă. Dar până la prânz, nu mai putu suporta. Avea cartea de vizită pe care detectivul Collins i-o lăsase și, cu grijă ca nu cumva doamna Aldrich să coboare cu liftul, îi formă numărul.

La sediu, Billy Collins îl aștepta pe Bartley Longe care, furios, acceptase invitația detectivului David Feldman de a veni la secția de poliție din Central Park.

Billy ridică receptorul. Auzi o voce tremurândă care spuse:

— Detectiv Collins, sunt Maria Garcia. M-am temut să vă sun pentru că încă n-am primit Cartea Verde.

„Maria Garda, servitoarea lui Aldrich, își spuse Billy. Ce-o mai fi acum?" Cu o voce liniștitoare, zise:

— Doamnă Garcia, n-am auzit că mi-ați zis așa ceva. S-a întâmplat ceva și vrei să-mi spuneți?

— Da, răspunse Maria și trase adânc aer în piept și apoi

răbufni: Detectiv Collins, vă jur pe mormântul mamei mele că doamna Aldrich i-a spus doamnei Moreland să se întâlnească la casa din oraș în acea zi, în urmă cu aproape doi ani. Am auzit-o și știu de ce minte. Bartley Longe, designerul, a trecut să o vadă pe doamna Aldrich la Beekman Place. Aveau o aventură. Ea a lăsat-o pe sărmana doamnă Moreland să facă toată treaba aceea ca să obțină contractul și i l-a dat lui când a început să flirteze cu ea. În ziua aceea pleca să se vadă cu doamna Moreland aici, pe Sixty-ninth Street, când a ajuns domnul Longe. Știa foarte bine că doamna Moreland o aștepta și că va sta până când doamna Aldrich avea să sosească într-un final.

Billy era pe cale să răspundă când Maria Garcia șopti:

— Doamna Aldrich coboară. Trebuie să închid.

Convorbirea se întrerupse și Billy Collins adăugă și această informație la dovezile care se adunau în cazul Alexandra Moreland când, însoțit de avocatul său, Bartley Longe intră în secția de poliție.

CAPITOLUL 77

Sâmbătă după-amiază, la unu fără un sfert, Melissa îl sună pe Ted.

— Ai văzut ziarele? întrebă ea. Toate scriu despre cât de generoasă sunt să ofer acea recompensă minunată pentru fiul tău.

Ted reușise să se eschiveze să o vadă din nou vineri noaptea pe motiv că încă mai avea simptome de gripă. La insistențele loialei Rita, o sunase pe Melissa după ce ea făcuse anunțul pentru presă și se umili mulțumindu-i.

În clipa aceea, strânse din dinți și zise cu o voce de robot:

— Frumoasă domnișoară, prezic faptul că într-un an de acum încolo o să fii starul numărul unu de pe planetă, poate chiar din univers.

— Ești dulce, râse Melissa. Și eu cred la fel. O, vești bune! Jaime-boy s-a certat din nou cu agentul lui de presă. Nu e tare? Scena cu „ne-am împăcat pentru totdeauna" dintre ei n-a durat decât douăzeci și patru de ore. Vrea să se întâlnească cu tine.

Ted stătea în livingul apartamentului duplex mobilat cu bun-gust din districtul Meatpacking, apartament în care locuia de opt ani. Fusese cea mai mare realizare a lui când ajunsese îndeajuns de înstărit ca să-l cumpere și să-l mobileze. Bartley Longe și asistenta lui, Zan Moreland, se ocupaseră de decorarea interiorului. Așa o întâlnise pe Zan. La acest lucru se gândea în timp ce își reaminti că nu își putea permite să o supere pe Melissa.

— Când vrea Jaime-boy să mă vadă? întrebă el.

— Cred că luni.

— Ar fi super.

Reacția de entuziasm a lui Ted era sinceră. Nu avea chef să-l întâlnească pe Jaime-boy în acea zi. Iar Melissa trebuia să zboare la Londra ca să participe la aniversarea unei vedete. Știa că, deși ea era preocupată să nu ia vreo gripă, nu voia să meargă la petrecere neînsoțită. Simți o dorință aproape incontrolabilă de a râde. „Nu ar fi perfect chiar să-l găsească cineva pe Matthew, iar

Melissa să fie nevoită să scoată cinci milioane de dolari?”

— Ted, dacă o să te simți mai bine, sari într-un avion și vino la Londra, altfel o să găsesc pe altcineva la petrecere. Englezii sunt așaaa de atrăgători.

— Nici să nu îndrăznești, spuse el cu vocea ușor aspră.

Genul de replică „Tăticu’ știe cel mai bine” fusese un bun prilej de a încheia conversația. Reuși să scape de telefon.

Deschise ușa de la terasă și ieși afară. Aerul rece îl lovi cu putere. Se uită în jos. „Uneori mă întreb dacă nu ar fi mai bine să sar și să termin cu tot”, își spuse.

CAPITOLUL 78

Când Willy se întoarse din plimbarea lui obișnuită în Central Park, își dădu seama că i se făcuse foame. Problema era că lui Alvirah îi plăcea deseori ca sâmbăta să ia prânzul în oraș și apoi să treacă pe la un muzeu sau să se ducă împreună la film.

Încercă să o sune pe mobil, dar ea nu răspunse. „Cred că orice are de spus puștoaica aia Tiffany Shields ar fi terminat până acum, dar poate că Alvirah s-a dus să facă niște cumpărături. N-o să-mi stric foamea", se hotărî când văzu că ea încă nu se întorsese. Dar cincisprezece minute mai târziu ezita. Și apoi sună telefonul.

— Willy, nu o să ghicești ce-o să-ți spun, începu Alvirah. Sunt așa de încântată încât abia mă pot abține. Ascultă, tocmai am ieșit din secția de poliție Central Park, de la detectivii Collins și Dean. Hai să ne întâlnim la Ceainăria Rusească ca să luăm prânzul.

— Am plecat, spuse Willy.

Știa că, dacă începea să o întrebe pe Alvirah ce aflase, ea se va apuca să toarne tot despre motivul pentru care era atât de încântată, iar el prefera să audă la masa de prânz.

— Ne vedem acolo, confirmă Alvirah.

Willy puse receptorul la loc în furcă, se îndreptă spre dulapul din hol și își scoase geaca și mănușile. Tocmai se îndrepta spre ușa de la intrare când sună telefonul. Așteptă, în caz că era Alvirah care suna înapoi. În schimb, când nu ridică receptorul, auzi începutul unui mesaj:

— Alvirah, sunt Penny Hammel. Am încercat pe mobilul tău, dar nu răspunzi. Nu o să-ți vină să crezi ce-o să-ți spun, Alvirah, începu ea. Îți jur că nu cred că mă înșel. În dimineața aceasta…

Willy închise ușa și lăsă mesajul să curgă. „Mai târziu, Penny", se gândi el când chemă liftul.

În mesajul pe care Willy nu mai avu răbdare să-l asculte, Penny îi spunea lui Alvirah că putea paria pe orice că Matthew Carpenter era copilul pe care Gloria Evans îl ținea ascuns în fermă.

— Ce să fac? întrebă Penny robotul telefonic. Să anunț poliția acum? Dar cred că mai bine aștept să-mi spui tu pentru că nu am nicio dovadă clară. Alvirah, *sună-mă!*

CAPITOLUL 79

— Kevin, ce înseamnă asta? întrebă Zan. Vrei să-mi spui că am avut o cameră de filmat în dormitor care a înregistrat tot?

— Da.

Kevin Wilson nu mai pierdu timpul gândindu-se la sentimentul teribil de violare a intimității pe care Zan probabil îl resimțea când își dădu cu adevărat seama ce însemna acea descoperire.

— Zan, cineva a instalat asta sau a comandat să fie instalată. Cineva probabil că ți-a pus și microfoane în apartament. De aceea a fost posibil ca sosia ta să se îmbrace la fel ca tine.

Își întoarse privirea de la camera de filmat la ea. Fața lui Zan era albă ca varul. Scutura din cap protestând.

— O, Doamne! O, Doamne! Ted l-a trimis pe tipul ăla pe care îl știa din orașul natal, din Wisconsin, Larry Post, țipă ea. El este șoferul lui Ted, bucătar, mecanic… El face totul pentru el. El a instalat suporturile pentru lămpi și mi-a montat televizorul aici și în celălalt apartament și computerul de la birou. Poate că așa mi-au fost sparte conturile. Și în tot acest timp eu am dat vina pe Bartley Longe. Ted mi-a făcut asta! țipă ea, iar tonul se ridica la fiecare cuvânt rostit. E Ted! Dar ce-a făcut cu fiul meu?

CAPITOLUL 80

Puțin după ora două, Larry Post ajunse în Middletown. Treaba pe care i-o dăduse Ted nu era ușoară. „Trebuie să fac să arate că Brittany l-a împușcat pe băiat și apoi s-a sinucis. E mai ușor de spus decât de făcut."

Larry nu fusese surprins că Ted se răzgândise când fusese vorba să conducă el până acolo și să facă treaba. „Lui Ted i-a fost extrem de teamă că Brittany se va duce la poliție, iar acum și-a dat seama că băiatul ar putea să-i convingă pe polițiști că nu Zan l-a luat din parc. Dacă s-ar întâmpla așa ceva, Ted știe că poliția va veni până la urmă pe urmele lui."

Larry înțelegea de ce Ted nu putea să-și omoare copilul, dar de ce era neapărată nevoie de așa ceva? „Nu mi s-a înmuiat inima, dar nici nu pot spune că m-am gândit vreodată că a lucra pentru Ted va fi așa", se gândi Larry. „Dar mi-a subliniat și faptul că, dacă polițaii continuă să sape și găsesc acele camere de filmat în apartamentul lui Zan, ea va ști că eu sunt cel care i-a instalat lămpile și computerul. Când Zan a decis să-l părăsească pe Ted și să ia apartamentul de pe East Eighty-sixth Street, și când s-a mutat apoi în Battery Park City, după dispariția lui Matthew, inimosul Ted a fost cel care a ajutat-o să se mute, în ambele ocazii. În ziua în care s-a mutat de pe Eighty-sixth Street am scăpat de camerele originale. Le instalasem deja pe cele din noul apartament. În primii trei ani îi fusese suficient lui Ted doar s-o spioneze oricând voia. Dar apoi ea a început să aibă succes în afaceri, iar ea și cu Matthew făceau o echipă așa bună încât el n-a mai suportat. Și acela a fost exact momentul în care a întâlnit-o pe Brittany la o petrecere și i-a încolțit în minte acest plan nebunesc. Ted are dreptate. Dacă nu acționez acum, polițaii vor ciocăni la ușa mea în curând. Nu mă duc înapoi în pușcărie. Mai bine mor. Și o să-mi dea banii pe care i-a pus deja în contul lui Matthew. Hai să recunoaștem. Ted are nevoie de mine, iar eu am nevoie de el. El a zis că Brittany a devenit prea gură-spartă și că era acum o mare amenințare pentru amândoi. A zis că e destul de isteață să se gândească că ar putea cădea la înțelegere

cu poliția și să ia și cele cinci milioane de dolari din recompensa pe care a oferit-o Melissa în marea ei cascadorie publicitară."

Larry râse zgomotos. „Dacă puștiul ăla o să ajungă vreodată în siguranță, Melissa o să aibă un atac cerebral. Dar n-o să se întâmple asta." El și Ted se gândiseră cum aveau să procedeze.

„Brittany va recunoaște camioneta când o să parchez pe alee. Să sperăm că nu o să se panicheze când mă vede pentru că știe că am fost implicat. Când o să fiu aproape de casă o să o sun și o să-i spun că am două cutii mari cu bani lichizi, șase sute de mii de dolari. O să spun că Ted m-a pus să îi demonstrez că nu o să o înșele în legătură cu banii și că îi oferă astfel mai mult timp ca să îi trimită în Texas. În cazul în care devine suspicioasă și se sperie să deschidă ușa, o să duc una dintre cutii, iar ea poate vedea pe fereastră dolarii de la suprafață. N-o să-și dea seama că restul cutiei e plină cu ziare. Când o să mă lase să intru, o să fac ce trebuie să fac. Dacă nu mă lasă să intru, o să sparg ușa. Dacă o să fac asta n-o să mai arate ca o crimă urmată de sinucidere, dar nu am încotro. Principalul e ca niciunul dintre ei să nu poată să mai vorbească vreodată."

CAPITOLUL 81

Billy Collins nu fu impresionat de demonstrația de bravadă pe care o făcu Bartley Longe.

— Domnule Longe, zise el, mă bucur că ați venit cu avocatul. Pentru că, înainte de a face vreo declarație, vreau să vă spun că sunteți o persoană-cheie în dispariția femeii cunoscute sub numele Brittany La Monte. Colegele ei de apartament au păstrat o înregistrare cu dumneavoastră în timp ce o amenințați.

Billy nu avea nicio intenție să-i spună lui Longe că tocmai apăruse suspiciunea că o angajase pe Brittany La Monte ca să fie sosia lui Zan Moreland și să îi răpească acesteia copilul. Ținea acest as în mânecă.

— Nu am mai văzut-o pe Brittany La Monte după ce a plecat din casa mea la începutul lunii iunie acum aproape doi ani, răspunse răstit Longe. Acea așa-zisă amenințare am făcut-o pentru că mi-a vandalizat proprietatea.

Wally Johnson și Jennifer Dean se aflau și ei prezenți.

— Perucile și meșele, domnule Longe? întrebă Johnson. Întâmplător, le-ați înlocuit cu un set care include una care arată ca o claie de păr negru?

— Sub nicio formă, se răsti Longe. Hai să lămurim asta. Nu am mai văzut-o pe Brittany din ziua aceea. Puneți-mă la detectorul de minciuni. O să trec cu ochii închiși, zise el și se întoarse spre Wally Johnson. Ați mers pe firul acelor nume pe care vi le-a dat secretara mea?

— Doi sunt plecați din țară, răspunse Wally Johnson. Poate că știați că nu o să fie ușor de găsit.

— Nu țin evidența numeroșilor mei prieteni care sunt producători de succes, zise Longe și se întoarse spre avocatul lui. Aș dori să insist să fiu pus la detectorul de minciuni imediat. Nu vreau să mai fiu hăituit de acești detectivi.

Jennifer Dean nu spuse nimic. Uneori așa procedau la interogatorii. Billy punea întrebări, ea asculta răspunsurile. Billy Collins știa că de multe ori partenera lui era un detector de minciuni mai bun decât un astfel de aparat. „Dar nu e mereu

așa", își reaminti el. „Dacă Zan Moreland are dreptate în legătură cu faptul că are o sosie, trebuie să ne asigurăm că nu ne scapă. Și dacă e așa, acest fapt tot nu răspunde la întrebarea despre locul unde putea fi Matthew Carpenter. Oare mai e în viață?"

Telefonul lui sună din nou. Era Kevin Wilson. Billy ridică receptorul și ascultă, cu fața impasibilă.

— Vă mulțumesc, domnule Wilson. O să venim imediat. Se întoarse spre Bartley Longe. Puteți pleca oricând, domnule Longe, zise el. Nu o să vă aducem nicio acuzație pentru telefonul de amenințare. La revedere.

Billy sări din scaun și ieși din încăpere. Încercând să nu se arate surprinși, Jennifer Dean și Wally Johnson îl urmară.

— Trebuie să ajungem la apartamentul lui Ted Carpenter, le spuse Billy scurt. Cred că, dacă își verifică din întâmplare computerul, o să știe că totul s-a terminat.

CAPITOLUL 82

Nu mai avea răbdare să aștepte. Trebuia să audă vocea tatălui ei. Trebuia să-i spună că venea acasă. Dar mai întâi… Glory se duse în vârful picioarelor sus ca să se asigure că ușa de la camera lui Matthew era închisă. Se aștepta ca el să se uite la filme, dar dormea în pat, sub o pătură.

„E așa de palid", își zise când se aplecă deasupra lui. Iar plânsese. Conștientiză din nou ceea ce îi făcuse. Cu grijă, ca să nu-l trezească, ieși ușor din cameră și închise ușa în urma ei.

Se duse în bucătărie și ridică ultimul telefon mobil fără abonament pe care el i-l dăduse și sună acasă la tatăl ei, în Texas, îi răspunse un străin.

— Ă, domnul Grissom e acolo?

Panicată, Glory își dădu seama că avea să primească vești proaste.

— Sunteți un membru al familiei?

— Sunt fata lui, zise ea, iar vocea îi deveni subțire și simți că rămase fără aer. Este bolnav?

— Îmi pare rău. Sunt de la ambulanță. A sunat la 911 și am ajuns imediat, dar a fost prea târziu ca să-l salvăm. A avut un atac de cord. Sunteți cumva Glory?

— Da. Da.

— Păi, doamnă, sper că ceea ce o să vă spun o să vă aducă puțină alinare. Ultimele cuvinte ale tatălui dumneavoastră au fost: „Spuneți-i lui Glory că o iubesc."

Ea apăsă butonul roșu și întrerupse convorbirea. „Trebuie să merg acasă acum", își spuse înnebunită. „Trebuie să-l îmbrățișez pentru ultima oară. Care era zborul pe care el i-l rezervase? A, da, dimineață la zece și jumătate, Aeroportul LaGuardia, Continental Airlines spre Atlanta. O să schimb rezervarea. Mă duc direct acasă. Trebuie să-l văd. Trebuie să-i spun lui tati că îmi pare rău. Îmi pare rău."

Își deschise laptopul. Cu mintea pe jumătate amorțită din cauza durerii, degetele ei se mișcară automat pe tastatură către site-ul Continental Airlines. Timp de câteva minute tastă. Apoi

se opri. „Trebuia să-mi fi dat seama. Trebuia să fi știut."

Nu era nicio rezervare pe numele Gloria Evans spre Atlanta la zece și jumătate a doua zi dimineața. Nu era niciun zbor al Continental Airlines spre Atlanta la acea oră.

Margaret/ Glory/ Brittany închise computerul. „O să vină aici în curând. N-o să aibă banii la el. Nu o să scap. O să mă vâneze cu aceeași ură cu care a vânat-o pe Zan Moreland. Păcatul a fost că nu l-a vrut, iar al meu că sunt o amenințare pentru el. O să fie aici în curând." O simțea.

Stătea cu fața spre drum. O camionetă albă trecea încet pe lângă casă. Gemu. Larry Post aștepta într-o camionetă albă când ea plecase din Central Park cu Matthew. Dacă venea acolo în acel moment era ca să se asigure că ea nu avea nicio șansă să-l dea pe Ted pe mâna poliției.

Era prea târziu ca să-l ia pe Matthew și să se ducă în mașină. Cu ochii mari de spaimă, știa care era soluția.

Alergă sus, îl ridică pe Matthew încă adormit. „Așa cum am făcut când l-am luat din cărucior", se gândi. Îl duse jos și îl puse pe salteaua gonflabilă din debara.

— Pleci? întrebă Matthew adormit.

— În curând, Matty.

Știa că nu trebuia să-l avertizeze să nu facă niciun zgomot până când ea se întorcea la el. „L-am învățat bine, săracul puști", își zise.

Sunetul soneriei rezonă în casă. Încuie ușa de la debara și aruncă cheia în spatele dulapului din living, în drum spre ușa de la intrare.

Zâmbind, Larry Post se uita pe fereastra bucătăriei.

— Brittany, am un cadou pentru tine de la Ted, strigă el.

CAPITOLUL 83

— A fost un prânz foarte bun, spuse Willy încântat, în timp ce sorbea ultima picătură de cappuccino.

— Da, așa e. Și, o, Willy, știu că detectivul Collins cercetează acum totul dintr-un alt unghi. Adică, o să fie la fel de clar ca lumina zilei că nicio femeie care are de gând să-și răpească propriul copil nu s-ar duce acasă să-și schimbe sandalele cu o pereche aproape identică. Dar ce mă sperie este că oricine se află în spatele poveștii ar putea să se panicheze dacă află că detectivii au început să o creadă pe Zan. Iar întrebarea este dacă după toate astea, chiar dacă Zan își dovedește nevinovăția, ea va rezista dacă Matthew nu va fi totuși de găsit.

Willy fu de acord, iar pe chipul lui se oglindea îngrijorarea. Apoi, când întinse mâna după portofel, zise:

— Dragă, exact când ieșeam din casă ca să vin să mă întâlnesc cu tine, Penny Hammel a sunat. Nu am răspuns.

— O, Willy, mă simt puțin cam rea cu ea. Mi-am închis telefonul când m-am întâlnit cu detectivul Collins, dar, când te-am sunat, am văzut că aveam un mesaj de la Penny și sincer nu am vrut să mă deranjez să-l ascult. Am fost prea încântată de faptul că poate Zan va scăpa de acuzații. Se uită în jur. Știu că nu e politicos să folosesc telefonul în restaurant, dar nu o să vorbesc, doar o să ascult.

Alvirah se întoarse de la masă încercând să dea impresia că se întindea după geantă. Deschise telefonul și apăsă numărul ca să primească mesajul. Apoi, când îl ascultă, fața ei deveni palidă.

— Willy, zise ea cu vocea tremurând. Cred că Penny s-ar putea să-l fi găsit pe Matthew! O, Doamne, are sens! Dar femeia care arată ca Zan își face bagajele ca să plece. O, Willy…

Neașteptând să-și termine propoziția, Alvirah se ridică și formă numărul lui Billy Collins. Un număr pe care îl știa pe de rost.

CAPITOLUL 84

„Oare va funcționa?" De când îl trimisese pe Larry la Middletown, în urmă cu o oră, Ted Carpenter trecea printr-o adevărată agonie gândindu-se la ceea ce pusese în mișcare. Dar știa că nu avea încotro. Dacă Brittany avea de gând să se ducă la poliție, el urma să-și petreacă tot restul vieții în pușcărie. Nici măcar asta nu ar fi fost atât de rău cât ar fi fost să îi vadă pe Zan și pe Matthew din nou împreună, fericiți.

„Fiul meu", își spuse. „Ea nu m-a vrut. I-am dăruit un copil, iar ea pretinde că nu știa că era însărcinată când m-a părăsit. «Mersi mult pentru bunătate și la revedere, își spuse el imitând-o. Nu te-ai așteptat niciodată să ai un copil, așa că nu trebuie să plătești pentru el. Nu ar fi corect. Dar ce frumos din partea ta să mă ajuți cu mutarea în noul apartament și apoi în cel pe care l-am închiriat după ce a dispărut Matthew. Ce frumos e să văd că instalațiile, încălzirea și iluminatul funcționează!» Sigur că n-ar fi corect, pentru că tu nu ai vrut să-l împărți niciodată. El a fost al tău. Mi-ai spus să fac un cont mutual pentru el. Ei bine, cucoană, fondul acela va plăti pentru trimiterea micuței tale averi spre eternitate, astăzi. Sunt curios dacă o fi acasă. Nu m-am mai uitat să văd ce face azi-noapte. Am fost prea obosit și prea îngrijorat, dar acum Larry e pe drum spre Middletown. Cu puțin noroc, lucrurile se vor lămuri."

Ted deschise computerul și introduse codul care avea să-l ducă în apartamentul lui Zan. Tocmai atunci o văzu pe Zan cu figura îngrozită, uitându-se direct în camera de filmat și strigându-i numele.

CAPITOLUL 85

Înghețată și înțepenită, Penny Hammel stătuse în pădure în spatele fermei lui Sy. După ce studiase desenul făcut de un copil și după ce devenise mai sigură ca oricând că avea dreptate, că Gloria Evans semăna cu Zan Moreland, plecase de acolo, o sunase pe Alvirah și îi lăsase un mesaj. Apoi se întoarse și văzu că mașina lui Evans revenise, așa că își duse mașina din nou pe drum și își reluă supravegherea.

Nu putea să o lase pe Evans să se urce în mașină și să plece. „Dacă am dreptate și îl ține pe Matthew Carpenter în casa lui Sy, nu o pot lăsa să dispară din nou", se gândi Penny în timp ce își lovea tălpile una de alta și își freca degetele ca să nu-i degere. „Dacă încearcă să plece, o să o urmăresc să văd unde se duce." Se întrebă dacă să o sune din nou pe Alvirah. Dar era sigură că, în clipa în care Alvirah îi va asculta mesajul ei, o va suna. „Am sunat-o acasă și pe telefonul mobil", se gândi Penny. Dar după o vreme își spuse: „Mai bine ar trebui să mai încerc o dată." Își scoase telefonul mobil din buzunar și îl deschise. Degetele îi erau în mănuși. Nerăbdătoare, își scoase o mănușă, dar înainte să poată să intre în agendă, sună telefonul. Așa cum sperase, era Alvirah.

— Penny, unde ești?

— Supraveghez ferma de care ți-am spus. Nu vreau ca femeia să fugă. Dimineață și-a făcut bagajele. Alvirah, sunt sigură că micuțul e acolo. Și seamănă bine cu Zan Moreland.

— Penny, ai grijă. I-am sunat pe detectivii care se ocupă de caz. Sună la poliția din Middleton. O să ajungă în câteva minute. Dar tu…

— Alvirah, o întrerupse Penny. E o camionetă albă oprită în fața casei. Parchează pe alee. Șoferul se dă jos. Are o cutie. De ce ar avea o cutie mare dacă încearcă să plece? Ce vrea să pună în ea?

CAPITOLUL 86

Billy Collins, Jennifer Dean și Wally Johnson se îndreptau cu o mașină de poliție spre apartamentul lui Ted Carpenter. Billy îi pusese rapid la curent pe ceilalți doi în legătură cu apelul lui Kevin Wilson.

— Niciodată nu l-am suspectat pe tată, se învinovăți el. Carpenter nu a făcut nicio mișcare greșită. Niciodată. A fost revoltat de faptul că dădaca a adormit. De faptul că Moreland a angajat o bonă tânără. Apoi și-a cerut scuze în public lui Moreland. Pe urmă a fost revoltat când a văzut pozele în ziar. Ne-a dus de nas tot timpul.

Telefonul lui Billy sună. Era Alvirah care îi povesti despre mesajul lui Penny Hammel. Billy se întoarse spre Jennifer Dean:

— Sună la poliția din Middletown să se ducă la ferma Owens din Lindern Road urgent, se răsti el. Spune-le să acționeze cu precauție. Avem un pont că Matthew Carpenter ar fi ascuns acolo.

Apartamentul lui Ted Carpenter se afla în centru.

— Pornește sirena, îi spuse Billy polițistului care conducea. Tipul ăla trebuie să se simtă încolțit.

Dar chiar în momentul în care o spuse, avu senzația că era prea târziu.

Când ajunseră, mulțimea care se strânsese în jurul clădirii îl făcu să înțeleagă că de ce îi era teamă nu scăpase. Chiar înainte să iasă din mașina de poliție, știu că trupul care tocmai se prăbușise prin marchiză și zăcea pe trotuar era al lui Ted Carpenter.

CAPITOLUL 87

„Ajută-mă”, se rugă Brittany. „Nu merit, dar ajută-mă.” Zâmbi și îi făcu cu mâna lui Larry Post, în timp ce se îndrepta spre fereastra livingului. Avea încă mobilul în buzunar. El deschise capacul unei cutii mari, iar ea putu observa teancurile de sute aliniate, fiecare pachet având în jurul lui câte o hârtie imprimată.

„O să deschid ușa”, își spuse. „Poate că reușesc să trag de timp. Nu am sistemul de securitate pornit. Dacă încearcă să deschidă sau să spargă o fereastră, o poate face într-un minut. Știe că nu am sunat la poliție pentru ajutor. Nu am avut ocazia. Dar poate…”

— Bună, Larry, strigă ea. Știu ce ai acolo. Deschid imediat ușa.

Când se întoarse cu spatele la el apucă telefonul din buzunar și formă 911. Când o operatoare îi răspunse, șopti:

— E o spargere de locuință. Îl știu pe bărbat. E periculos. Știind că poliția locală este familiarizată cu locația fermei, strigă: Ferma Owens. Grăbiți-vă! Vă rog, grăbiți-vă!

CAPITOLUL 88

„Mă duc înăuntru", se hotărî Penny. „Dacă tipul pune mâna pe Evans și pe copil și îi bagă în portbagaj, nu se știe ce se poate întâmpla. O să aduc desenul și o să spun că l-am găsit când am trecut pe acolo și că m-am gândit că era al lor. Polițiștii trebuie să fie pe drum, dar acele apeluri la 911 se pot încurca."

Se grăbi din locul de observație spre pădure. Alergând peste câmp se împiedică de o piatră mare. Instinctul îi spuse să se aplece și să o ridice. „Poate că o să am nevoie de ea", se gândi. Se grăbi spre casă și se uită pe fereastra bucătăriei. Evans era acolo, în picioare. Bărbatul pe care Penny îl văzuse scoțând cutia din portbagaj se afla la câțiva metri de ea și ținea în mână un pistol.

— Ai venit prea târziu, Larry, spunea Brittany. L-am lăsat pe Matthew într-un magazin acum o oră. Sunt surprinsă că nu ai auzit despre asta dacă radioul din mașină era pornit. E o poveste mare, dar cred că Ted nu va fi prea încântat.

— Minți, Brittany.

— De ce aș mințI, Larry? Nu așa era planul? Matthew va fi lăsat într-un loc în care va fi găsit sigur, iar eu mă duc acasă cu banii și suntem cu toții fericiți… fericiți că am terminat cu toate astea. Știu că Ted e îngrijorat în legătură cu mine, că aș fi o potențială problemă, dar poți să îl liniștești că nu va fi așa. Vreau să am din nou o viață. Dacă l-aș da în vileag, aș face și eu pușcărie. Și acum ai adus banii. Toți, sper. Toți cei șase sute de mii de dolari. Problema e că nu pot sărbători pentru că tatăl meu tocmai a murit.

— Brittany, unde e Matthew? Dă-mi cheia de la debaraua unde l-ai ascuns. Ted mi-a zis despre asta.

Brittany observă privirea plină de disperare din ochii lui Larry Post. Va găsi repede debaraua. Era chiar la capătul holului și va găsi o cale s-o deschidă fără o cheie. Cum îl putea opri înainte să vină ajutorul?

— Îmi pare rău, Brittany, spuse Larry și îndreptă pistolul spre inima ei.

Ochii lui erau goliți de emoție.

Penny nu putea auzi ce se spunea, dar vedea că bărbatul din bucătărie care era cu Evans mai avea puțin și o împușca. Putea face un singur lucru. Își duse mâna spre spate, își adună puterile și aruncă piatra prin fereastră.

Speriat de cioburile de sticlă ce cădeau în jurul lui, Larry Post trase, dar glonțul trecu pe deasupra capului lui Brittany. Profitând de ocazie, Brittany se aruncă asupra lui Larry și îl făcu să-și piardă echilibrul, să se împiedice și să cadă. El deschise mâna ca să se protejeze în cădere să nu se lovească de aragaz și scăpă pistolul.

Brittany se lăsă repede în jos și îl ridică exact când mașinile de poliție sosiră în viteză pe pajiște. Țintindu-l pe Larry Post, zise:

— Nu mișca! Nu-mi pasă dacă îl folosesc și știu cum s-o fac. Eu și tata obișnuiam să mergem împreună la vânătoare în Texas.

Fără să-și ia ochii de la el, se dădu în spate și deschise ușa bucătăriei pentru Penny.

— Femeia cu afine, zise ea. Bine ai venit. Matthew Carpenter este în debaraua de la capătul holului, zise ea. Cheia e în spatele dulapului din sufragerie.

Larry Post se ridică în picioare și o luă la fugă. Deschise ușa de la intrare și ieși în fața unei mulțimi de uniforme albastre. Alți polițiști dădură buzna în casă. Margaret Grissom/ Glory/ Brittany La Monte se prăbuși într-un scaun, la masa din bucătărie. Pistolul pe care îl ținuse îi atârna acum în mâna moale.

— Aruncă arma! Aruncă arma! țipă un polițist.

Ea puse pistolul pe masă.

— Nu-mi doresc decât să fi avut curajul să-l folosesc pe mine, zise Brittany.

Penny găsi cheia și se grăbi spre debara, apoi se opri. Deschise ușa încet. Băiețelul, care în mod sigur auzise împușcătura, era înghesuit într-un colț cu o expresie îngrozită. Lumina era aprinsă.

Văzuse destule poze cu el în ziare ca să știe că era Matthew.

În timp ce afișă un zâmbet larg, Penny se aplecă, îl ridică și îl ținu aproape.

— Matthew, e timpul să mergi acasă. Mami te caută.

CAPITOLUL 89

Detectivii Billy Collins, Jennifer Dean și Wally Johnson stăteau în holul apartamentului luxos al defunctului Ted Carpenter. Cei de la secția locală de poliție înconjuraseră zona din jurul trupului lui Carpenter și așteptau sosirea criminaliștilor și duba de la medicina legală. Expresia de pe fețele lor era sumbră și așteptau disperați să afle, în urma telefonului urgent dat de Billy la Middletown, dacă Matthew Carpenter fusese într-adevăr ținut la ferma Owens.

Oare prietena lui Alvirah Meehan din Middletown avusese dreptate? Era posibil ca o femeie care semăna foarte mult cu Zan Moreland să îl fi ținut ascuns pe Matthew Carpenter acolo în tot acest răstimp? Și, în urma telefonului lui Kevin Wilson privind camera de filmat pe care o găsise în apartamentul lui Zan, unde era acum Larry Post?

Tocmai verificaseră numele lui în computerul de la secție și descoperiseră că fusese închis pentru omor. „Sigur are un rol în tot scenariul legat de Matthew, nu numai în faptul că a montat camere și microfoane în apartamentului lui Moreland" își spuse Billy.

Telefonul lui Billy sună. Ținându-și respirația, Jennifer Dean și Wally Johnson observară că pe fața lui Billy apăru un zâmbet larg.

— L-au găsit pe pușți, zise el, și e în regulă.

Ceilalți doar răspunseră la unison:

— Slavă Domnului! Mulțumim lui Dumnezeu.

Cu voce joasă, Jennifer zise:

— Billy, cu toții ne-am înșelat în privința lui Zan Moreland. Nu te învinovăți. Totul ducea spre ea.

Billy dădu afirmativ din cap.

— Știu că așa a fost. Și mă bucur că m-am înșelat. Acum haide s-o sunăm pe mama lui Matthew. Poliția din Middletown e pe drum spre secția noastră cu el.

Părintele Aiden O'Brien află vestea de la polițistul care îl

păzea la spital. Starea lui se îmbunătățise de la „critică” la „stabilă” și șopti o rugăciune de mulțumire.

Jurământul sacru al confesionalului, care ascunsese informațiile sigure pe care le avea că Zan Moreland era o victimă, nu îl mai apăsa. Nevinovăția ei fusese dovedită în alt mod.

Iar copilul ei se întorcea, în sfârșit, acasă.

CAPITOLUL 90

Zan și Kevin alergară spre secția de poliție din Central Park ca să se întâlnească acolo cu Alvirah și cu Willy care sosiseră deja. Billy Collins, Jennifer Dean și Wally Johnson îi așteptau. Billy îi spusese lui Zan la telefon că poliția din Middletown îl asigurase că, deși Matthew era palid și slab, părea în regulă. Îi explicase că, deși în mod obișnuit poliția trebuia să-l încredințeze pe Matthew unui doctor care să îi verifice imediat starea de sănătate, acest lucru putea fi făcut și mai târziu sau a doua zi. Billy le spusese să îl aducă acasă.

— Zan, o atenționă el, din câte se știe până acum, Matthew nu te-a uitat. Penny Hammel, femeia căreia trebuie să-i mulțumim că l-a găsit, le-a arătat polițiștilor un desen despre care ei cred că e făcut de Matthew. L-a găsit în spatele acelei ferme. Am auzit că seamănă cu tine și are dedesubt cuvântul „mami". Dar ar fi o idee bună dacă ai aduce o jucărie sau o pernă sau ceva care i-a plăcut lui. I-ar putea da un sentiment de siguranță după toate prin câte a trecut.

Din clipa în care intrase în secția de poliție și îi îmbrățișase cu bucurie pe Alvirah și pe Willy și le mulțumise, Zan nu mai scosese niciun cuvânt.

Kevin Wilson o ținea protector pe după umăr și ducea o geantă mare. Când auziră sirenele apropiindu-se de intrarea în secție, Zan se întinse spre geantă și scoase un halat albastru.

— O să-și amintească de ăsta, zise ea. Îi plăcea să se cuibărească în el, lângă mine.

Telefonul lui Billy Collins sună. El ascultă și zâmbi.

— Vino în camera aceasta privată, îi spuse lui Zan cu blândețe. Coboară acum din mașină. Mă duc să-l aduc.

În mai puțin de un minut, ușa se deschise și micuțul Matthew Carpenter rămase uimit și se uită în jur. Zan, cu halatul pe mână, alergă la el și căzu în genunchi.

Tremurând, puse halatul în jurul lui.

Matthew întinse o mână spre șuvițele de păr care îi căzuseră lui Zan pe față și le trase lângă obrazul lui.

— Mami, șopti el. Mami, mi-a fost dor de tine.

EPILOG

Un an mai târziu

Zan, Alvirah, Willy, Penny, Bernie, părintele Aiden, Josh, Kevin Wilson și mama lui, Cate, se uitau cu inimile pline de bucurie cum Matthew, în vârstă de șase ani, devenit între timp un roșcat în toată regula, sufla în lumânările de pe tortul aniversar.

— Le-am stins pe toate, anunță el mândru. Dintr-o singură suflare.

Zan îi ciufuli părul.

— Bravo! Vrei să deschizi cadourile înainte să tăiem tortul?

— Da, răspunse băiatul cu hotărâre.

„S-a recuperat extrem de repede", își spuse Alvirah. Zan îl ducea în mod regulat la un medic terapeut și dintr-un copil timid pe care Zan îl înfășură în halatul ei când Penny îl adusese acasă, înflorise într-un băiat vesel și fericit care uneori se agăța de mama lui și îi spunea: „Mami, te rog, nu pleca." Dar în cea mai mare parte a timpului era un școlar de clasa întâi entuziast, care abia aștepta să meargă la școală și să fie împreună cu prietenii lui.

Zan știa că, pe măsură ce Matthew creștea și începea să pună întrebări, va trebui să aibă de-a face cu tristețea și cu mânia lui inevitabilă legată de ceea ce îi făcuse tatăl lui și de modul cum murise. Convenise împreună cu Kevin că o va lua pas cu pas. Și aveau să o facă împreună.

Petrecerea se ținea în apartamentul lui Zan din Battery Park City, dar ea și Matthew nu aveau să mai stea mult pe acolo. Ea și Kevin stabiliseră ca ziua nunții lor să fie peste exact patru zile. Cu ocazia aniversării întoarcerii lui Matthew acasă. Părintele Aiden urma să conducă ceremonia. După nuntă, se mutau în apartamentul lui Kevin. Mama lui, Cate, care devenise deja dădaca de încredere a lui Matthew, era încântată de rolul ei de bunică.

Alvirah se gândi la ziarele pe care le citise în acea dimineață,

la micul dejun. La pagina trei readuseseră în discuție povestea răpirii lui Matthew, sosia lui Zan, sinuciderea lui Ted Carpenter și condamnarea lui Larry Post și a lui Margaret Grissom/ Glory/ Brittany La Monte. Post primise închisoare pe viață, iar La Monte se alesese cu douăzeci de ani de detenție.

Când Matthew începu să deschidă pachetele, Alvirah se întoarse spre Penny.

— Dacă nu ai fi fost tu, toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Penny zâmbi.

— Ar trebui să le mulțumim brioșelor mele cu afine și camionului de jucărie pe care l-am văzut în hol în ziua aceea. Apoi desenului pe care l-am găsit prins în tufișul din spatele casei lui Sy. Așa cum Bernie a trebuit să recunoască, uneori nu strică să fii băgăcios. Cel mai important lucru, singurul de fapt, este că Matthew se află în siguranță. Banii de pe recompensă de la Melissa Knight sunt un bonus.

„Vorbește serios", își spuse Alvirah cu indulgență. „Penny chiar vorbește serios."

Melissa Knight se folosise de toate șiretlicurile posibile ca să scape și să nu fie nevoită să scoată banii pe recompensă, dar până la urmă scrisese cecul.

Acum Alvirah se uita la Matthew care devenise dintr-odată serios, termină de despachetat cadourile și o luă în brațe pe Zan. Îi trase o șuviță de păr și și-o apropie de obraz. Apoi zise mulțumit:

— Mami, trebuia să fiu sigur că încă ești aici cu mine, spuse Matthew și zâmbi. Acum, mami, putem să tăiem tortul?

MULȚUMIRI

De multe ori am spus, aparent în glumă: cuvântul meu preferat e „SFÂRȘIT”.

Acesta chiar este cuvântul meu preferat. Semnifică faptul că povestea a fost spusă, iar călătoria s-a încheiat. Înseamnă că oamenii care, anul trecut pe această vreme, nu erau nici măcar simple născociri ale imaginației mele, și-au trăit viața pe care am ales-o pentru ei sau, mai exact, ei au ales-o pentru ei înșiși.

Împreună cu editorul meu, Michael Korda, am împărtășit aceeași călătorie peste treizeci și șase de ani, din acea zi din martie 1974, când am primit vestea că Simon and Schuster îmi cumpăraseră prima mea carte, *Where Are the Children?*, în schimbul a trei mii de dolari. În tot acest timp, Michael a fost căpitanul corabiei mele literare și nu aș putea să fiu mai bucuroasă și mai onorată de colaborarea dintre noi doi. Anul trecut pe vremea aceasta, el a sugerat: „Cred că o carte despre furtul de identitate ar fi un subiect bun pentru tine”. Iat-o.

Editorul senior Kathy Sagan îmi e prietenă de mult timp. În urmă cu zece ani, era editor la *Mary Higgins Clark Mystery Magazine* și pentru prima oară a lucrat cu mine, în colaborare cu Michael, la un roman de suspans. Kathy, te iubesc și îți mulțumesc.

Le voi fi recunoscătoare întotdeauna directorului asociat de la Copyediting Gypsy da Silva, cititorilor mei Irene Clark, Agnes Newton și Nadine Petry și agentului de presă pensionat Lisl Cade.

O dată în plus, sergentul Steven Marron și detectivul în rezervă Richard Murphy de la Procuratura din New York au fost ghizii mei în prezentarea pas cu pas a anchetei ce are loc atunci când este comisă o crimă gravă.

Desigur, întotdeauna, dragoste fără limite pentru soțul meu, John Conheeney, și familiei noastre unite, formată din nouă copii și șaptesprezece nepoți.

Și, în sfârșit, vouă, cititorilor mei, vă mulțumesc pentru toți anii pe care i-am petrecut împreună. „Fie ca drumul să vină în

întâmpinarea voastră…”

Autoare de mare succes, **Mary Higgins Clark** a publicat peste 30 de romane de suspans, dar și nuvele, un roman istoric, o carte pentru copii și chiar una de memorii. Cărțile ei s-au bucurat de ecranizări de succes și au devenit bestselleruri internaționale, fiind vândute în sute de milioane de exemplare.

Aflată la începutul unei cariere strălucite în Manhattan, Alexandra „Zan" Moreland, designer de interior talentat, încearcă să-și refacă viața după tragedia răpirii fiului ei, Matthew, în Central Park, la vârsta de trei ani. Doi ani mai târziu, în ziua în care Matthew ar fi împlinit cinci ani, ies la lumină fotografii care par să o acuze de răpirea propriului copil. Suspectată de poliție și chiar de apropiați, Zan este cuprinsă de frică și de disperare, ba chiar și de îndoieli privind propria nevinovăție. În același timp, descoperă cu groază că îi dispar bani din contul bancar și că îi sunt utilizate cardurile de credit. Cineva se folosește de identitatea ei. Dar cine încearcă să-i distrugă viața și, mai ales, de ce?

„Cititorii vor sta cu sufletul la gură până la ultima pagină."

Fresh Fiction

Află mai multe pe:
www.litera.ro

Alma

{1} Scaun special pentru rostirea în genunchi a rugăciunilor, în cultul catolic (n.tr.)

{2} Film de televiziune din 1985, bazat pe romanul cu același nume scris de Lucy Maud Montgomery, publicat în 1908 (n.tr.)

{3} T homas Phillip O'NeilI a fost speaker al Camerei Reprezentanților SUA, între anii 1977 și 1987. (n.tr.)

{4} Refugiu (n.tr.)

{5} Departamentul de Poliție din New York (n.tr.)

{6} Franklin Delano Roosevelt, președinte al Statelor Unite între anii 1933 și 1945 (n.tr.).

{7} Alcoolicii Anonimi (n.tr.)

{8} Film din 1989, cu Kevin Costner (n.tr.).

{9} Rețea de centre pentru donarea de obiecte uzate destinate ajutorării săracilor (n.tr.)

{10} Cântec patriotic irlandez compus de Thomas Moore (n.tr.)

{11} *The Three Faces of Eve*, scrisă de Corbett H. Thigpen în 1957 și ecranizată în același an (n.tr.)

{12} Screen Actors Guild - sindicat american al actorilor de film și televiziune (n.tr.)

{13} Asociație-sindicat care protejează drepturile actorilor de teatru (n.tr.)

{14} Criminalul David Berkowitz (n.tr.)

{15} Pușcărie din Manhattan (n.tr.)